

ספר
כִּי לֹא יֵדַח מִמֶּנּוּ נִדְּחַ
דברי הנער ממה שראה בעולם העליון
חלק ה'

וְחָשַׁב מַחֲשָׁבוֹת
לְבַלְתִּי יֵדַח
מִמֶּנּוּ נִדְּחַ

שמואל ב' פרק יד פסוק יד

יוצא לאור עולם
על ידי מפעל הזוהר העולמי בת ים
0527-651911

לקבלת ספרי זוהר

ירושלים בית שמש בני ברק

אצל החפא קיחופקטר
 ד"ר איתמר ברים ירושלים:

054-8441423

מפעל הזוהר העולמי

050-4116923 / 0527651911

050-4134669 / 050-4133475

**על ידי עיון עמוק בסודות התורה יכולים לפקוד עקרות
 ולרפאות חולאת חזק.**
 (ספר המדות אות סוד, למוהר"ן זי"ע)

מי לה' אלי! - משה רבנו שואל ומבקש למי יש את הזכות לקרב את עם ישראל לאבינו שבשמים? כל המשתתף בהדפסת ספרים הקדושים ספרי הערב רב והמסתעף 5 חלקים, תורת הזוהר י"ח חלקים דהיינו כל הזוהר הקדוש בלשון הקודש באותיות גדולות, בהפצתם ברבים לאלף בתי מדרשיות ויותר, להצלת עם ישראל, יזכו לכל הברכות והבטחות שכתב הרשב"י בזוה"ק בפרשת תרומה (דף קכ"ח). האם יש מחשב שיוכל לחשבן את הזכות הגדולה שיכולים לזכות בכסף קטן? התורם משלם ישר לדפוס!!!

לפרטים: 0527-651911

ha-zohar.info-ha-zohar.com-ha-zohar.net-allzohar.com-
 dafzoharyomi.com-dailyzohar.com-unityzohar.com-israel613.com

מפתחות

פרק א'

המשך סיפור המוות קליני והוספה על המוות קליני מההרצאה של הנער נתן
1 שמואל

6 פרק ב'

פרק ג'

15 קונטרס הצלת נפשות חלק ב'

15 כל המקיים נפש אחת מישראל מעלה עליו הכתוב כאילו קיים עולם מלא

פרק ד'

24 מכתבים לכ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

24 מכתב א - הוכחות שהסיפור אמיתי

פרק ה'

28 עוד תגובות למוות קליני

פרק ו

29 מכתבים למערכת

פרק ז'

31 "הפסקתי לאכול בשר"

37 פרק ח'

51 "אגרות קודש" עמוד קמב: עבודת ה' - פנימיות התורה לעומקה

52 "אגרות קודש" בעמוד קמד להנ"ל: קירוב הגאולה

52 זוהר - מרומם את הנפש

52 "אגרות קודש" עמוד קמג: תורת החסידות - הכרח הלימוד

53 בְּסִפְרָא דְּאִי פְּקוּן מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

הוספות לספר "כי לא ידח ממנו נדח" על המוות קליני

פרק א'

המשך סיפור המוות קליני והוספה על המוות קליני מההרצאה של הנער נתן שמואל
שאלה: למה האדמו"ר באמת לא מאמין לרופאים? הרי האדמו"ר לא רופא, והרופא למד
הרבה שנים כדי ללמוד רפואה, ואם לא נסמוך ונאמין לרופאים... איך תהיה לנו רפואה?
מה לא בסדר ברופאים?

תשובה:

א. הגמרא במסכת קידושין (דף פב, ב; וכן הוא בירושלמי קידושין פ"ד משנה יא): "רבי יהודה אומר
משמו וכו', טוב שברופאים, לגיהנם". ופירש רש"י, רבי יהודה אומר משמו - של אבא
גוריא... טוב שברופאים לגיהנם. אינו ירא מן החולי ומאכלו מאכל בריאים ואינו משבר לבו
למקום ופעמים שהורג נפשות ויש בידו לרפאות העני ואינו מרפא.

ב. בשיחות הר"ן - אות נ', וז"ל: "מענין דוקטורים ורפואות הרבה לדבר עמנו מאד והיה מגנה מאד מאד ענין רפואות
מגנה מענין דוקטורים ורפואות הרבה לדבר עמנו מאד והיה מגנה מאד מאד ענין רפואות
ודוקטורים ומזהיר מאד מאד לכל מי שרוצה לחוס על חייו ועל חי זרעו ובני ביתו
שיתרחק עצמו מאד בתכלית הרחוק מלעסוק חס ושלום ברפואות ודוקטורים. ואפלו מי
שיש לו חולה בתוך ביתו ואפלו אם החולאת חזק חס ושלום רחמנא לצלן אף על פי כן
ישליך על ה' יהבו וישען באלקיו לבד ואל יעסק ברפואות ודוקטורים כלל, אפילו במקום
שיש דוקטורים מופלגים, אף על פי כן, אל יסמך עליהם ואל ימסור חייו בידם כי הם
קרובים למיתה יותר מחיים רחמנא לצלן. כי אפילו מי שהוא דוקטור גדול אי אפשר לו
לכון החולאת והרפואה השייכת לו לפי מזגו וטבעו וכפי החולאת שלו וכפי העת והזמן.
כי יש בזה כמה וכמה שנויים שצריך הדוקטור לכון בהם מאד וקשה לו מאד שיכון ולא
יטעה בכל הפרטים כאשר הם בעצמם מודים בזה. ובקל בקל יוכל לקלקל לו הרבה שלא
יועיל שום תקנה לחייו חס ושלום ואפלו הדוקטור הגדול מאד מכל שכן וכל שכן רב
הדוקטורים המצויים במדינתנו אשר רובם אינם יודעים בין ימינם לשמאלם והם רוצחים
ממש והורגים נפשות בידים חס ושלום, צריך לברח מהם כמטחוי קשת לבל ימית עצמו
או החולה שמוסר להם בידים חס ושלום ואפילו כשסומך על דוקטורים גדולים הוא סכנה
גדולה מאד ורחוק מן החיים מאחר שנפל ביד הדוקטור. ואי אפשר להאריך ולספר כל
מה שספר רבנו זכרוננו לברכה בענין זה. וְסֵפֶר שֶׁכֶּשְׁהִיָּה בְקֵהֶלֶת קֹדֶשׁ לְמַבְרַג, שֶׁהוּא מְקוֹם
קְבוּץ דוֹקטוֹרִים גְּדוֹלִים, הַעֵיד לַפְּנֵי דוֹקטוֹר גְּדוֹל בְּעַצְמוֹ שְׁטוֹב לְהִתְרַחֵק מֵרְפוּאוֹת
וּדוֹקטוֹרִים בְּתַכְלִית הַרְחוֹק. וְאִמְרוּ שֶׁכֶּבֶר חִקְרוּ כָל כֵּךְ בַּחֲכַמַת הַדוֹקטוֹרִיא עַד שֶׁעֲכָשׁוּ אִינֵם
יֹדְעִים כָּלֵל וְכָלֵל לֹא כִי מֵרְבוּי חִקִּירְתֶּם כֶּבֶר רָאוּ שְׂאֵי אִפְשֶׁר לְחַקֵּר וּלְבַרֵּר אֲמַתַּת הַדְּבָרִים
עַל מְכוּנָם. גַּם יֵשׁ מַחְלֻקוֹת גְּדוֹלוֹת בִּינֵיהֶם בְּעֵינֵי הַרְפוּאוֹת. וּבְקֵהֶלֶת קֹדֶשׁ לְמַבְרַג יֵשׁ
שְׁתֵּי כְּתוֹת דוֹקטוֹרִים מַחְלָקִים בְּעֵינֵי אִיזָה חוֹלָאֵת מִסְכָּן אֵיךְ לְהִתְנַהֵג בּוֹ. שְׁכַת אַחַת

אומרת שכל הדברים החזקים שיש להם איזה חריפות מזיק מאד לזה החולאת ושצריך החולה לקח רק הדברים שהם בהפך. וכת האחרת אומרת בהפך ממש שצריך לזה החולאת דיקא דברים חזקים וכיוצא, ודברים מתוקים ורכים מזיקים מאד לחולאת הזאת. וכל אחת ואחת מהכתות הנ"ל מביאה ראיות חזקות לדבריהם ולפי דעת כל אחת מהכתות מי שמתנהג בהפך דעתם הוא סם המות חס ושלום לפי דעתם. נמצא שלפי דעת כת זו כל ההנהגות של החולה הנ"ל שמתנהג על פי הדוקטורים של הכת השניה הם סם המות חס ושלום וכן להפך לפי כת האחרת. וכל אחת מהכתות הם דוקטורים גדולים ומפלגים בחכמה זו מאד ואף על פי כן אינם יכולים לכוון האמת לאמתו. וגם אי אפשר לברר בחוש עם מי האמת כי לפעמים נראה בחוש כפי דעה זו ולפעמים להפך, ואי אפשר להם לברר הדבר כלל.

נמצא שאי אפשר לסמך על הדוקטורים מאחר שהם בעצמם מבלבלים מאד מאד בחכמה זו ואי אפשר להם לעמד על האמת לאמתו. ואיך ימסר חייו בידם שהוא תלוי בחוט השערה שכאשר הדוקטור שוגה איזה תנועה בעלמא כחוט השערה הרי הוא מקלקל חייו וממיתו בידיים וכאשר רואין בחוש רב הפעמים שרבים מאד מתים מן העולם על ידי הדוקטורים. כי יש בענין חכמת הדוקטוריא דקדוקים הרבה הרבה מאד מאד והם נעלמים מהם מאד מאד "כעצמים בבטן המלאה" (קהלת יא, ה) עד שאי אפשר שיכוון הדוקטור בכל הדקדוקים והפרטים ולא ישגה כלל. על כן צריכים להתרחק ולברח מהם מאד. ואל יאמר האדם שהוא חולה חס ושלום או שיש לו חולה בתוך ביתו חס ושלום אם כן על מי אסמך כי בהכרח לעשות איזה עסק בדרך הטבע ואיך אניח את החולה ולא אשתדל בהצלתו. כי באמת זה שטות כי מאחר שהדוקטור רחוק מחיים וקרוב להפך כנזכר לעיל וסוף כל סוף הוא צריך לסמך רק על השם יתברך טוב לסמך מיד על השם יתברך ואל יסכן את החולה בידיים על ידי הדוקטור כי על פי רב הדוקטורים הם שלוחי המלאך המות רחמנא לצלן. וידמה בעיניו כאלו הוא יושב במדבר או ביער שבהכרח לסמך על השם יתברך לבד מאחר שאין מה לעשות. כמו כן עכשו אף על פי שיושב במקום שיש דוקטורים ורפואות אף על פי כן מאחר שהם בעצמם מבלבלים בחכמה זו ושאר החששות הרבה מאד שיש בענין רפואות אם כן קרוב הדבר שעל ידי הרפואות והדוקטור לא די שלא יועיל אדרבא יקלקל בודאי ואם כן למה יעשה עסק בדרך הטבע מה שרחוק משכר וקרוב להפסד. והבן הדבר היטב כי הוא זכרונו לברכה ספר הרבה עם דוקטורים גדולים והיה יודע הדבר על בריו והזהיר מאד להתרחק מהם מאד ואי אפשר לבאר כל מה שספר בענין זה. ואמרו שכבר היה בעולם מלך אחד שהרג כל הדוקטורים שבמדינתו מאחר שהם מזיקים מאד את בני אדם. ואמר בדרך צחות שעל מלאך המות קשה הוא מאד להמית בעצמו כי כל העולם תלוי בו וקשה וכבד עליו לעשות הכל בעצמו על כן העמיד שלוחים במקומו בכל מקום והם דוקטורים שהם שלוחיו להמית אנשים כי הם ממיתים בני אדם הרבה מאד מאד. אשרי מי שמתרחק מהם ומחזיק עצמו בשם יתברך לסמך עליו לבד.

וכבר מבאר קצת מענין הרחקת רפואות באיזה מקומות בספרים הנדפסים כבר, רק שם מרמז הדבר קצת ברמז בעלמא. אבל הרבה לדבר עמנו מאד בענין זה להתרחק מהם מאד

יהיה איך שיהיה חס ושלום ישא עיניו לשמים וישען בה' לבד. ומה שרבנו זכרוננו לברכה בעצמו נסע לקהלת קדש למברג ועסק שם ברפואות יש בזה סודות ודברים נסתרים מאד כי לא היה כונתו כלל במה שנסע לשם בשביל הרפואות רק בשביל ענינים אחרים הידועים לו. וכמו שכל הנסיעות שלו היו פלאות נשגבות ונעלמות מאד כמו הנסיעה לקמיניץ ולנאוורטש ולשאר יגרד וכיצא בהם המזכרים קצת בדברינו כי היה לו בזה סודות נוראות מאד הנעלמות מעין כל חי. וכמו שפעם אחד כשבא מהדרך, מהדרכים הנזכרים לעיל, ספר איזה מעשה נוראה המבאר בספורי מעשיות (מעשה ז), ואמר שזאת המעשה מבארת ענין הנסיעה שלו ובאמת הדבר סתום וחתום מאד כי מי יוכל לעמד בסוד המעשיות שספר או בסוד הנסיעות וההנהגות הנפלאות והנעלמות שלו וכמו כן היתה בנסיעה שלו לקהלת קדש למברג. ומאחר שבא לשם היה מכרח מן השמים לעסק ברפואות מטעמים וסודות הידועים לו. אבל כשבא משם אז דיקא הרבה לדבר ביותר ויותר מהרחקת הרפואות ואמר אז כמה תורות על זה. וגם מקדם שנסע ללמברג היה מדבר מענין זה אבל אחר כך היה מדבר הרבה מאד מזה להתרחק מהם בתכלית הרחוק.

ג. היום נכנס אצלי הרופא ד"ר ברי"ם קירופרקטער מספר אחד בארץ - אני מספר לו מה ששאלו אותי למה אני לא מאמין לרופא, וסיפרתי לו שאני כבר במלחמה נגד רופאים זה 40 שנה ותראה הספרים מה שהוצאתי על הרופאים וכו', מה הם, מי הם, מה מעשיהם וכו', ושאלתי אותו האם אפשר להאמין ברופאים. אמר לי הרופא ד"ר איתמר ברי"ם שליטי"א, אל תדאג הכל כתוב יש לך מספיק מסמכים כמה אנשים הרופאים הורגים בכל יום בכוונה - כמו 3 מטוסים מלא אנשים הורגים בכל יום בארצות הברית שנותנים להם רפואות ועושים אותם כמו שהם חולים במחלת הסרטן, וכך עושים ביליוני דולרים, וכל זה נדפס בעלונים של הרופאים - אז הודאת בעל כמאה עדים דמי - זאת אומרת לא לחינם הגמרא אומרת שני המאמרים האלו ביחד הרופאים והטבחים הקצבים שותפים של עמלק וכו'.

ד. האם אפשר להאמין לרופאים על ניתוח? - תשובה: כל המדיה מלא עם הודעות ש"רופאים מבצעים ניתוחים מיותרים - בשביל כסף" כי על פי רב הדוקטורים הם שלוחי המלאך המוות.

ה. אם אתה כן רוצה להאמין לרופא כזה - מומחה לשפת הגוף למה להאמין לזה שאומר לא נכון [ואולי קיבל כסף להגיד מה שרוצים שהוא יגיד - כפי ששמעתי מצדיק אחד שאמר שבוודאי קיבל כסף להגיד מה שרוצים לשמוע] ואם הרב מקבל כסף על ההכשר שלו אין לו נאמנות אז כל שכן שהרופא הזה שמקבל כסף להגיד ולהכחיש את האמת למה שלא יגיד] - כי אנחנו רואים שיש עוד מומחה רמי צור מומחה לשפת הגוף ולתקשורת בין אישית שאומר שזה כן אמת].

ו. אני עברתי ב"ה עם הרבנית ע"ה 14 שנה עם מחלת סרטן והיינו אצל כל הרופאים וגם על זה אפשר לכתוב ספר שלם, ואולי אספר בדרשות שאין לי כוח לכתוב כל כך בענין הזה.

ז. ראה כמה ספרים כתבתי בענין מלחמת הרופאים בארצות הברית, ומה שעשו הרופאים - רובם בלשון אידיש, וכתבתי על זה כמה וכמה ספרים בעשרות אלפים עותקים, להצלת

עם ישראל מהרופאים המזיקים. לכן יש לי ידיעה רחבה בענין הזה. וכתבתי רק בקיצור כי חשבתי שזה מובן מאליו, ולא תיארתי שעל זה, יהיה מי שיחשוב אחרת - ראו בקישורים של הספרים. שהוצאתי לאור.

בנוסף, שמעתי מתלמיד חכם שטען שיתכן ודאגו לשלם כסף למומחה זה שיטען דברים אלה, כי מומחים אחרים אומרים שזו האמת, אז יש מחלוקת בין מומחים, אבל לי זה בכלל לא נפקא מינה, כי אני רק מחפש האמת, ולא ניתנה תורה למלאכי השרת, וכל רב יכול לברר לעצמו!!!

ח. וזה המסמך ממומחה לשפת הגוף שאומר שהסיפור אמת:

דעת המומחה: האם היא אמינה?

מומחה לשפת גוף: הנער אמין ומתאר את החוויה הסובייקטיבית שחווה.

News1 הושיב את רמי צור, מומחה לשפת הגוף ולתקשורת בין אישית, ומראשוני העוסקים בתחום זה בישראל, לצפות בסרט. צור אומר כי "הנער עבר חוויה ואפשר לראות זאת באופן ברור. לפעמים קשה לו לתאר מה ראה, כמו שקשה לתאר חלומות.

"נראה שלנער יש תסמונת כלשהי שקשורה בחוסר סבלנות. לא נראה שהוא קורא הרבה. פעמים רבות הוא מרים את עיניו למעלה. מחקרים אומרים כי בני אדם מתחלקים בחוויותיהם לכמה סוגים: שמיעתי, תחושתי וראייתי. הוא נמנה על הסוג האחרון אליו שייך היום רובנו. בעיקר בגלל הסמארטפונים רובנו חווים הכל דרך ראייה. זה מתבטא במשפטים כמו 'אתה רואה מה אני אומר', 'לא נראה לי' וכדומה, ומתאפיין בדיבור מהיר שנקטע באמצע לטובת עניין אחר כדי להדביק את תיאור התמונות שרצות במחשבה. כאשר הוא מזכיר את הרב עובדיה לא עלו עיניו למעלה, אולי כי עזרו לו להיזכר".

"את תיאורי המשיח, גוג והר הזיתים הוא כנראה חווה, הילד אמין לגבי מה שהוא טוען שראה. ההתרגשות והחוויה אכן ניכרות וככל שהוא 'מתחמם' הוא נכנס יותר לתוך הסיפור. החוויה הסובייקטיבית נכונה ומקושטת והתיאור חי".

הילד אמין כאמור.

ט. כל הכבוד להרב אמנון יצחק שליט"א, אני אוהב ומכבד אותו, אפילו שאומר דברים נגדי, [ואם הוא כן צודק, או לא צודק, זה יתברר מתוך מה שנברר להלכה, כי אני לא מאמין לאף אחד רק מה שכתוב בהלכה], וכל אחד יכול וצריך לומר מה שבדעתו להגיע לאמת, [אם זה אמת] וכל אחד יש לו את הנטייה שלו שהוא חושב שזה אמת - ואין לי שום בעיה עם זה אמת, אני שמח שיראה לי את הדרך הנכונה להגיע לאמת, [ואפילו ילד קטן יגיד לי שעשיתי טעות אני אודה לן] אני לא מתבייש אם עשיתי טעות, וגם מוכן להודות על כך.

ו. ואין לי כלל גם בעיה, אם יבזה אותי ברבים, שזו עבורי שמחה גדולה, כאמרם ז"ל גיטין (ל"ב): הנעלבים ואינם עולבים, שומעים הרפתם ואינם משיבים, עושים מאהבה ושמים ב'סורים. עליהם הכתוב אומר, (שופטים ה) "ואוהביו קצאת השמש בגבורתו" וכן בשבת דף ל: תנו רבנן, הנעלבים ואינם עולבים, שומעים הרפתם ואינם משיבים, עושים מאהבה ושמים ב'סורים. עליהם הכתוב אומר, (שופטים ה) "ואוהביו קצאת השמש בגבורתו". [ואדרבה זה זכות גדול למי שמבין מה הוא מקבל על ידי זה - ראה להלן בפרק ב' בעיון ותבין היטב].

פרק ב'

ונפרש הפסוק בפרשת האזינו (לב, כו): "אמרתִי אפֹאִיהֶם אֲשִׁבִיתָהּ מֵאֲנוֹשׁ זְכָרִים".

א. ומפרש רבינו עובדיה ספורנו, "אמרתִי אפֹאִיהֶם" אשׂאיר איזה פאה מהם, והמותר אכלה, כמו שאעשה באחרית הימים, אחרי שלא השגתי שלימותם לא במתן תורה, לא בארץ ישראל ולא בגלות, כאמרו: "כי בהר ציון ובירושלים תהיה פליטה כאשר אמר ה', ובשרידים אשר ה' קורא".

ועפ"ז אפשר לומר, דהנה אמרו רז"ל דקודם ביאת המשיח ישאר רק אחד בעיר ושנים במשפחה שיזכו לילך לקראת משיח צדקנו. וי"ל דזהו מה שכתב הספורנו "אשׂאיר איזה פאה מהם", פי' שישארו אחד בעיר ושנים במשפחה, והביאור בזה מדוע ישארו אחד בעיר ושנים במשפחה, הלא כתיב בבלתי ידח ממנו נדח?

ב. ואפשר לומר עפימ"ש בספה"ק חובת הלבבות (שער הכניעה פ"ד) דהרבה אנשים כשבאים לעוה"ב מוצאים שם על חשבונם מצוות שלא קיימו מימיהם, וכן להיפך, מצוות שקיימו אבל אינם עולים על חשבונם. והטעם לזה, כי מצוות אלו קיבלו במתנה מאנשים שדיברו עליהם לשה"ר ורכילות, וכן להיפך, אם הוא דיבר נגד חברו הרי חברו נוטל ממנו כל מצוותיו וע"כ חסרים מחשבונם כל המצוות שעשה בחייו (וכ"ה בספר חסידים, של"ה, מגיד מישרים פ' ויקהל, ועי' מהרש"א עבודה זרה דף י"ט, וישמח משה פרשת תצוה). בהעלות האדם דבר נורא זה על לבבו, רעדה ופלצות יאחזנו, איך שגרם בדיבור פיו שכל המצוות ומעשים טובים שיגע עליהם לקיימם בכל ימי חייו, ניטלו ממנו במשך כמה דקות ע"י איזה דיבורי לשה"ר נגד חברו, וניתנו לחבירו שעליו דיבר לשה"ר. וע"כ צריך כל אחד ואחד ליהזר מאד בזה, שלא לדבר לשון הרע נגד חברו.

וע"כ ע"י שמדברים לשון הרע על הצדיקים ותלמידי חכמים, עי"ז באים מצוות שעשו הם, על חשבונם של הצדיקים ותלמידי חכמים. וזהו ענין אחד בעיר ושנים במשפחה, שהם לוקחים את המצוות שעשו שאר בני אדם שדיברו עליהם ושלא יהיו ראויים ח"ו להיות נשארים לפליטה.

ג. ובזה פירשתי מאמר הגמרא (שבת ל"ב ע"א) מגלגלין זכות ע"י זכאי וחובה ע"י חייב. וצ"ב הלשון **מגלגלין**, וגם צ"ב מדוע באמת הוא כן, הלא סוכ"ס לפעמים עושה החייב ג"כ זכות ומדוע לא יתגלגל הזכות הזה ג"כ על ידו.

ד. אך להנ"ל י"ל דקאי על אותם שמדברים לשה"ר על הצדיקים שהם הזכאים, ועי"ז **מגלגלין זכות על ידי זכות**, פי' שמגלגלין את הזכות שעשה החייב, שיבא לחשבון הזכאי, אשר החייב דיבר עליו, וכמ"ש החובת הלבבות דהמצוות שעושה המספר לשה"ר באים לחשבון הצדיק שדיבר עליו החייב. והוא ע"ד אמרם ז"ל **גלגל** החוזר בעולם, והבן.

ה. ובזה יש לפרש מאמר המשנה (אבות פרק ו' משנה א) רבי מאיר אומר כל העוסק בתורה לשמה זוכה לדברים הרבה, ולא עוד אלא שכל העולם כולו כדאי הוא לו. והמפרשים מדייקים באמרו **דברים הרבה**, מאי הכוונה בזה. גם צ"ב מה שאמר ולא עוד אלא שכל

העולם כולו כדאי הוא לו. ולהנ"ל יבואר שפיר, דהלומד תורה לשמה אין לו שום פניות ונגיעות עצמיות וממילא מוכיח את בני דורו, כי אינו מתירא מהם, משא"כ הלומד תורה שלא לשמה, אינו מוכיח את בני דורו, דהלא יש לו פניות ונגיעות עצמיות ומתירא להוכיחם פן יתלוצצו ממנו. וידוע מארז"ל האי צורבא מרבנן דמרחמין ליה בני מתא משום דלא מוכח להו במילי דשמיא. וכן בדורינו, הרבנים הקלים שמקילים לבני אדם כמו שנאמר ומקלם יגיד להם, אוהבים אותם ואומרים עליהם שהם הרבנים שאפשר לסמוך עליהם.

1. וזהו רבי מאיר אומר כל הלומד תורה לשמה זוכה לדברים הרבה, פי' שבני אדם מדברים עליו ומתלוצצים ממנו כיון שמוכיח אותם שילכו בדרך הטוב, וע"כ כיון שמדברים עליו הרבה, ממילא זוכה לדברים הרבה, שבאים אליו מעשיהם הטובים של אותם בני אדם שמדברים עליו, וזהו זוכה לדברים הרבה. ולזה סיים רבי מאיר, ולא עוד אלא שכל העולם כולו כדאי הוא, פי' שכדאי עבורו, והטעם בזה, לו, כי כל מעשיהם של בני אדם שמדברים עליו באים לו, שעולים לחשבונו, וע"כ כדאי הוא לו, ודו"ק.

2. ובזה אמרתי דבר נכון בס"ד בלמדי רבים רמב"ם הלכות טומאת צרעת (פרק ט"ז הלכה י') שכתב אריכות דברים מענין הצרעת, ואמרת' דיש לדייק מדוע האריך הרמב"ם מהלכות טומאת צרעת, שהיו נוהגים רק בזמן שבית המקדש קיים, ואינו שייך בימינו אלה.

ושם בהלכה י' האריך הרמב"ם וזה לשון קדשו: וזהו השינוי האמור בבגדים ובבתים שקראתו תורה צרעת בשותפות השם אינו ממנהגו של עולם אלא אות ופלא היה בישראל כדי להזהירן מלשון הרע, שהמספר בלשון הרע משתנות קורות ביתו, אם חזר בו יטהר הבית, אם עמד ברשעו עד שהותן הבית משתנין כלי העור שבביתו שהוא יושב ושוב עליו, אם חזר בו יטהרו, ואם עמד ברשעו עד שישרפו משתנין הבגדים שעליו, אם חזר בו יטהרו ואם עמד ברשעו עד שישרפו משתנה עורו ויצטרע ויהיה מובדל ומפורסם לבדו עד שלא יתעסק בשיחת הרשעים שהוא הליצנות ולשון הרע. ועל ענין זה מזהיר בתורה ואומר השמר בנגע הצרעת זכור את אשר עשה ה"א למרים בדרך, הרי הוא אומר התבוננו מה אירע למרים הנבואה שדיברה באחיה שהיתה גדולה ממנו בשנים וגידלתו על ברכיה וסכנה לעצמו להצילו מן הים והיא לא דיברה בגנותו אלא טעתה שהשוותו לשאר נביאים והוא לא הקפיד על כל הדברים האלו שנאמר "והאיש משה עניו מאוד", ואף על פי כן מיד נענשה בצרעת, קל וחומר לבני אדם הרשעים הטפשים שמרבים לדבר גדולות ונפלאות, לפיכך ראוי למי שרוצה לכון אורחותיו להתרחק משיבתן ומלדבר עמהן כדי שלא יתפס אדם ברשת רשעים וסכלותם, וזה דרך ישיבת הלצים הרשעים בתחילה מרבין בדברי הבאי כענין שנאמר וקול כסיל ברוב דברים, ומתוך כך באין לספר בגנות הצדיקים כענין שנאמר ויהיו מלעיבים במלאכי האלקים ובזוים דברים ומתעתעים בנביאי¹, ומתוך

¹ פירוש מי ששולח ידו בשלומי אמוני ישראל, היינו צדיקים ואנשים כשרים, זהו סימן שבודאי חילל בריתו, והוא מקרה הוא בלתי טהור וכו', ולזה (תהלים י) אמר אלקים מה לך לספר חקי וגו', עיי"ש.

¹ ועיין בספר שפתי צדיקים (בהקדמה, ובפ' תזריע) שכתב וז"ל: מהרב הקדוש האלהי הבעש"ט ז"ל, אלו בני אדם שמדברים על צדיק עתק בגאווה ובוז, עליהם אמר הכתוב (תהלים י"ה) שלח ידיו בשלומיו חלל בריתו,

כך באין לדבר באלקים וכופרין בעיקר כענין שנאמר ויחפאו בני ישראל דברים אשר לא כן על ה' אלקיהם, והרי הוא אומר שתו בשמים פיהם ולשונם תהלך בארץ, מי גרם להם לשית בשמים פיהם, לשונם שהלכה תחילה בארץ. זו היא שיחת הרשעים שגורמת להם ישיבת קרנות וישיבת כנסיות של עמי הארץ וישיבת בתי משתאות עם שותי שכר, אבל שיחת כשרי ישראל אינה אלא בדברי תורה וחכמה, לפיכך הקדוש ברוך הוא עוזר על ידן ומזכה אותן בה, שנאמר אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וישמע ויכתב בספר זכרון לפניו ליראי ה' ולחושבי שמו, עכלה"ק של הרמב"ם ז"ל. ואחר כך סיים סליקו להו הלכות טומאת צרעת.

ואמרת בביאור הרמב"ם הזה שהביא בסיום דבריו פסוק זה, אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וישמע וגו', דיש לדייק כפל הלשון, ויקשב ה' וגם וישמע, הלא שניהם ענין אחד הוא.

ח. אך יש לפרש עפ"י מה שאמרת כבר לבאר פסוק זה, "אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וישמע". דטרם ביאת המשיח לא יוכלו בני אדם לדבר דיבורי קודש למען כבוד שמו ית', רק בצנעה, וכששני בני אדם מדברים ביניהם בסוד ואיש אחר רוצה לשמוע מה שמדברים, צריך לנטות אזנו היטב לשמוע מה שמדברים.

וזה שאמר הכתוב "אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו", שידברו כ"כ בצנעה מחמת גודל הבושה בימים ההם לדבר דיבורים שבקדושה בריש גלי, ויהי' כ"כ בצנעה עד שכביכול ויקשב ה' וישמע, שהקב"ה כביכול יטה אזנו לשמוע מה שמדברים, להראות דבעוה"ר אין איש שם על לב דיבורים שבקדושה וע"כ מתביישים שניהם ומדברים ע"ז בצנעה.

ט. ועל כן הביא הרמב"ם מקרא זה גבי טומאת צרעת, דמקודם לזה מגנה אותן בני אדם שבאין לספר בגנות הצדיקים וכו', וממילא עי"ז יבואו מעשייהם הטובים לחשבונם של הצדיקים, וכדברי חובת הלבבות הנ"ל, ועל זה הביא הפסוק אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו, ולא יטו אזנם למה שבני אדם מדברים נגדם, ויקשב ה', פי' שהקב"ה יקשב אם אותן בני אדם המדברים כעת לשון הרע, עסקו פעם בתורה או עשו איזה מצוה, וכעת וישמע מה שמדברים לשון הרע על הצדיקים, כדי לתת לצדיקים את המעשים טובים של הרשעים.

ורואה נבלה בארץ ישראל, דצדיק נקרא אספקלריא, שכל אדם שרואה בו רואה את עצמו כמו במראה, ולכן אמרו במשה שחשדהו באשת איש בפסוק והביטו אחרי משה, דבאמת שכל צדיק יש לו כללות מכל העולם ומכל בני האדם, וכל אחד החלק שלו רואה בצדיק, ולכן חשדהו באשת איש, שהם באמת היו נואפים ערב רב וראו חלקם בצדיק וחשדהו, ובאמת חלקם הוא הרע בטל במציאות אצלו נגד הטוב שבו, וזהו ראה, שרואה נבלה דבר נבל בארציות של ישראל, וזהו מפני שהוא עצמו עובד בבבל לשון בבלוב, עכ"ל.

אחר כך כתב שם ז"ל: וכבר אמר הרב הצדיק וכו' ר' אלימלך ז"י זה סוד אמרם ז"ל בפסוק והראה והדיה למינה, ואמרו בגמרא למה נקרא שמה ראה וכו', פירוש אלו בני אדם עומדים בבבל היינו בבבלוב דעתם ומשוקעים בס"א ר"ל, ורואה נבלות ופגם בארץ ישראל אלו הצדיקים וחסידיו הדור שהם נקראים ארץ ישראל, ואילו תקנו את עצמם בתשובה הוגנת לא באו לזה, והיו מאמינים באמת בה' וגם במשה עבדו, היינו בהצדיקים וחסידיו הדור, עכ"ל.

ובספר ליקוטי אמרים (דף ל"א ע"א, באמצע ד"ה קרי) כ' ז"ל, ראה וזיה הכל אחד הוא, ובגמרא עומדת בבבל

ג. וזהו שסיים הכתוב ויכתב בספר זכרון לפניו ליראי ה' ולחושבי שמו, פי' דהמעשים טובים שעשו הרשעים באיזה פעם, וכעת מדברים על הצדיקים, אותם המעשים טובים יכתבו כעת לפני השי"ת על חשבון ליראי ה' ולחושבי שמו, וכדברי החובת הלבבות הנ"ל.

יא. ולזה סיים הרמב"ם במתק לשונו, סליקו להו הלכות טומאת צרעת, פי' דגבי הצדיקים שאין מדברים לשון הרע על בני אדם אחרים רק כל שיחת כשרי ישראל אינה אלא בדברי תורה וחכמה, להם באמת סליקו להו הלכות טומאת צרעת, שלא תבא עליהם הצרעת ח"ו, כי אינם מדברים לשון הרע על בני אדם רק כל שיחתם הוא בדברי תורה וחכמה.

יב. ומיושב גם קושייתנו מדוע הזכיר הרמב"ם ענין טומאת צרעת שאינו נוגע לזמנינו. אך להנ"ל מיושב, דהרי הלשון הרע הוא רעה חולה שבני אדם אינם נזהרים בו בעוה"ר, וע"כ הוא נוגע לכל עת ולכל זמן, ושפיר העתיקו הרמב"ם ביד החזקה, ועוד האריך בזה.

ומענין בזיון הת"ח כתב החיד"א זצ"ל בספרו יוסף תהלות (מזמור י"ד) וז"ל: ה' השקיף על בני אדם לראות היש משכיל דורש וכו'. אפשר דמתאונן על מיעוט הלימוד ועל העשירים שאין מחזיקים ביד לומדי תורה, ובהו אינם יכולים הת"ח ללמוד, דטרידי המה למצוא טרף לביתם. וז"ש לראות היש משכיל שעוסק בתורה, או אם ימצא עשיר מחזיק ביד הת"ח, דורש את, דורש את ה' אלקיך תירא לרבות תלמידי חכמים (פסחים דף כ"ב ע"ב), וראה הכל סר, יחדי לא משכיל ולא מחזיק אין עושה טוב, אין מי שיעשה טוב שהיא התורה, אין מי שיעשה לתלמיד חכם שילמוד, ומשום הכי אין גם אחד שיעסוק בתורה כי אין מחזיק, ומהתימה כי הלא ידעו כל פועלי און, הם העשירים אשר כל טרחם שבתם וקמתם ומשאם בהבלי העוה"ז, אוכלי עמי, שהם הת"ח כמ"ש בפרק שני דמציעא הגד לעמי פשעם אלו ת"ח, אוכלי עמי אכלו לחם, כלומר יודעים שאם הת"ח אוכלים משלהם, נחשב להם כאילו אכלו לחם, שהם עצמם עסקו בתורה, ועכ"ז ה' לא קראו, ונמצא שכל העון הוא על שאינם מחזיקים, ומפני כך באים ח"ו גזירות רעות, וע"ז תמהים המון העם, כי יש בדור צדיק ולמה אינו נתפס לכפר, והתירוץ הוא כי הצדיק מוכיח ואין שומע, ובה ניצול, כמ"ש ז"ל גבי נח שהיה מוכיחם ולא שמעו תוכחתו, והם אבדו והוא ניצול, וכתב ואתה כי הזהרתו את נפשך הצלת. וזה שאמר שם פחדו פחד כי אלהים בדור צדיק, פירוש כי אלהים מדת הדין בגזירה רעה ח"ו בדור שיש בו צדיק, וע"ז פחדו כי מסורת בידינו שהצדיק נתפס לכפר, ועתה אלהים במדת הדין בדור צדיק חיייל בכולל והוא ניצול, לזה אמר עצת עני תבישו, העצה גם התוכחה מן העני הצדיק תבישו, ואין אתם שומעים, ולכן ה' מחסהו והוא לבדו ניצול, לפי שכבר הוכיח ולא נשמע, ומאי קשיא לכו אלהים בדור צדיק עכ"ל.

עוד כתב החיד"א ז"ל ביוסף תהלות (מזמור נ"ג) וז"ל: לראות היש משכיל דורש את וכו' אפשר להסמיך מ"ש בעניתי בדרושים דאמרו ז"ל לא חרבה ירושלים עד שביזו בה לת"ח, והוינן בה הרי היה ע"ז ג"ע וש"ד, וכתבנו דאם היו מכבדים ת"ח לא היו באים לזה, דהת"ח חשוב בעיניהם והיה מוכיחם ושומעים לדבריו, אבל כיון שהת"ח בזוים שומע אין להם, ובאו לידי עבירות גדולות ומשום הכי החמירה התורה בכבוד החכמים, וכתב את ה' אלקיך תירא לרבות תלמידי חכמים כי הוא יסוד מיסוד התורה עיי"ש באורך. וז"ש לראות היש

משכיל שדורש את לרבות תלמידי חכמים, דאם מכבדים הת"ח ויראים מהם היו מוכיחים, ויש מקוה לישראל לשמור התורה עכ"ל עיי"ש.

יג. ועל פי דרכו בקודש של החיד"א זצ"ל יש לפרש עוד המאמר "את ה' אלקיך תירא" לרבות תלמידי חכמים, עפ"י"מ שהבאנו לעיל דברי החובת הלבבות דהמדבר לשון הרע על חבירו נוטל ממנו עוונותיו ונותן לו מצוותיו שעשה. ונמצא דאם מדבר על תלמידי חכמים נותן להם המצוות שעשה, משא"כ אם מתיירא מהם ואינו מדבר נגדם, נשאר עם מצוותיו שאין הולכים על חשבון הת"ח. וזהו "את ה' אלקיך תירא", מתי יישארו המצוות וחפצי גבוה שקיימת על חשבונך, שתהא נקרא ירא שמים, על זה אמרו חז"ל לרבות תלמידי חכמים, אם תתיירא מן התלמידי חכמים, ממילא לא תדבר נגדם לשון הרע, וממילא ישארו המצוות שלך ברשותך, ותהי' בגדר את ה"א תירא.

ובספר מלין דרבנן (מובא בספר דרך אמונה) כתב וז"ל: אמר לי' מלך קיסר לגאון, כתוב בתלמוד העובר על דברי חכמים חייב מיתה, והלא העובר על דברי תורה ויש כמה לאוין חייב מלקות ארבעים. וזה הדבר רחוק מן השכל שתעשו דבריכם אתם עבדי השי"ת, יותר מהעובר על דברי תורה שהיא דבר השי"ת.

שתק הגאון לפני המלך ולא ענה דבר מפני כבוד מלכות. אחר חצי שעה שאל לפני המלך זה עבד המלך העומד בחוץ לפני שער המלך, למען שלא יעבור אחד מהמון העם ויכנס להיכל המלך בלתי רשות המלך, אם בא אחד ודחפו לעבד, ורצונו לעבור וליכנס בלתי רשות, מה דינו של האיש הזה שלא שמע מעבד המלך, ודחפו ורץ ליכנס להיכל המלך.

אמר לו המלך, הרשות נתונה ביד העבד להכותו בסייף ולהמיתו, מבלי שידון אותו לפני ב"ד המלך, אלא תיכף מכהו בסייף שבידו, דאי לאו הכי כולם עוברים להיכל המלך, וזה אינו מכבוד המלך שזה העבד שמו לשומר המלך, אמר הגאון כן הוא האמת. נשתומם כשעה ושאל אם אחד מהמון העם הקל בכבוד המלך או עבר על מצותו, כיצד דינו, אם הורגים אותו תיכף ומיד או עד שידינוהו בערכאות, א"ל עד שידינוהו בערכאות.

נמצא עבד המלך השומר כבוד המלך, כבודו גדול מכבוד המלך, שהעובר על דברי העבד הורגין אותו מיד מבלי שידינוהו בערכות, והעובר על דבר המלך אין הורגים אותו מיד עד שידינוהו בערכאות, ויתכן יפטר.

אז אמר המלך די, תשובתך תשובה נצחת, והאמת אתכם שהת"ח עושים משמרת למצות המלך, מלך מלכי המלכים, והיא התורה, אם יעברו על דברי חכמים יעברו על כל התורה ח"ו, ע"כ.

יד. ועפ"י הנ"ל מדברי החובת הלבבות אפשר לפרש הגמרא (פסחים דף ק"ה ע"א) כל המספר לשון הרע וכל המקבל לשון הרע וכל המעיד עדות שקר בחבירו ראוי להשליכו לכלבים שנאמר (שמות כ"ב) לכלב תשליכון אותו, וכתוב בתריה (שם כ"ג) לא תשא שמע שוא. וצ"ב מדוע עונשו חמור כ"כ עד כדי כך שראוי להשליכו לכלבים.

ואמרת בזה דהנה אמרו רז"ל דהמאכיל נבילות וטריפות עונשו שהכלבים מלקקין את דמו, ומובא בירושלמי (תרומות פרק ח' הלכה ג') מעשה בטבח בציפורי שהיה מאכיל לישראל

נבילות וטריפות, פעם אחת שתה יין בערב שבת ועלה על הגג ונפל ומת והיו הכלבים מלקקים את דמו, אתו שאלו לר' חנינא א"ל כתיב ובשר בשדה טריפה לא תאכלו לכלב תשליכון אותן, וזהו הי' גוזל לכלבים ומאכיל לישראל ארפינון דמן דידהו אכלין, (והובא בילקוט אמור ושם איתא שאירע דבר זה בערב יום הכיפורים), עיי"ש.

וא"כ יש לומר דאם הרב מוכיח את ישראל שלא יאכלו נבילות וטריפות וחלב, ואחר כך בא איש רשע ובליעל ומדבר סרה על הרב שאינו יודע מה שמדבר, נמצא דהמקבל ממנו לשון הרע זה אוכל אח"כ נבילות וטריפות וחלב ח"ו (דהרי אינו שומע בקול הרב כיון ששמע לשון הרע עליו, כמובן), ועי"ז מאכיל ג"כ נבילות וטריפות ח"ו, וכיון שמאכיל נבילות וטריפות לאחרים עונשו שהכלבים מלקקין את דמו, וע"כ גם המקבל לשון הרע על אחרים ראוי להאכילו לכלבים, כי עי"ז יכול לבוא לידי עון החמור להיות מאכיל נבילות וטריפות לאחרים, בעוה"ר.

10. ואפשר להוסיף דזהו מה שהביא הילקוט בפרשת אמור הנ"ל שדבר זה (המוזכר בירושלמי) אירע בערב יום הכיפורים, וטעמא מיבעיא מדוע דוקא בערב יום הכיפורים, הלא הכל בידי שמים. אך כיון דזה יכול לבוא ע"י שישמע לשון הרע מפי אחרים, או שיספר לשון הרע על אחרים, והרי אחז"ל דעבירות שבין אדם למקום יום הכיפורים מכפר, אבל עבירות שבין אדם לחבירו אין יום הכיפורים מכפר עד שיפייסו ויתרצה לו, א"כ אף אם יתכפר לו עון שבינו לשמים, אבל מה שדיבר או שמע לשון הרע על חבירו לא נתכפר לו כיון שלא פייסו, ע"כ אירע דבר זה בערב יום הכיפורים דייקא, דכיון דהאכיל את ישראל נבילות וטריפות רח"ל, א"כ החטיא את הרבים בזה והווי חטא בין אדם לחבירו ג"כ.

וגודל העונש של השומע זלזול תלמיד חכם אפילו רק פעם אחת, רואים אנו במסכת בבא מציעא (דף פ"ד) וז"ל: רבי אלעזר (ברשב"י) בתר דנח נפשיה אוגניתייה דביתהו בעליתה (השכיבה אשתו את גופתו בעליה), יומא חד חזת תולעת דקא נפק מאודניה (יוצאת תולעת מאוזנו) חלש דעתה, איתחזי לה בחלמא, אמר לה לא מידי הוא - יומא חד שמעי בזילתא דצורבא מרבנן ולא מחאי כדאיבעי ליה, עיי"ש.

וא"כ אם בארזים נפלה שלהבת מה יענו איזובי קיר, דאם רבי אלעזר ברשב"י ששמע רק פעם אחת ועם כל עוצם גדולתו לא ויתרו לו, א"כ אנו מה נאמר שלא נכווה בגחלת החכמים, והרבה פעמים שומעים בני אדם שאומרים "מה הועילו החכמים שיושבים ולומדים" ("קוועטשט א באנק"), או שאומרים "מדוע הרב מתערב בענינים שאין שכלו משיג, גם לנו יש רבנים היודעים ללמוד", אבל האמת הוא שאין מבינים החילוק בין לומדים תורה לשמה ללומדים תורה שלא לשמה רק לשם גאות ופניות, שתורה לשמה יש רק אצל יחיד סגולה שבדור.

11. ועפ"י הגמרא פסחים הנ"ל דהמספר והמקבל לשון הרע ראוי להשליכו לכלבים, ויליף לה מסמיכות המקראות לכלב תשליכון אותו וסמוך ליה לא תשא שמע שוא, אפשר לבאר עפ"י"ז גם תחילת הפסוק שם (שמות כ"ב ל') ואנשי קודש תהיון לי וגו' לא תשא שמע שוא, פי' עפ"י"ד החובת הלבבות הנ"ל שהמספר לשון הרע על חבירו, מקבל חבירו מעשים

הטובים שעשה הוא. ולזה אמר הכתוב **ואנשי קודש תהיון לי**, שתהיו קודש לה' ולא תאבדו את המצוות שקיימתם, ואם תשאל איך תזכו לזה, על זה אמר העצה בפסוק שלאחריו **לא תשא שמע שוא**, שלא תדבר לשון הרע על חבירך, וממילא לא ילכו המצוות שעשית לחשבונו של חבירך הצדיק.

יז. וזהו הענין של אחד בעיר ושנים במשפחה, פ"י דהמצוות ומעשים טובים שעשו אותן שדיברו עליהם לשון הרע, ילך להצדיקים שכל שיחתם הכשרה היתה רק בתורה ויראת שמים.

יח. והנה ידוע דיש ד' מדריגות בתואר האדם, (א אדם, ב איש, ג גבר, ד) אנוש, ואנוש הוא הפחות שבכולם. וזהו כוונת הקרא, **אמרת אפאיהם**, שקודם ביאת המשיח ישאר רק פאה מהם, כדברי הספורנו הנ"ל, וזהו שכתב הספורנו והמותר **אכלה**, אכל"ה מלשון **כלתה נפשי**, כמובא בספרים דכל"י מלשון כלתה נפשי, היינו שהקב"ה באמת חושק וחומד שגם המותר ישארו לפליטה, אך היות ואינם ראויים לישראל לפליטה כיון שדיברו נגד צדיקי ה' ואוהביו, ע"כ המותר **אכלה**..

יט. וזהו שאמר הכתוב **אשבייתה מאנוש זכרם**, שאשביית מהרשעים שאינם ראויים להיות נקראים יותר מתואר **אנוש**, אשביית מהם התורה והמצוות שעשו, וזהו **זכרם**, פ"י התורה והמצוות שנשארים לזכרון אחר פטירת האדם לעולם הבא, את זה אשביית מהאנשים שהם בחינת **אנוש**, ואתן את זה להצדיקים אשר הרשעים דיברו נגדם, כי בעקבתא דמשיחא חוצפא יסגי (סוטה דף מ"ט ע"א) והרשעים ידברו הרבה על הצדיקים, על כן **אשבייתה מאנוש זכרם**, וזהו ישאר אצל הצדיקים, והם יהיו שארית הפליטה בביאת הגואל בב"א.

יא. רציתי להעיר, שהרב אמנון שליט"א טעה שלא במתכוון בלשונו שאמר שאדם שמתפלל אצלו (בבני ברק) בבית המדרש, אבל התכוון בעצם שמתפלל אצלי – בבית מדרשי (בית שמש).

[ובאמת כמו כן נזכרתי שהרב אמנון שליט"א אמר בשמכם, שהילד דיבר דברים שהם נוגדים את הזוהר - ולא רציתי בכוונה להתייחס ולתת מענה מייד לומר, כי לא באתי כאן לבזות את כבודו, אם זה לא נכון - ואדרבה אני מצפה שכבודו יראה, יוכיח ויפרט אלו מהדברים ומשפטים שאמר הילד סותרים או נוגדים את דעת הזוהר] וסליחה מכבודו שטרם שמעתי דרשותי של כבודו, כמו שכבודו [אולי] לא שמע דרשותי שלי שאמרת ברדיו 2000 ועוד מקומות, וב"ה אין לי זמן לשמוע, וכתבתי והתייחסתי רק לקטעים מה שראיתי שכולם התייחסו/כתבו (למה העתיקו? מה העתיקו? לא ברור לי - אולי למחוק המילה), וכתבתי מראה מקומות כמעט על כל דבר.

יב. אני מוכן לשבת עם כבודו, ולהסביר לו דעתי, אולם כי אם כבודו יוכיח שיש בידי טעות, אני מוכן לומר האמת ולקבל האמת ממי שאומר. אני אהיה הראשון לפרסם האמת, כי אני מחפש האמת ב"ה.

יג. וזה לשון הרב אמנון יצחק שליט"א:

"אפילו האדמו"ר מהאלמין הוציא ספר "כי לא ידח ממנו נדח".

א. הוא אומר שבגלל שיש ראיות מהתורה אז צריך להאמין.

ב. הוא אומר למה להאמין לד"ר הלמר - כי הוא אוכל נבילות וטריפות!

אז אם ככה כל בעלי מקצוע שאוכלים נבילות וטריפות - למה להאמין להם?

אבל זה המומחיות שלו! זה טענה?

זה הלשון: לאור כל אינדיקציות השקר הללו, אני מגיע למסקנה שדברי הילד הם שקר מוחלט!

ד"ר אמיר הלמר (Ph.D.) יזם, מייסד ובעלים - מגדלור אימון אישי ועסקי מומחה לתקשורת ושפת גוף - מקצועית, עסקית וחברתית

יד. אבל דבר אחד איננו מבין - א. כבודו אומר שאני צריך להאמין לרופא?

א. הלא חז"ל אומרים לנו טוב שברופאים לגיהנם (מסכת סופרים פרק חמשה עשר).

ב. בספר פרדס יוסף (שמות יד ז): "... וגם כתבתי הא דסוף קידושין (פ"ב) טוב שברופאים לגיהנם וטוב שבטבחים שותפו של עמלק, דהיינו שהרופא צריך שיראה תמיד גיהנם פתוחה לפניו אם יהרוג איש, ויעיין בחריצות לראות שלא יטעה ויבא לסכנת נפשות, וטוב שבטבחים שותפו של עמלק שיהיה אכזרי כמו עמלק שאם לא כן לא יהרוג בהמה לעולם, עיין שם. וכן כתב בתפארת ישראל שם (אות ע"ה) דמי שחושב עצמו לטוב שברופאים מעותד לגיהנם, דאינו מתיעץ עם חביריו ובקולמוסו מונח חיים או מות.

ג. לפני 50 שנה כשבניתי את חברת הצלה ביחד עם הרב הצדיק רבי צבי וועבער שליט"א ועסקנו הרבה ברפואות, ואפשר לי לכתוב חיבור שלם מה שראיתי מה הולך עם הרופאים שבאמת מי שמאמין לרופא הוא טיפש גדול² ויכול ליפול בפה, והיום מי הולך בכלל לרופא, שואלים קודם להרב פירער או... כי רק הם מכירים את הרופאים הטובים³.

וויכטיגע הלכה וועגען איסור יחוד. דער וואס איז נישט באקאנט אין הלכות יחוד וואס ווערט געברענגט אין דעם ספר, אהנע צווייפעל אז ער ווערט נכשל אסאך מאל אין דעם הארבען איסור פון יחוד. - יצא לאור ע"י הגה"צ רבי שלום יהודה גראס, כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א.

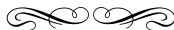
מדריך הצניעות בישראל והוא חלק ב' מספר קדושת ישראל השלם - וויכטיגע דינים וועגען צניעות, באידיש. - יצא לאור ע"י הגה"צ רבי שלום יהודה גראס, כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א.

3 בית דין צדק דקהל האלמין יצ"ו - לאפרושי מאטורא - על משמרת הצניעות.

2 צניעות ישראל - בספר הזה קיבצתי פסקי גאוני ורוזני ארץ מדור הישן ומדורנו, שכל אשה תהדר ותתאמן לילך לאשה הרופאת נשים ולא לאיש כדי להינצל מאיסורי יחוד ושאר מכשולות המתרחשים יום יום. אור הצניעות בישראל - דער ספר איז געווינדעט אויף דעם גרויסן מכשול פון איסור יחוד וואס עס קומט פאר ביי פרויען וואס גייען צו דאקטורים קלים ורקים. דער ספר ווייזט דעם ריכטיגען וועג ווי א אידישע טאכטער דארף זיך פירן זאל ניצל ווערן פון איסור יחוד און אנדערע מכשולות. - יצא לאור ע"י הגה"צ רבי שלום יהודה גראס, כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א - קדושת ישראל הלכות יחוד - אין אידיש, אויף די

11. לכבוד הרב הצדיק רבי אמנון שליט"א: האמת לא איכפת לי בכלל מה שאומרים עלי שיצחקו עלי, ויבזו אותי, אצלי יש תכלית אחד הצלת נפשות ואני עושה את זה לפי שהקב"ה נותן לי כח ומראה לי את הדרך אשר ילכו בה ואת המעשה אשר יעשו ולא איכפת לי מכל העולם מה שיגידו עלי! אני לא עובד בשביל אף אחד, לא צריך לא כבוד ולא כסף רק לעשות רצון ה'.

לפני כ-48 שנה חברי ואני ארגנו את חברת הצלה לתמוך ולהציל חיי נפש, כְּמֵאֵמֶר חז"ל כֹּל הַמְּצִיל נֶפֶשׁ אַחַת מִיִּשְׂרָאֵל כְּאִלוֹ קַיִם עוֹלָם מְלֵא, ולמרות שְׁלֵמֻדְתִּי בְּכֹלל שְׁעוֹת רְבוֹת בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה, הִרְמִיתִי טְלָפוֹנִים לְהַצֵּלָה וּלְפָקוּחַ נֶפֶשׁ, גַּם אִם זֶה הִיָּה עַל חֲשָׁבוֹן זְמַן שִׁנְיָה. וְכִּי עֲסָקְנוּ בְּזֶה בְּעֶרְךָ שָׁנָה, וּמִגְדֹּל עֵמֶס הַפּוֹנִים הַכִּנְסָנוּ עוֹד וְעוֹד אֲבָרְכִים שְׁלֵמֻדוֹ אִיךָ לְהַצִּיל נֶפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל, וּמִצָּאֵנוּ בִּס"ד תּוֹרֵם לְאִמְבּוֹלֵנֵס הֶרְאִשׁוֹן שְׁעָלָה אֶז בְּעֶרְךָ \$140,000. וּבְרֹךְ ה' הַיּוֹם כֶּלֶם רוֹאִים וּמִפְרִים אֶת הַחֲבֵרָה הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת, וַיִּמָּה שֶׁהִתְפַּתַּח מִזֶּה שְׁבָרוֹךְ הַשָּׁם יֵשׁ אֲרֻגוֹנִים כְּאֵלָה בְּכֹל הָעוֹלָם.

יש להזהר לא להשאיר את האשה או הבת לבד עם הרופא במשרדו, אלא אך ורק בליווי הבעל או האב או אחד משבעת הקרובות המנויים בשולחן ערוך (אבן העזר סימן כ"ב). (על פי הוראת הגאון הצדיק מורנו הרב יצחק יעקב ווייס ראש אב בית דין ירושלים: מהר"ש ואזנר; מהר"י גרינוואלד (פאפא); מהר"ר בלום (קאשוי); מהר"ם שטענר (דעברעצין); מהר"א לייטנער (מאנטעווידעיא).

זכרו היטב!!! ביקור אחד אצל הרופא בהתנהגות שלא בדרך התורה, יכול חס ושלום להרוס את האדם לעולם ועד, לגדוע את השלשלת של דורות יהודיים מימות עולם.

לדאבונינו, אירעו לאחרונה אסונות נוראיים על ידי ביקורים אלה, ורק חלק קטן מהם ידועים לרבנים מסדרי גיטין ולאירגוני שלום בית.

על הבעל להסביר בביתו שביקורים אצל הרופא אינם למטרת תענוג, אלא אך ורק לצרכי בריאות וכדומה, ולכן אסור להיכנס לשיחה מיותרת עם הרופא, כי זה גורם להחזרת כח זוהמא בהשקפותי של האשה. הספרים הקדושים כותבים, שבעת ביאת המשיח יתגלה מי הם הנשים שעייכו את הגאולה, ומי הם הנשים הצדקניות שקירבו את הגאולה.

בכבוד רב, הק' שלו' יודא גראס אבדק"ק האלמין נ.ב. בקליניקה של "בית ישראל" עובדים עשרות נשים רופאות שאפשר לקבל אצלם כל טיפול לפי בקשה. בויליאמסבורג אפשר להזמין אשה רופאה שמקבלת מעדיקטיס בבנין הנקרא: Division Medical 138 מעדיקטיס Division.

זעקת שמים של האבות השבורים ומשפחות נאנקות ביום ג' שבוע שעברה (22 במאי) הודפס בעתון הניו-יורקי הנפוץ Daily News עובדות סטטיסטיות קורעי-לב מסמרות שיער. לאמור:

25% מרופאי הנשים הודו שאינם נוהגים לפי המסורת היהודית עם לקוחותיהן (כמעשה ארץ מצרים וארץ כנען).

13% מהרופאים הכלליים הוסיפו שהם מתנהגים כרופאי הנשים. עוד 19% אמרו (ללא בושה) שאינם רואים בכך שום חסרון.

עוד 19% הוסיפו שזה דרוש ללקוחות. הגרועים שברופאים בפרט זה הם רופאי הנשים. לאחריהם באים הפסיכולוגים.

מורי ורבותי!!! האם מותר לשתוק? האם מותר לשבת באדישות בו בזמן שהרופאים שוברים משפחות יהודיות בהמוניהם, ומטביעים את כל הקדוש לנו במעייני של טומאה וזוהמא?

כל אחד מאתנו הרי יצטרך לתת דין-וחשבון על כך שישב בחיבוק-ידיים!!! אסור לשתוק, צריך לעורר את יהודי העולם, יש לדרוש רבנים ולהסביר את חומרת הדבר לפני היהודים התמימים. זוהי גזירה רעה לא עלינו להשריש חס ושלום את הגחלת האחרונה של קדושת בנות ישראל.

רבנים הנותנים שיעורים לבעלי בתים חייבים מזמן לזמן להסביר לאברכים צעירים את החומר שבדבר, ולהדריך אותם כיצד עליהם להתנהג.

כל יחיד שיש לו איוושה השפעה על אנשים אחרים, חייב לפחות בביתו שלו להשתדל שיקחו אתן רק אשה רופאה, ובאם אי אפשר בשום אופן,

פרק ג'

קונטרס הצלת נפשות חלק ב'

כל המקיים נפש אחת מישראל מעלה עליו הכתוב כאילו קיים עולם מלא

בלומדי מסכת סנהדרין במסגרת הדף היומי, כשהגעתי לדף ל"ז, במאמר חז"ל כל המקיים נפש אחת מישראל מעלה עליו הכתוב כאילו קיים עולם מלא. ובעת לימוד גמרא הנני מתעמק מאוד ורוצה אני להשיג בעצמי את פירוש רש"י ז"ל שהנני נכדו. וכשאני גומר להבין אני מעיין בפירוש רש"י ז"ל.

והנה כאשר הגעתי למאמר הנ"ל "כאילו קיים עולם מלא", התבוננתי בדבר ועשיתי חשבון כמה נפשות יכולים לצאת מבן אדם אחד כדי להגיע לעולם מלא. חשבתי כך שהעולם יכול להתקיים רק ששת אלפים שנה ומהיום יש לערך מאתיים וארבעים שנים עד לסוף העולם, ועשיתי חשבון שאם יש לאדם אחד חמשה ילדים ולכל אחד מהם יש חמשה ילדים, יוצא שבמאתים וארבעים שנה יצאו מאדם אחד שבע מאות אלף (700,000) נפשות, וזה נקרא עולם מלא ממש. ושמחתי מאוד בחידוש זה וחשבתי שצריך אני להציל להשתדל להציל נפשות ישראל מעולם התוהו. וחשבתי לעצמי, אי, אי, אלמלא היה הרבי שלי חי עדיין בעולם הזה, הייתי הולך אליו תיכף לגלות לו המסתרים במאמר הזה.

השגחה פרטית - והמופת הגדול

כשגמרתי את הלימוד ניגשתי לארון הספרים והוצאתי משם ספר אחד שקיבלתי במתנה, ופתחתי את הספר, ומצאתי את שאהבה "נפשי", סיפור נפלא על מאמר חז"ל הזה. ואחר כך למדתי עוד הפעם את המשנה הנ"ל ומצאתי בפירוש רש"י ז"ל, לפיכך נברא אדם יחיד... להראותך שמאדם אחד (אדם הראשון) נברא מלואו של עולם, עד כאן לשון קדשו.

כשסיפרתי לחבירי שהוא למדן גדול, את הסיפור הנ"ל, העיר לי שחשבוני הוא טעות גדול, ואמר לי, לקחת עושה-חשבון (הנקרא קאלקולעיטא"ר בלע"ז) ולספור י"ב פעמים כפול חמש, ויצא מזה לערך חמשים מיליון נפשות, לכן אשרי חלקכם שהנכם מעוררים בני אדם ללימוד הדף היומי.

והנני מעתיק עבורכם ומתרגם עבורכם את הסיפור הנס מספר הנ"ל שנדפס בלשון אידיש.

המקיים נפש אחת מישראל כאילו קיים עולם מלא

האדמו"ר הראשון לבית שטיינעוועט, הרה"ק רבי נחום זצ"ל, בנו של הרה"ק מרוזין זצ"ל, נכנס פעם לבית מדרשו (שהי נקרא "קלויז") ופגש בשני חסידים שמדברים אודות מאמר חז"ל "כל המקיים נפש אחת מישראל, כאילו קיים עולם מלא" (משנה סנהדרין ל"ז ע"א) (דהרי רואים שמאדם אחד - אדם הראשון - יצא עולם מלא אנשים). נענה ר' נחום זצ"ל ואמר: "אבל לא ברצועה" (אבער נישט מיט קיין בייטשל). תמהו החסידים לכוונת הרבי, וענה:

הא לכם סיפור: אחד מחסידיו של הרבי ר' משה לייב מסאסוב זצ"ל היה לו בית מזיגה בכפר. פעם אחת חלה אחד מבניו ולא מצאו הרופאים תרופה למחלתו. קם ונסע לבית רבו בסאסוב. הרבי התאנח מאד ואיחל לו ברכת רפואה שלימה.

בהיותו מאמין גדול בברכת רבו, נסע החסיד לביתו שמח וטוב לב. כאשר חזר לביתו לפנות ערב, ראה שמצבו של בנו התדרדר מאוד ל"ע. אך התחזק באמונתו בברכת רבו שיקוים בשלימות, ושיבריא בנו. גם את אשתו היה מחזק בדברי אמונה והאיץ בה שתשכב במטתה לנוח, והוא ידאג כבר לשלום הילד, ויתן לו כל התרופות שרשם הרופא לרפואת הילד.

אך כאשר ישב סמוך למטת הילד ראה שמרגע לרגע הורע מצבו רח"ל. מה עשה? הניח את התרופות בצד ולא נתנן עוד להילד, אלא כל חצי שעה השקה לו כף מים נקיים, כדי להחזיקו בחיים. כדי להסיח דעתו מעגמ"נ, עסק בלימוד גמרא.

כחצות הלילה שמע דפיקות בדלת, והנה עומד נכרי שרוצה לקנות יין שרף. מרוב מרירות נפשו לא רצה החסיד לפתוח את הדלת, אבל הנכרי לא הרפה ודפק עוד יותר. מרוב פחד שמא תתעורר אשתו מחמת הדפיקות ותראה מצבו הנורא של בנם, לקח יי"ש והוציא לחוץ וצעק על הנכרי, מדוע בא בשעה מאוחרת כל כך לקנות יי"ש, בפרט בעת אשר אין מוחו עמו מחמת חולשת בריאותו של בנו. אך הנכרי שאלו: "מדוע פניך זועפים כל כך, ומה קרה לבנך?".

סיפר לו החסיד את כל אשר קרהו, כדי שיעזוב אותו לנפשו וילך משם. אבל הנכרי, שהיה רוכב על סוס, הוציא מכיסו בקבוק קטן, נתנו ליד החסיד ואמר: "הא לך בקבוק זה, ותראה שמכף הראשון ייטיב לבנך, מכף השני שיטעום מבקבוק זה יצא מחולשתו, וכאשר ישתה כף השלישי יבריא לגמרי כאחד האדם" - ורכב לדרכו.

כאשר חזר החסיד לחדר אשר בו היה מונח בנו, התבונן בפני בנו ונדמה היה לו שהוא נמצא כבר ברגעים האחרונים לחייו רח"ל. כיון שכך, חשב שבין כך ובין כך אין לו מה להפסיד, ועל כן נתן לבנו לטעום מן הבקבוק שנתן לו הנכרי, ולגודל תמהונו נדם הילד. חיכה האב חצי שעה, ואחר כך עורר את בנו והשקה לו עוד כף מהבקבוק שקיבל מהנכרי. לאחר חצי שעה, כאשר ראה שהילד ישן במנוחה, עורר את אשתו וסיפר לה את הבשורה הטובה שמצבו של הילד הוטב ע"י שנתן לו מהבקבוק שקיבל מהנכרי. שניהם האמינו שקרה כאן מופת (בזכות ברכתו של הרבי ר' משה לייב זצ"ל), והתבוננו בבנם איך שישן במנוחה, כילד בריא. אחר כך נתנו לו את הכף השלישי, והוטב לו לגמרי. למחרתו ירד הילד ממתנו כמו בריא אולם.

מרוב שמחה אפתה אשת החסיד שני עוגות ושלחה את בעלה שיקח בקבוקים גדולים מלאים יין שרף, עם העוגות ויסע להרבי על שבת קודש ויתן לו את זה במתנה. כאשר הגיע לבית הרבי ר' משה לייב, שאל הרבי בתמהונו: "מדוע מגיע לי מתנה יפה זו?". סיפר לו החסיד את כל אשר קרהו, איך שהוטב לבנו בכח ברכת הרבי, ואמר, שהוא ואשתו מאמינים שהרוכב הנכרי לא היה כי אם שליחו של הרבי, ויתכן שהיה אליהו הנביא בכבודו ובעצמו. הרבי לא הגיב על זה כלום, אלא הלך להתפלל קבלת שבת.

מנהגו של הרבי ר' משה לייב זצ"ל היה לשבת עם חסידיו בליל שבת קודש ולהגיד בפניהם דברי תורה וחסידות ולרקוד עימם בריקודים של שמחת מצווה לכבוד שבת. אבל בליל שבת קודש הוא ישב לבדו בחדרו, וכן היה במשך כל יום השבת. אף אחד מתלמידיו לא הרהיב בנפשו עוז לשאול את פי רבו פשר דבר, מדוע יושב לבדו בהתבודדות.

בעת סעודה שלישית בתוך קהל עדתו, נענה הרבי ר' משה לייב ואמר בקול: אף אחד מכם לא שאל אותי במשך השבת לפשר השינוי בהתנהגותי מבכל שבת, לכן אגיד לכם בעצמי. כל זה מחמת החסיד בעל הבית מזיגה (הקרעטשמער).

בשבוע שעברה היה אצלי אודות רפואה לבנו, אבל בתוך הפתקה ראיתי שאין ביכולתי לעזור לו. אבל מרוב אהבתי לכל ישראל, לא יכולתי לשבור את רוחו בשתיקה שלא לענות לו, ועל כן הוכרתי לברכו שבנו יזכה לרפואה שלימה.

- אבל בעל הבית מזיגה (הקרעטשמער) - המשיך הרבי והראה בידו הקדושה על החסיד - בגודל אמונתו המשיך את המופת הגדול ("אמונה" מלשון המשכה, כמו שכתוב ויהי אומן את הדסה). כאשר הביא אלי ביום ששי את המתנה וסיפר לו את כל אשר קרהו, שאלתי במרומים מי היה הרוכב שהביא רפואה לבן בעל הבית מזיגה הנ"ל, ובמשך השבת עשיתי מה שעשיתי לפי מה שקיבלתי מרבותי נשמתם עדן, כדי להתוודע מי היה הרוכב שהביא הרפואה, וברגע זו שעברה עלינו נתגלה לי סוד הדבר.

פעם היה איש שהיה לו רצועה (בייטש) בידו (היינו בעל עגלה). היה מתנהג כפי שראוי לאדם כמותו... פעם אחת בלילה נסע לביתו בעגלה ריקה, ושמע קול בוכים. נסע אחר הקול ופגש ביהודי ארחי פרחי שמונח בתוך ערימת שלג ותרמילו סמוך אליו, וחיותו כמעט שיצאה ממנו מעוצם הקור ששרר אז ביער. לקח אותו העגלון והעלהו על עגלתו וכיסה אותו במעיל חם (פעלץ). אחר כך הוליכו לבית מזיגה הקרובה לשם וציוה לחמם את היהודי המקורר במים חמין, עד שתשוב אליו רוחו. ולא עוד, אלא שהעגלון השאיר כסף לבעל הבית מזיגה עבור הטירחא, וגם אם יצטרך לרופא.

אחר כך נסע העגלון לביתו, כי הזמין נסיעה ליום המחרת להוביל אנשים וסחורה. אך כיון שאמרו חז"ל (אבות פרק ד', משנה ב') מצווה גוררת מצווה, על כן, כיון שזכה העגלון ברוב רחמנותו להציל נפש מישראל, משך אותו עוד ועוד למדת הרחמנות. על כן לא עורר את אשתו משניתה, אלא אכל חתיכת לחם קרה והלך לישון.

בשמים נעשה רעש גדול, הלא אמרו חז"ל "כל המקיים נפש אחת מישראל, כאילו קיים עולם מלא", ואם כן הרי העגלון קנה עולמו בשעה אחת, ואם יתעורר משינתו ויחיה עוד בעולם הזה, עלול לחטוא חס ושלום ולקלקל מה שתיקן, על כן יצא פסק דין מבית דין של מעלה שהעגלון לא יתעורר משינתו אלא יסתלק מן העולם, כדי שיבוא לעולם שכולו טוב כשהוא נקי מן החטא. כאשר עלתה נשמתו למרומים נפתחו לפניה שערי גן עדן.

אמרו חז"ל (ברכות י"ז ע"א) "העולם הבא וכו' וצדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם, ונהנים מזיו השכינה". ויש לדקדק באומרם "ועטרותיהם", ותיצו בספרים, על פי דברי המשנה (אבות פרק ד', משנה כ"א-כ"ב) "העולם הזה דומה לפרוודור בפני העולם הבא, התקן עצמן

בפרוזודור כדי שתיכנס לטרקלין". והכוונה, שאם איש יהודי עוסק בתורה בעולם הזה, נותנים לו לעולם שכולו טוב את הספר שלמד בו בעולם הזה, ובאותו ספר עוסק גם שם. אם היה אומר תהלים, מעמדות, שערי ציון, נותנים לו את כל אלה. אם קיים מצוות ומעשים טובים, נותנים לו בעולם הבא את ההזדמנות לקיים את המצוות עוד הפעם, כמו שעשה בחיים חיותו בעולם הזה, ומכל זה יש להנשמה נחת וקורת רוח בעולם הבא. וזהו הכוונה במאמרם "ועטרותיהם בראשיהם", היינו מה שקיים בחיים חיותו מצוות ומעשים טובים, הוא עטרה לראשו לעולם הבא.

אך מה יעשה בן אדם כמו העגלון שלנו, אשר זכה לעולם הבא על ידי הרצועה שבידיו? על כן נתנו לו גם בעולם הבא רצועה כזו, והוא עובר בגן עדן מחדר לחדר, ועושה ברצועתו כמו בעל עגלה, ומזה יש לו הנאה וקורת רוח. ונעשה מזה צחוק גדול בשמים, כי הלזה יכונה "עולם הבא"? אבל העגלון חשב שכולם שבעי רצון ממנו, ועל כן צוחקים...

לימיו זכה אביו של העגלון - אשר נפטר לעולמו זמן מרובה קודם לכן - לצאת מן הגיהנום וליכנס לשערי גן עדן, ושם פגש את בנו העגלון שמטייל בגן עדן ורצועתו בידו. לקחו לבית דין של מעלה כדי לפעול עבורו גן עדן טוב יותר. וכן הוה, בבית דין של מעלה פסקו שכיון שזכה לגן עדן בגלל שהחיה את נפש אחת מישראל, על כן יהא שכרו מכאן ואילך, שכאשר יצטרך יהודי להחיות את נפשו, יהא העגלון השליח לדבר. והוא היה השליח את בעל הבית מציגה (שהזכיר את בנו אצל הרבי ר' משה לייב מסאסוב), והבקבוק שהביא אל הקרעטשמער היתה מגן עדן העליון. וכל זה הנעלבים ואינם עולבים, שומעים תרפתם ואינם משיבים, עושים מאהבה ושמוחים ב'סורים'. עליהם הפתוב אומר, (שופטים ה) "ואוהביו קצאת השמש בגבונרתו"

את הסיפור הזה סיפר הרבי ר' משה לייב מסאסוב זצ"ל בעת סעודה שלישית.

וסיים הרבי משטיפניעשט את סיפורו, ואמר להחסידיים: ולזה נתכוונתי כאשר אמרתי "אבל לא ברצועה" (און נישט מיט קיין בייטשל).

טז. צריכים לדעת כי כל בן אדם יכול ליפול ברשת השטן, ואין אדם רואה חובה לעצמו, וכל אחד יכול היום לטהר את השרץ בק"ן טעמים⁴ כמו הפאה נכרית שכמה וכמה רבנים מטהרים את השרץ, על אף שיותר ממאה גדולי ישראל אסרו את זה, וכל זה בא שאין אדם רואה חובה לעצמו⁵, ועבר ושנה נעשה לו כהיתר⁶, ויכול להיכנס בקל שכל באיה לא

חז"ל ושו"ע לפסוק בענינים הזה שעבר כל ימי חייו ונקרא משומד על זה.

5 קונטרס אין אדם רואה מומין לעצמו בו יבואר 26 מאמרי חז"ל מדרשים וספרי מוסר וספרי חסידות - בהענין שרב שאשתו הלכה בפאה נכרית אין לו שום היתר על פי חז"ל ושו"ע לפסוק בענינים אלו מאחר שעבר כל ימי חייו על זה ונקרא משומד על זה.

6 קונטרס נעשה לו כהיתר בו יבואר 34 מאמרי חז"ל וספרי שאלות ותשובות וספרי מוסר על: עבר עבירה

4 קונטרס מטהר את השרץ 150 טעמים בו יבואר מאמרי חז"ל וספרי שאלות ותשובות וספרי מוסר על: תלמיד ותיק שהיה ביבנה שהיה מטהר את השרץ במאה וחמשים טעמים, וממילא יוצא מזה, שרב שאשתו הלכה בפאה נכרית יתיר את השרץ בק"ן טעמים, ומפני זה הרב מיוראפ שיש לו יותר ממאה מליון דולר כתב כבר 30 תשובות להתיר את העבודה זרה שהוא יותר גרוע פי אלף מהשרץ הטמא, השי"ת יעזור שיעשה תשובה השרץ אין לו שום היתר על פי

ישבו⁷ ובגלל זה צריכים לדעת שהשטן הוא עובד על כל אחד ואחד, ולפי דעתי החלושה כל הסיפור הזה של הילד שכבודו הרב הצדיק שליט"א חושב שהכל שקר, איני מבין בכלל מה הבעיה כאן, אך דבר אחד אני כן מבין שהשטן רוצה יותר טוב שכבודו שליט"א ילחם נגד הילד הזה ולעזוב את המלחמה נגד הערב רב, וזה לפי דעתי מעשה שטן, לקחת את הזמן הקצר של קירוב הגאולה והמכשולות הגדולות כמו מקוואות [שצריכים לחפש בנרות מקוה טהרה כשרה כידוע], וכשרות וחלב ודם⁸ שמאכילים את כל אחינו בני ישראל במזיד ולא בשוגג.

בלאנדאן ג"כ, איך יתכן שרב גדול כמו הרב פאדוה יתיר שחיטה כזו?

וכעת נשיב על ראשון ראשון ועל אחרון אחרון.

א) בנוגע לשאלתינו איך יתכן שרבנים יטעו?

- הנה דבר זה מפורש בקרא (ויקרא ד') ואם מעיני העדה נעשתה לשגגה, ופירשו חז"ל (עיין רש"י) הכוונה כי נעלם מסנהדרין שהם עיני העדה, והא לך דברי חז"ל מפורשים בהוריות הורו בית דין לעבור על אחת מכל מצוות האמורות בתורה וכו', ומבואר שם להלן דף ג: דחייבין בית דין להביא חטאת על שגגת הוראתן.

ומבואר ברמב"ם (הלכות שגגות פרק י"ב, י"ג) דמייירי בבית דין הגדול שהוא הסנהדרין ישיבו בלשכת הגזית (אשר עליהם הכתוב אומר לא תסורו מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל), ומייירי ג"כ שישגו כולם בהוראה זו והורו להקל. וזה לשון הרמב"ם שם: "כל דבר שחייבין על שגגת חטאת קבועה אם שגגו בית דין הגדול בהוראה והורו להתירו ושגגו העם בהוראתן ועשו העם... ואחר כך נודע לבית דין שטעו הרי בית דין חייבין להביא קרבן חטאת על שגגתן בהוראה ואע"פ שלא עשו הן בעצמן מעשה, שאין משגיחין על מעשה בית דין כלל בין עשו בין לא עשו אלא על הוראתן בלבד", עכ"ל.

ולהלן שם (פרק י"ג הלכה א') וזה לשונו: "וכן אם הורו וידע אחד מהן שטעו ואמר להם טועין אתם ורבו עליו המתירין הרי בית דין פטורין... שנאמר ואם כל עדת ישראל ישגו, עד שישגו כל הסנהדרין" עכ"ל.

ומבואר להדיא (הוריות ב' ע"א) בגמרא דמייירי גם בהוראת חלב להיתר, וז"ל הש"ס "לא תאויי הורו בית דין שחלב מותר", וברש"י על המשנה הורו בית דין "כגון שהורו שחלב או דם מותר", וברמב"ם שם (פרק י"ג הלכה ד') "הורו בית דין שחלב מן החלבין מותר ואכל וכו' ואחר כך הורו שעבודה זרה פלונית מותרת ועבד אותה עבודה זרה" עכ"ל. המעיין היטב בש"ס ורמב"ם שם יראה שעל הרוב נקטו לדוגמא הוראת חלב, עיי"ש.

ומעתה לא נשאר לנו אלא להתבונן קצת אם אצל הסנהדרין שהיו גדולי הדור ממש בתורה בחכמה ביראה ובאהבת ה' ובמדות טובות, בלי שום נגיעות, כמבואר ברמב"ם (הלכות סנהדרין פרק ב') דסנהדרין היו

ושנה בה נעשה לו כהיתר, וממילא יוצא מזה, שרב שאשתו הלכה בפאה נכרית אין לו שום היתר על פי חז"ל ושו"ע לפסוק בעניינים הזה שעבר כל ימי חייו ונקרע משומד על זה.

7 קונטרס כל באיה לא ישובין בו יבואר מאמרי חז"ל וספרי שו"ת על מה שאמרו חז"ל כל באיה לא ישובין, והרי לגבי מינות אמרינן בע"ז יז מקרא דכל באיה לא ישובין, וברש"י שם שכל המשתמדים לעבודה זרה אחר שנאבקו במינות אינם שבים, וברמב"ם ה' ע"ז פ"ב ה"ה שמומר לע"ז הוא מומר לכל התורה כולה ומשוה אותו למינים לענין זה שאינם מתקבלים בתשובה. וממילא יוצא מזה, שרב הזה מיואף שיש לו יותר ממאה מליין דולר וכבר כתב כבר 30 תשובות להתיר את העבודה זרה, מי יודע אם יכול לעשות תשובה, וכמו כן כל המתיר את העבודה זרה ואפילו ספק עבודה זרה [ראה בכל מאמרי חז"ל, ותבין] השי"ת יעזר שכל אלו הרבנים יעשו תשובה, כי מן הסתם הם שוגגים כי הם בכלל עבר ושנה ונעשה להם כהיתר וכמו שכתב השלה"ק שמי שעבר כל ימיו חייו נקרא ממומר על זה.

8 בירור שגם רבנים יכולים לטעות - ורבים יכולים להכשל:

שמונה שאלות ותשובות בענין:

א) איך יתכן שרבנים יטעו לומר על חלב שהוא שומן כשר.

ב) ממה נפשך, אם הרב נאמן על שאר איסורי תורה, למה אינו נאמן בענין חלב.

ג) הכי צריכין לחוש למה שיש מערערין כי יש חֵלֶב, כל שאיננו בקי בענין.

ד) הכי באפשרי שחלק ניכר מכלל ישראל יכשלו באכילת איסור חמור כל כך שעונשו בכרת.

ה) האם יש היתר למי שבקי ברוע המצב לאחוז בפלך השתיקה ולהיות בשב ואל תעשה.

ו) האם רשאין הרבנים המכשירין להעלים עיניהם מן הערעור שלא תפגם כבודם.

ז) למה באמת תצא תקלה זאת מיד גדולים ורבנים.

ח) למה יארע כזאת שציבור גדול ורחב יכשל בחלב?

ובאמת כל השאלות האלה נוגעות לשערוויית השחיטה

לערער כי באכילת מאכל פלוני יסתכן גופו ויחלה קשות עד למיתה ממש, כל בר דעת יתרחק מאכילת דבר פלוני בתכלית כי מה לו לצרה אפילו מצד הספק. וכן אם יבואו מגידיים ויאמרו אל תסע בדרך פלוני כי לסטים קשים הורגי נפשות על הדרך. ולעומתם יאמרו אחרים אל תדאג ועל אחרייתו תוכל לנסוע, כל בר שכל לא יכניס עצמו לספק סכנה וגם לא ישלח בנו או בנותיו ושאר קרובי משפחתו בדרך זו, וכפי כחו ועתו ירחיק גם אחרים מהליכה לשם.

ואם כן הלא כן הדבר הזה ממש בענין חלב, אכילת חלב אפילו בשוגג מטמטם הלב וכורת נפש ונשמה משרשו העליון, כמבואר בקדמונים ואחרונים (עי' אגרת הקדושה מהרמב"ן ז"ל פ"ד, ופ"ח ושי"א ס' פ"א). וגם כאשר כל העם בשגגה מכניס נפשות ישראל לצד הטומאה ומעבירין מדת ישראל (עיין ש"ת דברי חיים ח"א יורה דעה סימן ז') ולעולם לא יזכה לראות אור גם לעולם האב (כמבואר בספר יסוד וישרש העבודה פרק ז' עיני שם). ולפי זה מי פתי יסור הנה לפטם גופו בדבר שיש מערערין ואומרים כי יש בו סם המות הממית נפשו רוחו ונשמתו של אדם ומוריו עד שאול תחתיו, ומי יקח נפש בניו ובנותיו ולכרות נשמתן ממקור העליון אפילו במקום ספק.

וגם בחלק הגוף הלא עונשו במזיד בכרת, ובשוגג בשגגת כרת, ומי עלה בשמים וירד להעיד כי מי ששמעו ערערו על ענין ניקור החלב ואוטים אונזו באמרו מי יאכילנו בשר שנידון כשוגג, והלא סוף כל סוף מעשים שבכל יום מעידין שהיגע הזמן לפשפש במעשים אחר חטאת של עונשי כריתות בו בפרק שצעירים ואפילו ילדים נחטפים באופן פתאומי בשחר ילדותם, וכי חשיד קוב"ה דעביד דינא בלא דינא, ואין הזמן לחפש לימודי זכות על כל דבר ולנהוג בו היתר בזמן שרואין כי כל יום קללתו מרובה מחברתה. ילדים קטנים נשארים בלי אב או אם ואין עונה, בוכין מרירות הורים בוכין על ילדיהם שנחטפו טרם ידעו להבחין בין טוב לרע.

ונגד החסידיים ואנשי מעשהו אנו אומרים האין מצאו קנה המדה למדוד אשר נזירות מאכילת קניידלע"ך וגעבראקס (מצא שריו') או קניית אתרוג יקר בן כמה מאות דולר בכל ההידוים, ועל"י מהודרת לספר תורה, וטלית נאה, ומכרחין להדר אחריהם יותר מגופה של תורה שהם יסוד נשמת חיים של יהדות החרדית וקיומה כמו הרחקת אכילת בשר שיש עליהן ערעור מטעם בלתי ניקור הוגנת, וד"ל.

טענה רביעית: הכי אפשר שחלק גדול מכלל ישראל יכשלו

- התירוץ על זה הוא ברמב"ם הנ"ל (הלכות שגגות פרק י"ב הלכה א') וז"ל: בין שעשו כל ישראל שבארץ ישראל על פי בית דין שהורו, בין שעשו רוב ישראל... בין שעשו רוב השבטים וכו'. ולהלן (פרק י"ג הלכה ב') בזה הלשון:

בעלי חכמה, נפשם שלהם, חברתם טובה, גיבורים במצוות ומדקדקים על עצמם וכובשין יצרם, לא היא להם שום גנאי, ולא שם רע, ויהא פרקן נאה, שונאי בצע ואף ממון שלהם אינם נבהלין עליו, אוהבי האמת, שונאי החמס ובורחין מכל מיני העול, מנוקין מעון וגם ממומי הגוף.

ואחר כל אלו ה" באפשרי שתזדמן להם מכשול בהוראה להתיר חלב ולומר על כולן או מקצתן מותר, אע"ג דכתיב אלקים נצב בעדת קל, וגם ישבו בלשכת הגזית שהוא בבית המקדש אשר שם עיקר השראת השכינה מ"מ אפשר שיארע זאת, שהיו שבעים ואחד צדיקים יושבין יחד ועטרותיהן בראשיהן. ומה יענו אזובי קיר כמונו היום שרוקנין אנו מלהשיג אפילו כטפה מן הים קדושת הסנהדרין, על אחת כמה וכמה שאין מן הנמנע שיארע כזאת.

ודבר נפלא מאוד מצאתי בדברי חד מקמאי שכתב, כי אדרבה כל הגדול מחבירו יותר עלול להכשל בחטא כזה. לכן אמר הכתוב: אשר נשיא יחטא. מאחר שהוא מורגל בגדולה רבה כ"כ, שהוא מלך על כל ישראל, בודאי יבוא לכלל גאוה וזו תביאו לכלל חטא בלא שום ספק (והרי ויקרא דף כ"ב ע"א, וש"ך, ורבינו בחיי, ותולדות יצחק, וכלי יקר).

ולפי זה מי שבא בטענה כזו עדות הוא ששכח מקרא מפורש וגמרא מפורשת.

(ב) טענה שני': דאם הרב נאמן לשאר דברים לכן אין נאמן בזה.

אהובי ידידי, לא עלי תלונותיכם כי אם על תורת ד' תמימה, והאיך יאמר הקרא שמעיני העדה נעשתה לשגגה, והלא אם נאמן לכל איסורי תורה כמו שהכתוב מצווה ואומר "לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך", האין שגג בדין זה, ש"מ שאין אנו דנין היקש וגזירה שוה כזאת, ואפשר שיהי בקי בכל התורה ויאונה מכשול של שגגה לידו.

(ג) טענה שלישית: האם צריך מי שאינו בקי לחוש למה שיש מערערין?

- הנה לא נכניס עצמינו בפלפולה של תורה לברר הדבר משורת הלכה כי אין כאן מקומו והדבר סובל אריכות. אולם רצונינו לבא בדרך אחרת וקצרה. שני טענות גדולות מנוגדים לטענה זו, חדא לכל המון, והשנית ליראי ד' ואנשי מעשהו.

ראשית, הלא קבעו לנו חז"ל כי גדול המחטיא יותר מן ההורג (רש"י פירשת כי תצא), ובזה הורו לנו חז"ל כי אצל ישראל הנשמות העיקר, ומחויבין ישראל למסור נפשם עבור אמונתם וקדושתם, והנשמה היא נצחית והגוף טפל, הכלי אומנות בלבד לעבוד בהן ליוצרו, והאי עלמא כפרוזדור בפני הטרקלין.

וא"כ יתבונן כל אחד בדעה נכונה אם יבואו מערערים

כך נראה לי הקטן באלפי ישראל, ואם יוודע שאני טועה אין לי שום בעיה להודיע לרבים שטעתי כמו שכתוב בתורה הקדושה "אֲשֶׁר נָשִׂיא יִקְטָא", פְּרוּשׁ, וְהוּא יִתֵּיר חֻלְבּוֹ. וְהַנְּשִׂיא

ססיבת חטא השוגג לכהן משיח מפני אשמת העם שגורם העלמתו, והביא שם (על פסוק אם הכהן המשיח) דברי חז"ל כד רגזו רעיא על ענא עביד לנגדא סמותא (ב"ק נ"ב ע"א). ופירש"י וז"ל: כשהמקום נפגע משונאי ישראל ממנה להם פרנסים שאינן מהגונן.

ובנזר הקודש (בראשית רבה פרק ס' ט"ו י"א) תמה על מה שמצינו שם דנכשלו אמוראים במידי דאכילה (ומבואר בש"ס חלוץ ה' ע"ב, ובתוס' דבאכילת איסור אין הקב"ה מביא תקלה לצדיקים). ותירץ בנזר הקודש דכיון שנתמעטו הדורות אע"פ שבודאי נמצא גם בדורות אחרונים בני אדם גדולים מאוד במעלה, מ"מ באשר אין דורם זכאי גם הם יורדין ממדרגתן, ע"כ.

טענה שמינית: למה ישלחו רבים בפעם אחת?

תשובה לדבר, כי הדרך הוא בכל עבירה שאדם רואה שאחרים נכשלים בה נכשל אחריה בקל, וכל אחד גורר את חבירו. מהאי טעמא בבשר, כיון שרבים אוכלים בשר ואינם רוצים לפרוש ממנה עם כל הערעורים מפני אטימית לבם, שאר כל הקהל נגררים אחריהם. ודבר זה מבואר היטב בכלי יקר (ויקרא ד') עה"כ ואם נפש אחת תחטא, ומובא בילקוט מעם לועז ויקרא (פ' י"ד) וז"ל: שאם הוא חטא שאדם רואה אחרים עושים אותו, הוא לעול לשגות שהדבר מותר והוא עשוי לעבור עליו, שכן יש מקום לטעות, אבל חטא שאינו רואה כלל שאחרים יעשוהו, רחוק מן הדעת שהוא יעשה. ולכן אומר שם הכתוב ואם נפש אחת תחטא. ונאמר כאן "אחת", שלא נאמר כן בכל הקרבנות דלעיל, כדי לרמוז שרק הוא חטא באותו החטא, שלא ראה חטא זה אצל אחרים, עכ"ת ע"ש.

ועי' בשערי תשובה לרבינו יונה (שער ג' נ"ט) דיש מקום שמחייבים להחזיק במחלוקת, וכשם שהמחלוקת הוא עון כך מניעת המחלוקת במקום שצותה התורה להחזיק במחלוקת הוא ג"כ עון, וכן כתב החרדים פרק ד' אות מ"ב ומ"ג, ומביאו בספר ויואל משה ח"ב פרק נ"ג.

וכותב שם מרן הגה"ק מסאטמאר זצ"ל בזה"ל, והרי שהחמיר יותר במי שאינו מחזיק במחלוקת על המתנייצבים על דרך לא טוב ממי שהוא מחזיק במחלוקת במקום שאין צורך, אף שוודאי להחזיק במחלוקת במקום שאין צורך הוא עון פלילי ונורא מאד כי גדול השלום כנועד, מ"מ למנוע ממחלוקת על המתנייצבים על דרך לא טוב גרע יותר עכ"ל.

וז"ל יעב"ץ אבות פרק ב' משנה ו', מי שאינו נכנס במחלוקת על המתנייצבים על דרך לא טוב אינו חושש לעלבון קונו ואינו נכנס לגדר אנשים, עכ"ל.

כיצד היו יושבי ארץ ישראל שש מאות אלף ואחד, והיו עושים בהוראת בית דין שלש מאות אלף ואחד... הרי בית דין חייבין עכ"ל, ולפי זה כל ישראל שש מאות אלף, והמעייין היטב בש"ס וברמב"ם יראה דה"ה עשו ככל ישראל כולו, עיין בזוהר ויקרא כ"ב א'.

טענה חמישית: האם יש היתר לרב או לאחר לשתוק באם יודע ערעור

דבר זה מבואר היטב בש"ס (שבת נ"ד ע"א) מי שיש בידו למחות ואינו מוחה נתפס על אותו עון. וכן אמרו חז"ל (סנהדרין כ"ז ע"ב, שבעות ל"ט ע"א) ויכשלו איש בעון אחיו, מלמד שכל ישראל ערבין זה לזה. ולפי זה מי שיוודע דבר ושותק נתפס על העון כאילו הוא בעצמו כמו ידיו מכשיל הרבים.

ומצאתי חידוש גדול ונפלא בספר ילקוט מעם לועז (פרק י"ד) שהביא מבעל העיטור וש"ך שדרוש דין זה של כל מי שיש בידו למחות וכו' מפרשה זו שמדובר מנשיא שנכשל בחלב, ודרשו שבאמת הנשיא לא חטא רק הקהל ובשביל שלא מיחה הנשיא בהם, העון תלוי בו.

וזה לשונו שם (ויקרא פרק י"ד בסופו): ודעו שאם יש במקום גדול שיש כח בידו להוכיח ולמחות על איזה עון או עול שעושים בני דורו, והוא אינו עושה כן, ואינו רוצה לדבר ולהתערב בדבר כדי שלא ישנאו אותו הבריות, כל החטאים שעושים העיר נחשבים כחטאיו ועון כולם תלוי בו. ולכן נסמך תחילת הפרשה הזאת, אשר נשיא יחטא, עם סופה של הפרשה הקודמת חטאת הקהל הוא, לרמוז שאם יש חטא בקהל, הסיבה היא, אשר נשיא יחטא, היינו אם הוא גדול הדור ויש בידו למחות ואינו מוחה, העון תלוי בו (כ"כ בכלי יקר, בעל העיטור וש"ך).

טענה שישית: אם רשאי רבנים ושאר אנשים מסיימים להעלים עין מגדול המכשלה שלא תפגום כבודם.

עי' משאחז"ל (תורת כהנים ויקרא, ובהוריות דף י' מובא ברש"י עה"ת פרשת ויקרא עה"כ אשר נשיא יחטא) וז"ל: לשון אשרי, אשרי הדור שהנשיא שלו נתן לב להביא כפרה על שגגתו, ק"ו שמתחרט על זדונותיו.

ועיין בספד"ק ויואל משה (מאמר ג' שבעות אבות ק"ב) וז"ל: שאם עיני העדה במדה זו להתרדות על השגגה אין זה אלא לשון שמהה, אשר בדורינו עכשיו בעה"ר עדיין לא זכינו לשמחה זו.

טענה שביעית: - למה יארע תקלה לגדולים שבדור.

דבר זה כבר ביארו הספרים שזה בא מעון הדור, עיין להגה"ק בעל הפלא"ה ז"ל בספר פנים יפות פרשת ויקרא (על פסוק אשר נשיא יחטא) שכתב זה לשונו:

בַּיָּמִים הָהֵם בְּנֹדְאֵי הָיָה מִסְפִּיק גְּדוּל, וְאַף עַל פִּי כֵן הָיָה עֲלוּל לְקָרוֹת שְׁאֲכָלוּ חֵלֶב, אַף זֶה הָיָה בְּשׁוּגָג. גַּם כֵּן יָדוּעַ שְׁאֲפָשֶׁר לְרַמּוֹת הַצַּדִּיק הַגְּדוֹל בְּיוֹתֵר יִנְעֻקֵב אֲבִינוּ יוֹסֵף הַצַּדִּיק, וְכֵן כִּמוֹ שֶׁהַצְּלִיחוֹ לְהַסְתִּיר מִבְּעַל מְגֻלָּה עִמְקוֹת בְּעִיר קְרָאקָא.⁹

שהרבי הוא בעל רוח הקודש, איך אפשר להטעותו, ומזה באים חס וחלילה לפקור באמתיות צדקת הצדיקים הקדושים האמתיים, ובאמת מי שאומר כה, שאי אפשר להטעות את הצדיק, הוא אפיקורסות, כיון שמצינו שאפילו משה רבינו עליו השלום אדון הנביאים אמר וידועים לשבטיכם, שאם בא לפני מעוטף בטליתו איני יודע וכו' ואם הגון הוא וכו' אלא על כרחך שאם בא איש צבוע לפני הצדיק ורוצה להטעותו שהוא איש כשר אפשר שהצדיק אינו יודע פנימיותו, כמו שאמר משה רבינו עליו השלום איני יודע מי הוא, עד כאן לשונו.

ובפרשת וישלח על פסוק (ל"ב, ט'): "וַיְהִי הַמָּחֵנֶה הַנֶּשְׁפָּר לְפָלְטִיָּה וְגו'", פירש האבן עזרא וזה לשונו: כי אין הנביא יודע הנסתרות, אם לא יגלה לו ה', ואלישע אמר: "וְהָיָה הַעֲלִים מִמֶּנִּי" (מלכים ב' ד' כ"ז), עד כאן לשונו. הרי שמשם רבינו ואלישע הנביא לא ידעו, וכן שאר הנביאים לא ידעו, רק מה שהגיד להם ה' יתברך, אבל שאר הדברים יתכן שנעלם גם מהם, ויתכן שידעו אבל אינו מוכרח, ואפשר שיתעלם מהם.

ומצינו ביעקב אבינו עליו השלום: "וְלֹא יָדַע יַעֲקֹב כִּי רָחֵל נִגְבְּתָם", אבל החסידים אומרים כי רק אצל יעקב היה יכול להיות דבר כזה שלא ידע מה שנעשה תחת רשותו, אבל לא אצל מרן ז"ל ... וכן רק את יצחק אבינו היה אפשר לרמות, אבל הרבי גדול מכולם ואותו אי אפשר לרמות, ומוכרח שידע הכל ויכול הכל, וממילא ראה ברורה שהכל היה טוב.

ובבואר בספר מלאכים שבמצינו מכושלים של כרת רחמנא ליצלן תחת גדולים מדורות קדומים, כגון אסא מלך יהודה שהיה צדיק והיה לו כח של מלאכות, ואף על פי כן נאמר (מלכים א' ט"ז י"ד): "וַיְהַבְּמוֹת לֹא סָרוּ", פירש רש"י במות היחיד, שהורגלו ליקרב עליהן לשמים משחברה שילה עד שנבנה הבית שהיו הבמות מותרות לא סרו עתה ואף על פי שנאסרו משנבנה הבית והיו עונשים עליה כרת, עד כאן לשונו.

וגבי יהושפט שהיה צדיק, נאמר (מלכים א' כ"ב מ"ד): "אֲךָ הַבְּמוֹת לֹא סָרוּ עוֹד הָעַם מִזְבָּחִים וּמִקְרָטִים בְּבָמוֹת", וכן גבי יהואש (מלכים ב' י"ב ג'): "וַיַּעַשׂ יְהוֹאָשׁ הַקִּישׁר בְּעֵינֵי ה' וְגו' רַק הַבְּמוֹת לֹא סָרוּ וְגו'", וכן גבי עזרי' (מלכים ב' ט"ז ג'): "וַיַּעַשׂ הַקִּישׁר בְּעֵינֵי ה' וְגו' רַק הַבְּמוֹת לֹא סָרוּ וְגו'", וכן גבי יותם שהיה צדיק מופלג (כמבואר ברש"י דברי הימים ב' כ"ז ב'): "וַיַּעַשׂ הַקִּישׁר בְּעֵינֵי ה' כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה עֲזָרְיָהוּ אֲבִיו

9 ראה בספר מי יאכילנו בשר וז"ל: ויותר גרוע הוא כשאומרים בשם הצדיק דברי שקר שלא היו ולא נבראו כמו שהרבי מסאטמער זצ"ל אמר בדרך מליצה על הגמרא במסכת ברכות, המספרת על רבן יוחנן בן זכאי לפני פטירתו, שבכה ואמר שיש לפניו שתי דרכים, דרך אחת לגן עדן ודרך שניה לגהנום, "ואיני יודע לאיזה דרך מובילים אותי". באר הרבי מסאטמער כוונת הדברים: כל זמן שהאדם חי הוא שומע אם אומרים על שמו דברי שקר ויכול להכחישם, אך אחרי פטירתו "מוליכין אותו" - התלמידים מוליכין אותו, דהיינו, את דבריו, כל החפץ מוסיף לפי טעמו על הדברים המקוריים וממילא הרב אינו יודע האם האנשים יקבלו את דבריו לטוב או חלילה להיפך, עד כאן.

ולצערנו ראינו שכן כך קורא במציאות שרימו את הרבי והולילו בשמו שמועות שונות, הכל כדי לרמות את הצבור קוני הבשר, שידמה להם כאילו הרבי או ההתאחדות נותנים השגחה על הבשר של ווינשטאק.

ובענין זה שאפשר להונות את הצדיק, ידוע מה שנעשה עם פסל מיכה תחת הנהגתו של משה רבינו דודו דעה ארבעים שנה במדבר, ואעפ"כ נעלם זאת, שלא ידעו אודות הפסל, וכן תחת הנהגתם של שופטים היו עובדים עבודה זרה הרבה כמבואר בשופטים, וכן תחת הנהגתו של אישיוהו המלך שהפך עולם ומלואה בביעור ע"ז בכח של מלכות, ויאשיוהו היה צדיק גדול כמו שמעיד עליו הפסוק (מלכים הברי הימים), ואעפ"י היו ליצני הדור עושים מה שליבם חפץ שלא בידיעתו, כמו שאמרו חז"ל.

ובפרשת דברים (א, י"ג): "הֲבֵי לָכֶם אֲנִישִׁים קְטָמִים וְנִבְנִים וַיְדַעִים לְשִׁבְטֵיכֶם וְאֲשִׁימֶם בְּרָאשֵׁיכֶם", ופירש"י שהם ניקרים לכם, שאם בא לפני מעוטף בטליתו איני יודע מי הוא ומאיזה שבט הוא ואם הגון הוא, אבל אתם מכירים בו שאתם גדלתם אותו, לכך נאמר וידועים לשבטיכם, עד כאן לשונו.

וכתב על דברי שלום להגה"ק מוה"ר אברהם שלום מסטרופקוב זצ"ל (בן הרה"ק משינאווע ז"ע) וזה לשונו, הנה יש להוכיח מזה גודל מעלת הצדיקים, אפילו כשיש איזה מחלוקת בין איזה צדיקים ושומעין מהם שאחד אומר על חבירו דיבורים כנגדו, ידוע שזה מחמת בעלי לשון אשר היצו"ר רוצה להפריע הצדיקים ותלמידים מעסק מצותם ותורתם על כן הוא מעמיד הולכי רכיל בשקרים שונים, וקלי הדעת אוממים, כיון

ושם בספר "בעת פתח" כתב וזה לשונו, הרבה שנים שאני עוסק בעניני ניקור והייתי בהרבה עיירות גדולות וקטנות, וראיתי בעוונותינו הרבים שיש הרבה מכשולים ועוררתי עליהם וכולם נתנו לי טובת עין, עד כאן לשונו. ועיין בקונטרס "דרכי חיים" להר"ר רפאל ז"ל, משמש בקודש אצל מרן הקדוש בעל דברי חיים זי"ע, והקונטרס מפורסם לאמיתי (וידוע שגם הגה"ק מהרי"ד מבעלזא זי"ע היה מעיין בו לפעמים) ובסופו מספר על מכשול בענין החלב תחת הנהגתו של הדברי חיים ובית דינו, אבל נחרזו ותיפק לתקן המכשול.

וכבר הזהיר התיפק חיים זצ"ל בספרו "דבר בעתו" וזה לשונו: ומה מאד יתמרמר על זה שבדבר תוכחה קלה, היה יכול להסתלק מכל אלו הדינים, ואל יתפתה בנפשו לומר, שבודאי לא יהיה הדין עליו לבד, כי אינו יחיד בעירו. כי לעומת זה תדע, כשנתחייב אדם בעברות גדולה לכמה עשרות אלפים דינרים, אפילו נתערבו אתו עוד כמה וכמה אנשים, מיהו ששמגיע לזמן התשלומים, אפילו אם יגיע עליו רק חלק מן הערבות, הוא שכהיום נתרבה מאוד ענין אכילת איסורים, וכאשר תבוא לחשבון, יגיע לאלפי כזיתים של איסור, הנאכלים בשבוע אחד ובמקום אחד וכו' וכו'. וכל שכן אלו האנשים אשר יש בידם לזרז את אנשי עירם להחזיק במצוה זו של קדושת המאכלות, ולמנוע נפשות ישראל מאיסורים והתרשלו, בודאי עיקר האשמה תהיה עליהם, ולא מיחה ולהחזיר למוטב ואינו מחזיר, כל הדמים הנשפכים אינו אלא על ידו וכו', עיין שם.

ונסיים בדברי הגאון שר התורה מוה"ר שלמה קלוגער זצ"ל, שכתב בספרו "טוב טעם ודעת" חלק א' בפתחי שערים, אודות השוחט רע מעללים מק"ק בארדיטשוב שזכה להרחיקו ולהעבירו מהשחיטה, וזה לשון קדשו: "ללמד דעת לדורות אולי יודמן עוד למעשה כזה ידעו איך להתנהג ולקיים החכמה תחי' בעליה בשני עולמות. והלואי כד שכיבא יפוק לקדמא זכות זה מיום שביערתה הירעה הזה מן העולם, וכן יאבדו כל אויבך ה', ועלינו יערה רוח ממרום", עד כאן לשונו.

ובודאי אם היו מכשולים תחת מלכות בית דוד כנ"ל, בזמן שצדיקים היו שולטים ולא היה עולם של הפקר, ואם נמצאו מכשולים של חלב תחת הנהגתו של המהרש"ל ז"ל ושאר גדולים שבימינו, וכן בדורות שאחר חרד בלי הפקרות, למה לא יוכלו להמצא מכשולות גם בימי מרן מסאטמאר זצ"ל בלי ידיעתו בעולם של הפקר שבמדינת אמריקה, מקום יזיפים ורמאים וקלים וריקים אשר אין לשום אדם שליטה עליהם ומי יאמר להם מה תעשה, ויכול להיות שלא ידע מרן ז"ל עם מי יש לו עסקים, וכמו שיהיה זה מציאות אצל משה רבינו ע"ה.

הטובת שעשה אביו, והוה שאמר ר' שמעון בן יוחאי במסכת סוטה, אלמלא יהיה אברהם אבינו מקבל עליו כל עונות הדור עד לו, אני הייתי מקבל חטאי ההורות מאברהם עד לי, ואם היה יותם בן עוזיהו עמי היינו מקבלים עלינו מאברהם ועד סוף כל הדורות וכו' עד כאן לשונו עיין שם) ואף על פי כן נאמר (מלכים ב' ט"ו ל"ח): "רַךְ הַבְּמוֹת לֹא סָרוּ וּגְוִי" עד חזקיהו המלך שאצלו נאמר: "הוּא הִסִיר אֶת הַבְּמוֹת".

ובימי המהרש"ל זצ"ל נמצאו מכשולים של חלב תחת הנהגתו והנהגת שאר גדולים שבימינו, כמבואר בספר: "ים של מלמה" ושם במסכת חולין פרק "גיד הנשה" סימן י"ט כתב וזה לשונו: אני הגבר ראיתי שרוב המנקרים שלנו אף על פי שמחמירים בענין ניקור לחתוך אפילו מההיתר, ובכל זאת נמצא הרבה פעמים שמקילין בחלב, לכן נהגתי עצמי שלא לאכול בשר מנוקר עד שיבדוק הבשר על ידי עוד מנקר, עד כאן לשונו, עיין שם.

ובכרתי (להגאון הקדוש מורנו הרב יונתן אייבעשי זצ"ל) כתב בסוף סימן ס"ה וזה לשונו: בזמן הזה יש להחמיר יותר שלא לסמוך על חזקת כשרות המנקר, כיון דעכשיו רבו החומרות וכבד עליו הטורח ועל הרוב אינם בני תורה ואין לסמוך בניקור כי אם על בקי וירא ה' מרבים, עד כאן לשונו.

עוד כתב וזה לשונו מיום עמדי על דעתי שלמדתי הלכות ניקור להיות בקי בהן ובשמותיהן, לא מסמכת על מנקר כי אם מה שהייתי מנקר בעצמי ויגיע כפי אכתי, עד כאן לשונו.

ובספר "צנה לדוד" (להגאון מוה"ר דוד דייטש זצ"ל, מגדולי ספרי הניקור בשנת תק"ח) כתב וזה לשונו: ראיתי מנקרים חותכין בשר ואומרים זה חלב ועל חלב גמור אומרים שזה בשר, וכמה פעמים עמדו המנקרים ואומרים בחוצפה כך קבלנו וכך מנהיגו מקדם, והיינו בעיניהם כמתעתע באומרם אם אמת אתך למה אין מזהירין לנו הרבנים אשר בארץ המה חכמי הדור על זה, ואני בעיני אמרתי להם בודאי חכמי הוראות לא ידעו מזה המכשול. ועל מהנאנך אני אומר דור התפוכות המה ומנהגם למהינם, עד כאן לשונו.

ובספר "שו"ת בית יצחק" (יורה סימן ס"ח) כתב אודות הרבנים שמשכו ידיהם מן המנקרים בשר מליתן השגחה עליהם וסומכין על המנקרים שלמדו איש מפי איש, ולפעמים גם רבי לא שנה ואם כן תלמידו מניין לידע, וגם בחלק הפנימי הכל ממשמשש הן נשים ועבדים וקטנים, ובפרט שוחטי זמנתי שלומדים דיני שחיטות ובידיקות מחדש ולקחו קבלה מהרב וענין ניקור לא ראו ולא ידעו כלום ועם כל זה לאחר שנתמנו לש"ר"ב עושים את עצמם למנקרים והעולם סומכין עליהם ואין מי שישגיח עליהם, והכל מפני שבם הרבנים בעלי הוראה אינם בקיאים בטוב ענין זה, על כן צריך הרב ללמוד בעצמו מקודם בטוב סדר הניקור בחלק הפנים, עד כאן לשונו (מובא בהקדמה לספר גבעת פתח).

פרק ד'

מוכתבים לכ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

מכתב א

לכבוד כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

בשמחה גדולה ראיתי את הספרים כי לא ידח ממנו נדח, ועורר אותי מאוד לתשובה שלמה, אני מברך את כ"ק בברכת משרע"ה ברך השם חילו ופועל ידיו תרצה, ויזכה המחבר לחבר עוד חיבורים בתורה ולהפיץ אותה ברבים לזכות את הרבים כמו שכתוב ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד ויארץ ימיו בטוב ושנותיו בנעימים אכ"ר.

ברכת התורה, ראובן גרינבוים.

נב. כדאי מאוד להוסיף לספרים כי לא ידח ממנו נדח הדברים הבאים:

הוכחות שהסיפור אמיתי

תצהיר בשבועה:

א. אימות לסיפור הנער נתן בתצהיר בשבועה שבידי מאמו דבורה מ.ת.ז. 015..... (מטעמי

פרטיות לא נחשפים הפרטים האישיים)

אני שמח לבשר שקיבלתי אימות לסיפורו של הנער, נתן, שחזה בעולם האמת, כפי שהראו לו שם את מלחמת גוג ומגוג בעולם האמת, וראה מה שעומד לקרות, ודבריו תואמים לאמור בניאי"ם וחז"ל.

דעת תורה רוח הקודש גלוי' הופיע בבית מדרשו של כ"ק מרן האדמו"ר מסאטמאר זי"ע

ובאמת הופיעה רוח הקודש בבית מדרשו של מרן הגה"ק מסאטמאר זצ"ל בעצמו, שהרגיש בדבר שיתכן שיהיו בני אדם שיאמרו גם בשמו דברים שלא אמרם מעודו, וכמו שכתב בעצמו בספר דברי יואל (פרשת ברכה, דף ר"ע) וזה לשונו: אולם הא דלא בשמים הוא ושאין הנביא רשאי לחדש דבר מעתה הוא יסוד ושורש כל התורה כולה, דאי לאו הכי אין כאן תורה כלל, דהרי כבר ה' לעולמים כמ"ש במסכת שבת קט"ז ע"ב... ואפשר יעשה אותות ומופתים ע"י תחבולות וכישוף ונביא ישמע אליך עשה כן, ושבתי צבי תר"ו (תיפה רוחו ונפשו) אמר שנתהפכו המצות ונעשה מעשין לאוין ומלאוין עשין, ואפילו אם לא נאמין כן בכללות התורה מ"מ אין שום מצוה שנשארה במתכונתה כל אחד יאמר חלמתי חלום שחלב זה אסור וזה מותר, וזה יאמר כך וזה כך ותפוג תורה, ע"כ כללא כיל הקב"ה

שאין הנביא רשאי לחדש שום מצוה מהישנות, עכלה"ק. (וראה בספרי מדרין לכשרות [חלק ל"ג] דברי יואל על כשרות המאכלים, שכתב כמו כן על ענין השחיטה והכשרות בארצות הברית, עיי"ש).

פוק חזי עיניו הקדושים של הרבי מסאטמאר זי"ע המאירים למרחוק, וכאשר רצה לתת משל למה שיארע באחרית הימים להחליף מצוות התורה נקט חלב. וגם בזה לא קאמר שיעמוד נביא ויאמר הותר חלב לגמרי, אלא שחלב זה אסור וחלב האחר מותר ממש כעין המאורע בימינו. ונבאר קצת את דברי מרן הגה"ק מסאטמאר הנ"ל בפרשת ברכה, שכתב דלא בשמים הוא ושאין הנביא רשאי לחדש דבר מעתה והוא ושורש כל התורה כולה דאי לאו הכי אין כאן תורה כלל וכו', ונקט בלשונו דוקא חלב זה אסור וזה מותר, דכאן בארה"ב רבו המכשלות של החלב ודם, וראו בחוש איך שהכשילו את הרבנים ורימו אותם, דבאמת כמה אנשים תמחו כמה תמיחות.

האימות לסיפור הוא בצורה של תצהיר בשבועה מאימו של הנער, נתן ... ומה שראה בעולם האמת, במה שאימו מכנה חלום של כל מה שראה שתיאר בסרטון ושהוא תיאר זאת בפניה ובפני הרב הצדיק חכם רמי לוי שליט"א (ידיד אישי שאני מעיד שהוא צדיק וישר מזכה הרבים מגדולי הצדיקים בדורינו שבחיים לא היה מזייף וממציא הדברים).

וזה לשונה של האם דבורה בתצהיר בשבועה מהיום:

"במהלך הסוכות בני לא חש בטוב וחלם חלום כל שהוא אותו הוא תיאר בפני ובפני אדם נוסף בשם רמי לוי".

וזה סותם את הפה לכל המלעיזים ומוציאי הדיבה שכאלו הרב רמי לוי המציא סיפור חס ושלום.

התצהיר בשבועה בידי מבא כוחה של האמא. מהיום 14.10.2015 לכן דעו שהסיפור אמיתי הנער חווה מה שחווה כפי שמתאר במילים שלו וע"כ תחזרו בתשובה שלימה .. כי הגאולה נראה שממש בפתח... והכל אמת .. תורת משה אמת חקרו קראו את ספר הזוהר הוא יחזק אותך ויראה לכם איך לעשות תשובה. שתפנו.. ומי שהפיץ דברי הלעז שיעשה תשובה.

ב. יש לי הוכחה מהערב, מעדות אישית שראיתי במו עיני, שהסרטון של הנער נתן - אמת הוא. מחקירה של האם והרב רמי לוי שעשיתי בבתי היום 15-10-14 שעה 22:45 יצאו מביתי השניים. לאחר כשלוש שעות של ביקור.

חברים יקרים, אני שמח לבשר שעכשיו יצאו מביתי: הרב רמי לוי שליט"א, ידידי האישי וגברת דבורה אימו של הנער - נתן, שמת מוות קליני... וביקשתי מאימו של הילד, אשה דתויה, מאמינה שתספר לי מה היה באותו היום, והיא סיפרה לי שבנה, כמה ימים קודם לכן, לאחר שהתעלף והרגיש בצמרמורות וחולי שנראה כשפעת או דלקת ריאות. ובטרם השירות הרפואי נתנו לו אנטיביוטיקה להלחם בחוליו.

וביומיים בתוך חג סוכות בנה אמר לאימו שהוא חש כמו לפני כמה ימים שהתעלף והיה סהרורי מסוחרר והוא נכנס כולו רועד ולא חש בטוב לסוכה של דודו במודיעין, שהאמא יושבת בחוץ ומביטה על בנה ששכב על המיטה בסוכה .. כביכול לנוח והיא חשבה שהוא נרדם, כי היה נראה ישן מבחוץ ממרחק של כמה מטרים מהיכן שישבה..

אבל אז הוא קם בבהלה ורץ אליה אחוז עמוק כולו זיעה קרה... מבוהל וחיוור כסיד.. וסיפר לה לאחר שהתעורר לאחר כרבע שעה שהיה מחוץ לגופו... אמר לה אמא! כולו מבוהל, בבקשה, את חייבת להאמין לי, למה שאני הולך לספר לך כולו נרגש ורועד .. אמא תשבעי לי שאת תאמיני למה שאני הולך לספר לך... והתחיל כולו רועד מפחד ומבוהל לספר לאמו... את החוויה שעבר כמו שסיפר בסרטון...

והתחיל לומר אמא הייתי מחוץ לגוף ריחפתי למעלה... מתתי מוות הייתי מת ועליתי למעלה נמשכתי למעלה, אמא ראיתי את האור הזה שכולו אוהב והתחיל לספר לה כולו נרגש והמוסך... והאמא בתחילה אמרה לו אני לא מאמינה לך... אז הוא נרגש אמא הבטחת שתאמיני לי אמא, את אמא שלי, בבקשה תאמיני לי, אני לא ממציא, ככה ראיתי וכולו

מבוהל ונרגש... את אמא שלי, למה את לא מאמינה לי אמא אני נשבע לך שאני אומר אמת וכולו נרגש ומבוהל...

המשיך לספר ביותר פרטים עד שהאמא אמרה לי... לאחר שסיפר יותר ויותר התחלתי להאמין לו... עד שהבנתי פתאום שזה כנראה אמיתי שהוא באמת היה בעולם האמת כמו שהוא מתאר. והוא אכן מת מוות קליני כמו שמספרים האנשים...

והילד התחיל לתאר בפרטי פרטים כל מה שהוא מספר בוידאו המומלץ בחום רב לראות שוב, כי היום אני בלי שום ספק בטוח שהנער נתן, מת מוות קליני וכל שעבר אמת!!! ואז האמא אמרה לנתן הילד שתספר למכר המשפחה הרב רמי לוי שליט"א הסיפור ותראה מה דעתו ומה יש לו לומר בעניין על מה שעברת...

האמא התקשרה לרב ואמרה לו שהם חייבים לפגוש אותו דחוף, כי זה לא טלפון מה שיש לה לספר לו...

הרב הזמין לביתו והם התחילו יחד לספר מה עבר על הילד, ומה הוא ראה, ומה חווה במוות הקליני שהיה מת מחוץ לגופו, לאמא יש מסמכים המעידים מיומיום קודם על מצבו של הילד...

עם זאת האמא חפצה שהסרטון יוסר והילד יחזור לשגרה שלו וירד מהכותרות... בשל לחץ ממשפחתה הקרובה שמופעל עליה.

האמא עשתה עלי רושם של אשה אמינה שאומרת אמת שאכן בנה עבר המוות הקליני שהיא מתארת, והרב רמי לוי אישר דבריה שכך היה... והרב לעולם לא היה מפרסם הסיפור לולא חקרו חקירה מכל הכיוונים שאכן הנער עבר מה שעבר... הרב הכיר את הנער ומשפחתו הכרות אישית וידע שהילד לא ידע ידע כזה מקיף בנושא הגאולה ובכלל בנושא הדת ... (הילד בעברו הלך עם ציצית והיה לא דתי מעין מסורתי מחפץ מודרני כזה עם ידע פחות מבסיסי בדת... ועשה זאת יותר לכבד את האמא שהיא דתייה... אבל בזמן הארוע היה הולך בלי כיפה ובלי ציצית, ולכן אמר בסרטון שקיבל שכר גדול בשמים שהלך עם ציצית, והרב שם לו כיפה וציצית עוד באותו הערב שבא עם אמו כפי שהבנתי זאת מהסרטון זה שכחתי לשאול הערב).

ואז הרב הציע לה שתשלח את בנה איתו לשיעור תורה שיש לו שיספר את סיפורו והאמא הסכימה לרב, רמי לוי לקחת את נתן ונתנה לו אישור בכתב ידה שהוא בידי והסכימה שיצלם הארוע ויעלה לאתרו...

ואת השאר תראו בסרטון. אז אני מעיד בשבועה חמורה שהרגע כך שמעתי באופן אישי מהאם ומהרב הצדיק רמי לוי שליט"א. והסיפור אכן אמיתי ב"ה.

וכל מי שהוציא לעז שיעשה תשובה חזקה.... ולכן תדעו שהכל שאמר אמת, כך ראה הנער בעולם האמת, ועל כן כולנו צריכים לחזור בתשובה שלימה ואני בראש... (הסתייגות האישית היחידה שלי, היא זה שיש תאריכים שהנער נקב שיש לחשוש שמה הם נכונים ולעשות תשובה, אבל יש לחשוש שנתנו לסטרא אחרא (השטן וחילולותיו הקליפות כמו קליפת נוגה) מים אחרונים, והרשו לה להטעות את הנער בעניין התאריכים של הגאולה, ומלבד זאת, כל דברי הנער הם דברי הנביאים וחז"ל,

ואין בהם חדש...

ואם זאת יש לחשוש שהתאריכים נכונים, וגוג ומגוג התחילה כי המציאות מראה שהוא צודק ... אבל הגאולה יכולה להידחות במעט, אם מספיק יחזרו בתשובה שלימה או יהיו בכיוון כדי שלא ידח ממנו נידח ויצלו רבים, השואה הקריבה על אויבי ישראל בסגיי נאור שלא שבו בתשובה... (הכוונה על עם ישראל)...

חשוב לדעת, שמדובר בנער עם רקע של ידע בסיסי ביותר ביהדות, שלא ידע כמעט במאומה לפני הארוע, וכיום תודעתו גבוהה מאד בעקבות המסרים העצומים ומראות שקבל מן מהשמים בנושא הגאולה, והוא מראה ומוכיח בקיאות עצומה בכל כתבי חז"ל והספרים הקדושים, ידע שגם לרבנים אין... ממה שראה בשמים, וכך העיד מומחה לשפת גוף שעדותו אמינה.

ג. להלן עוד עדות שהגיבה מגיבה אצלנו שתומכת באמיתות הסיפור של נתן הנער שמת מוות קליני והרב רמי לוי הצדיק (שאני מכירו אישית ומעיד שהוא צדיק) בתגובה לשקר שמפיצים אתאסיטים/אפיקורסים בוואטסאפ כאילו בשם רב אלמוני שקר שהמציאו להלחם בפרסום המסיבי שמקבל סיפור זה ועושה אלפי בעלי תשובה ... וכך הגיבה מי שמכירה את הרב באופן אישי ואת הסיפור הזה קראו:

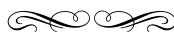
גלית כהן

אני לא נתקלתי בהודעה הזו, אבל מי שהפיץ אותה רשע מרושע ואין לו מחילה להוציא שם על צדיק כזה הרב רמי לוי שליט"א תלמיד חכם וצדיק יסוד עולם מעביר כל יום שלישי בבית של אמא שלי בירושלים בשכונת הקטמונים שיעור תורה ורבים נוהרים להגיע אל השיעור ומחכים הצפיה כל השבוע לשיעור שלו כמו כן גם אני מגיעה ממעלה אדומים במיוחד לשיעור, ולפני שלושה חודשים בערך הרב הגיע לשיעור עם הנער הזה שנראה לנו מוזר, שאלנו את הרב מי הנער והוא ענה לנו זה נער שאני מנסה לקרבו לתשובה זה נער מסכן שאביו אינו מכיר בו ולקחתי אותו לבן חסותי. וזה לפני שלושה חודשים.

בחול המועד סוכות הרב הגיע לשיעור ביום חמישי עקב מצב בריאותו למי שלא יודע הרב עבר בערב ראש השנה ניתוח קשה בגב, והוא כרגע בשלבי החלמה שה' ישלח לו רפואה שלמה אמון.

ואפילו במצבו מתרוצץ משיעור לשיעור ואינו מפספס אף שיעור, אוי למי שמוציא דיבה על הרב שיזהר לו מה מחכה לו.

בכל אופן הרב הגיע לשיעור, והזכיר לנו על הנער שהיה פה לפני שלושה חודשים ואמר לנו הוא מת כולנו היינו בשוק, ואז הרב בחיזך גדול אומר אבל הוא קם לתחיה, וסיפר את סיפורו, כמו כן הוא גם את הושענה רבה עשה בבית אמי והביא את הנער שסיפר לכולם את סיפרו, והחזיר רבים בתשובה וחיזק רבים לכן הזהרו בדבריכם.

פרק ה'

עוד תגובות למוות קליני

וואו אני מאמין וחוזר בתשובה!!!

1. הנזיר אין ברצוני להאריך בנושא, רק אכתוב שדברי ד"ר הלמר אינם אלא דברי הבל, הנער כן חווה את מה שמספר, ולא הוא ולא הרב רמי לוי משקרים, זה ברור מעל כל ספק, ואין ברצוני להאריך מניין לי מכמה סיבות, כל המחלוקת זה בפרטים ובפרשנות של מה שחווה ומה מקור החוייה, ודי בזה למבין. כמו כן דברי ההבל שכתב כאן מישהו בתחילת שהסיפור המפורסם של רמי לוי שיקרי, אינו נכון וכל אחד יכול לבדוק את זה.

2. כמו כן נכתבו בנושא זה עוד כמה דברי הבל גמורים, אבל אין זה מענייני כרגע.

3. כוכב - לדעתי הכל נכון הרב אומר מפורש בתחילת השיעור שהוא ישב אתמול עם הילד, ולכן יש ביניהם דיבורים בשקט וכל מיני שיתופי פעולה. זה שהוא אומר רחב רחב או גדול גדול גדול זה לא אומר שהוא משקר, כי הוא שוב ושוב מסביר שאין את במילים הגשמיות לתאר את זה, ולא רק הוא אומר כך, אלא כל מי שעבר את זה אומר כל הזמן שאין את המילים הנכונות לתאר.

4. איזה אינטרס יש לרב לשבת עם חילוני ולהמציא סיפור ושמוח יכול להיות שהילד יבגוד בו או שיעלו עליו מכיוון אחר, ויחסל את הקרירה הרבנית שלו על המקום...אתמה... כל מה שילד סיפר לא חידש כלום הכל דברים ידועים, גם שהמשיח ממש בפתח!!! מרן ר' חיים קניבסקי אומר את זה כל הזמן, אז איזה אינטרס יש לו לשקר???

5. שלמה. אני רוצה לספר לכולם שזה מאד חיזק אותי, ואני מחליט לחזור בתשובה, תודה לך אלוקים, יישר כח לנתן, ולרב רמי לוי שליט"א.

פרק ו'

מכתבים למערכת

א. קיבלנו בהודעה סיפור השגחה פרטית מדהים!!!

בשבילך בת ישראל יקרה!

"שלום... אשמח לשתף אתכם בסיפורי האישי..

אני באתי מהסביבה הכי חילונית שאפשר לתאר! הכי!

אמנם ישנה מסורת במשפחתי, אבל... מה זה "מסורתית" באמת?!

יהדות? זה או כן! או לא! והאמת שלי היא - כן. כן לדעת את התורה. כן להבין למה כל מצווה ומצווה. כו לשמוח באהבת ה'. כן לנקות את הנשמה. וכן לתקן... כן. כי "במקום שיש אמת שם הלב שקט" ועם האמת שלי אני הולכת עד הסוף!

במהלך החצי שנה האחרונה התחזקתי, אבל בקטנה ככה, ממש ממש בקטנה... לא קיבלתי על עצמי מצוות מיוחדות, אך כיוון שהרביתי לדבר לפני השינה עם ה' יתברך זכיתי לקבל מפעם לפעם סימנים וניסים שהרעידו את כל גופי. אך ידוע כי "עם קשה עורף" אנחנו - למרות הכל המשכתי בחיי, המשכתי במעשיי, לא הייתה אווירת קדושה ותשובה כלל בחיי היום יום שלי (כולל לא בשישי ושבת לצערי)

בעקבות פטירתו של סבי הצדיק שהיה חרדי (וכן אבותיו ומשפחתו) התחלתי להרהר הרהורי תשובה חזקים מאוד... התחלתי לשמור שבת כמו שצריך ברוך ה'. חודש לאחר מכן צפיתי בסרטון המפורסם והמדובר של הנער נתן, וכבר באותו הלילה היה לי איזה דחף עצום! התחלתי לאט לאט לברך על כל מה שאני מכניסה לפה שלי - מה שלא עשיתי אף פעם בחיי! לאט לאט התחלתי לנטול ידיים בבוקר ואף קיבלתי על עצמי ברוך ה' מצוות תפילת שחרית.

אפילו מדי פעם לבשתי... שימו לב! חצאית!!! זה תמיד היה נראלי כל כך רחוק... אבל שוב רק - מדי פעם! וגם לא על פי כל ההלכות כולן (פעם חולצה פתוחה מדי, פעם פתח צד בחצאית וכו').

בבוקר שאחרי הלילה בו ראיתי את סרטון "לקט צניעות" של הרב יוסי מזרחי - מיד בבוקר! איך שהשכמתי - התכוננתי לצאת ולבשתי שמלה יחסית צנועה... אך ממש לא מספיק צנועה! והנה איך שיצאתי מהבית - טראח! נפלתי כולי על הרצפה עד כדי כי התחלתי לדמם מהברך! לא היה לי צל של ספק שמישהו למעלה אומר לי "הרי שמעת את האמת על צניעות. שמעת איך את יכולה לסכן את נשמתך ולברוא אינספור מלאכי חבלה" חזרתי הביתה וכיסיתי את המקומות שצריך. מאז ברוך ה'! התחלתי ללבוש חצאיות וחולצות כפי ההלכה! וההרגשה - גן עדן!!!!!!!!!!!!!! אין לתאר... נכון - להרבה אנשים

מסביבתי הקרובה זה חדש ואף תמוהה, אבל יש להבין - כשאדם הולך ב-100% עם רחשי נשמתו ולבו שום דבר לא יכול להציק לו!

באמת באמת באמת כיף אמיתי להיות צנועה! בנות ישראל תעשו עם עצמכן חסד! אתן לא יודעות מה אתן מפספסות!

מודה לכם על השיתופים (כל סרטון מחזק יותר מהקודם) עבודת קודש אתם עושים! אין לתאר! עשיתי צעד קטן! השתדלות לקנות חצאית! והנה ה' עוזר! הוא עוזר! כי למרות *שעדיין* בקושי שיש לי חצאיות - אני מסתדרת עם מה שיש! וזה שלוה פנימית!

תודה רבה לכם!

פרק ז'

"הפסקתי לאכול בשר"

לכבוד כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

ראיתי את הסרטון של המוות קליני, ושמעתי על הדין הנורא שיש בבית דין של מעלה ובפרט מה שאמר על הבשר, שהבשר טרף!!! וגם בשמים אין הנחות! אפילו בשוגג! אז אני לא אוכל שום בשר לא בשר עוף ולא בשר בהמה!!!

איפה אפשר להשיג בשר כשר? שמעתי אחר כך את הדרשה של הרב אמנון יצחק שליט"א ואני לא נוגע בבשר!!!

ומאז ששמעתי את הדרשה של האדמו"ר שליט"א אני הפסקתי לאט לאט לאכול בשר בהמה, ואח"כ הפסקתי לאכול בשר עוף בכלל!!!

וגם אני לומד זוהר הקדוש בכל יום והייתי אומר תיקון מ"ח ופתח אליהו בכל יום. ואדרא זוטא.

הלוואי שכל עם ישראל ישמע בקול הצדיקים, ויפסיקו לאכול בשר, וילמדו זוהר הקדוש, ויעשו רק רצון השם יתברך, ונזכה לגאולה השלמה ברחמים ובשמחה וברגיעה!!!

בברכה, מנחם ישראלי

שאלה לכ"ק אדמו"ר שליט"א, המפורסם ברב צדקתו לשוטט בכל קצווי תבל לפרסם הזוהר הקדוש לטהרתן של ישראל שלא על מנת לקבל פרס ואדרבה הוא עוד מוזיל זהב מכיסו, והכל לעשות נחת רוח לשמו הגדול והקדוש לטהר את ישראל (ושמעתי איך ששר הניגון בדברי ר' עקיבא לדמות את הקב"ה למקוה מה מקוה מטהר את הטמאים אף הקב"ה מטהר את ישראל ושר מה מקוה מטהר את הטמאים כך הזוהר מטהר את ישראל - עם ביאור של הצה"ק רבי שלמקה מזוויהל ומה שאמר רבי פנחס מקאריץ זי"ע שהזוהר מטהר כמו מקוה - אני לא זוכר רק בקיצור).

סליחה מכבודו, רציתי לשאול שאלה פשוטה: על הזוהר הקדוש אני מבין למה שכבודו להגיע, אבל למה נכנסתם לענין של הילד בן 15 שלא חידש כלום כי אני שומע כל פעם השיעורים של המזכה הרבים הרב אמנון יצחק שליט"א?

תשובה: כתוב בתורתינו הקדוש: לא תעמוד על דם רעך אני ה', לא תשנא את אחיך בלבבך הוכח תוכיח את עמיתך ולא תשא עליו חטא (יט, טז-יז).

א. אפשר לפרש כוונת הכתובים, וגם להבין מדוע אמר לא תעמוד על דם רעך אני ה', מדוע הזכיר כאן ב' מלות אלה, אני ה'.

ותחילה נבאר הפסוק לא תשנא את אחיך בלבבך הוכח תוכיח את עמיתך, בהקדם מה שכתב בספר חפץ חיים על התורה לבאר מאחז"ל (ב"מ דף ל"א) הוכח תוכיח אפילו מאה פעמים, והכוונה, ללמדך שאל יתשל האדם מלהוכיח אפילו אם נדמה לו שדבריו לא יכנסו לאזני השומעים.

הדבר דומה לאשה מוכרת תפוחים שעמדה בחצר בית הכנסת הוילנאי, וצעקה משך כל היום "יהודים, קנו תפוחים בזול", ויש שנדמה לך, שכבר נחר גרונה, אין איש שם על לב ואין קונה, והיא באחת, צועקת בקול, "קנו יהודים תפוחים טובים בזול".

ואם תשאל אותה, יהודית, מה לך כי נזעקת, הלא אין איש שם על לב ואין קונה, תענה ותאמר לך, כי סוף סוף כשהיא שבה הביתה בשעה מאוחרת בלילה, היא סופרת ומונה את הכסף, ונמצא שהיא משתכרת לפרנסת אנשי ביתה, וכדאי לה לצעוק ולהריע על תפוחי אפילו אם יהי מספר הקונים אחד אחוז מעשרה, ואפילו אחוז ממאה עוברים.

וכן הדין בהוכחה, לא ימלט שמי שהוא מן השומעים לא יתן אל לבו ולא ישוב בתשובה, עלינו רק להוכיח ולחזור ולהוכיח.

ובספרו "שמירת הלשון" בשער התבונה הביא החפץ חיים זצ"ל מהירושלמי (נדרים פ"ט) והביאו הסמ"ג, דכמו שאם הי' הולך בדרך ונגף רגל אחת בחברתה, ועי"ז נפל לארץ ונפצע גופו ופניו וגם הרגל ההיא, מלבד מה שאין עולה בדעתו לנקום מאותה רגל מלרפאותה, אף אין לו שום שנאה על הרגל ההיא, כי מי היא הרגל ומי הוא גופו ופניו? הכל הלא ענין אחד הוא, אך שהוא מתחלק לאברים, רק שהוא מחשב בדעתו שעונותיו גרמו לו, כן הדבר אם אירע שלא הטיב עמו חברו באיזה ענין שבקש מאתו, או אפילו אם ציערו וגידפו באיזה דבר, שלא לנקום ולא לנטור השנאה עליו, כי מי הוא חבירו ומי הוא, הכל משרש אחד יצאו, ככתוב מי כעמך ישראל גוי אחד בארץ, וכתוב כל הנפש הבאה ליעקב, ולא כתיב הנפשות, להורות שכל נפשות ישראל למעלה היא כמו נפש אחת וכו'.

וכן מבואר במדרש רבה ויקרא (פ"ד) תני רשב"י משל לבני אדם שהיו באים בספינה, נטל אחד מהם מקדח והתחיל קודח תחתיו, א"ל חבריו, למה אתה עושה כן, א"ל מה איכפת לכם, לא תחתי אני קודח? א"ל מפני שאתה מציף עלינו את הספינה כו' עיי"ש. ולכן על כל אחד להזהר מלנקום ולנטור את חבירו, כי את עצמו הוא נוקם ונטור, עיי"ש עוד.

ולפי זה נמצא דכל ישראל אחד הם, וצריך המוכיח לידע דבר זה בעת שמוכיח את העם, ואם הוא יודע שבעת שמוכיח את חבירו הרי הוא מוכיח את עצמו, ממילא לא ישנא את חבירו, דהלא כל כוונתו לעצמו.

ב. וע"כ הקדים הכתוב לא תשנא את אחיך בלבבך, דאם לא תשנא את אחיך, שפיר תוכל לקיים הוכח תוכיח את עמיתך, שתוכל להוכיחו כראוי, ואמר לשון עמיתך, שתדע שבאמת אתה מוכיח גם את עצמך, ולא תכוון לחבירך רק לעצמך.

ג. וזה שסיים הכתוב ולא תשא עליו חטא, שלא תחשוב בדעתך שהחטא הוא רק עליו, כי אז תשנא אותו ח"ו, אלא שתחשוב שהוא גם עליך, ומה שראית אותו חוטא בזה, הוא רק משום שרצו להראות לך מן השמים שגם אתה חייב בזה, כנודע מהבעל שם טוב הקדוש זי"ע לפרש הגמרא כל הנגעים אדם רואה חוץ מנגעי עצמו, פי' כל הנגעים אדם רואה חוץ, אם הוא רואה מחוץ לגבולו איזה חטא שפגם בו אחר, ידע שהוא מנגעי עצמו, שהוא עצמו פגם ג"כ פגם זה, והארכנו מזה במקום אחר.

וידוע שפעם אחת ראה הבעל שם טוב הק' זי"ע בעיניו חילול שבת, ואמר שהוא בשביל ששמע זילותא דרבנן שהמה בבחינת שבת, ולא מחה כנגדם, ע"כ.

ד. וע"כ אמר בפסוק הקודם לא תעמוד על דם רעך אני ה', דהנה מובא בספר ליקוטי אמרים (דף ג' ע"ב) בשם הבעל שם טוב הקדוש זי"ע וז"ל, [האדם הוא רק דלת מם והדיבור שורה בו], וכשמתדבק בהקב"ה שהוא אלופו של עולם נעשה אדם, והקב"ה עשה כמה צמצומים דרך כמה עולמות כדי שיהיה אחדות עם אדם, שלא היה יכול לסבול בהירותו, ואדם צריך לפרוש את עצמו מכל גשמיות כל כך עד שיעלה דרך כל העולמות ויהיה אחדות עם הקב"ה עד שיבוטל ממציאיותו, ואז יקרא אדם, עכ"ל.

נמצא מדבריו דבאמת האדם הוא בבחינת ד"ס, ורק בצירוף עם אלופו של עולם ית' נעשה אדם.

ה. וזהו שאמר הכתוב לא תעמוד על דם רעך, פי' שלא תסתכל על רעך שיש לו רק דם ואין בו הצירוף עם אלופו של אדם שיהא ראוי להקרא אדם, רק תסתכל עליו ותזכור אני ה', דגם לחבירך יש צירוף עם אלופו של עולם ית', וממילא תגיע למדרגת לא תשנא את אחיך בלבבך, בידעך שאין חבירך נפסק מאלופו של עולם ח"ו, תאהב אותו כמו שאתה מצווה לאהוב את השי"ת, ואז שפיר תוכל לקיים הוכח תוכיח את עמיתך, דמי שאוהב את ישראל יכול להוכיחן, כמו אב המוכיח את בנו מגודל אהבתו אליו, וכמאה"כ חושך שבטו שונא בנו.

ו. ועפי" הנ"ל יש לפרש גם מה שאמר הקב"ה ליחזקאל הנביא, צופה נתתיך וגו', ואז את נפשו יציל, פי' עפימ"ש החפץ חיים הנ"ל דהתלמיד חכם הוא בגדר צופה, להדריך את העם בדרך התורה, ואז את נפשו יציל, פי' דבאמת ידע שהוא מציל את נפשו ולא רק את נפש חבירו, כי כל ישראל בבחינת נפש אחד וכנ"ל.

ז. ועל פי זה יש לבאר מד"א בזה"ק (פרשת לך דף פ"ה ע"ב) תא חזי, כל נשמתין דעלמא, דאינון איבא דעובדוי דקב"ה, כולהו חד, ברזא חד, וכד נחתי לעלמא, כולהו מתפרשין בגונוין, דכר ונוקבא, ואינון דכר ונוקבא מחוברין כחדא.

[ובפירוש הסולם שם: תא חזי כל נשמתין וכו': כל נשמות העולם, שהן פרי מעשיו של הקב"ה, כולן הן אחד בסוד אחד, כלומר שלמעלה עוד לא ניכר בהן שהן זכר ונקבה, אלא כשירודות לעולם כל הנשמות בבחינת זכר ונקבה, וכל נשמה היא זכר ונקבה מחוברים כאחד.]

אחר כך אמר שם עוד בזה"ק:

וכדין כליל כלא נוקבא, ואתעברת מן דכורא, ותיאובתין דתרווייהו מתדבקן כחדא, ועל דא כלא כליל דא בדא, וכד נשמתין נפקין, דכר ונוקבא כחדא נפקין.

[ובפירוש הסולם שם: וכדין כליל וכו', ואז הנקבה כוללת הכל, שלוקחת ב' הנפשות, ומתעברת מן הזכר בהן, והשתוקקותם של שניהם מתדבקים ונעשו אחד, ועל כן כלול הכל זה בזה, וכאשר הנשמות יוצאות, זכר ונקבה כלולים בהן כאחד.]

ועפ"י מה שאמרנו למעלה דכל ישראל אחד הם ואת זה צריך המוכיח לזכור בעת שמוכיח את העם, יש לבאר בזה דברי הזוה"ק הנ"ל שכתב דקודם ירידתו לעולם, כל אדם הוא בבחינת זכר ונקיבה כאחד, ורק אחר כך מתפרד, והכוונה בזה כנ"ל, דהנה מובא בספרי המקובלים דזכר הוא המשפיע, ונקבה היא המקבלת. וזהו שאמר שבאמת הוא זכר ונקבה כאחד, דצריך המוכיח לדעת דאף שהוא בחינת זכר שהוא משפיע, מ"מ יש בו ג"כ בחינת נקבה שהיא מקבל, דע"י שמוכיח את חבירו ומכוין לעורר את עצמו, ממילא הוא מקבל ג"כ מזה התעוררות, וזהו זכר ונקבה ביחד, ודו"ק.

ובדרשות חתם סופר (לראש השנה, דף י') כתב בביאור מה שאנו מתפללים ונפשי כעפר לכל תהי', ומפרשים שאזכה להשפיע לכל כמו העפר, ומכל מקום הוא נדוש מכל שהכל דשים עליה, כן אזכה למדת עניויות, הנה כי כן ראוי שיתפלל אדם על עצמו, עיי"ש.

ח. ולדרכינו יש לומר עד"ז, דאם האדם רוצה להיות משפיע לאחרים בדברי תוכחה שילכו בדרך התורה והיראה, צריך להיות בחינת עפר, שיהא בעונה, ואם הוא עניו יוכל להוכיחם בידעו שכולם שוים אליו, ולא יתגאה אליהם, וזהו הדמיון של המשפיע לעפר, ודו"ק.

ויש להוסיף נופך עוד בביאור סמיכות הכתובים לא תעמוד על דם רעך אני ה', לא תשנא את אחיך בלבבך הוכח תוכיח את עמיתך, עפימ"ש בספה"ק בן פורת יוסף (דף ק"י ע"ג) וז"ל: שמעתי בשם החסיד מ' דוב בער טורצינער [הוא הרב המגיד הגדול] ביאור פסוק (מיכה ו') הגיד לך אדם מה טוב וגו', כי ח"ו נרגן מפריד אלוף על ידי שנסתלק אות א' דאהי"ה ונשאר מ"ד, ולהמשיך האלוף הוא טוב כשיהי' בבחינת מה גימטריא אדם, כמשה ונחנו מה וכו', ובזה יובן הגיד דהיינו להמשיך לך בחינה אדם, לזה טוב שיהיה בבחינת מ"ה, שפל ועניו, ואז נמשך א' ונעשה מ"ה גימטריא אדם ודפח"ח, עכ"ל.

ועי' בספה"ק תולדות יעקב יוסף פרשת קרח (דף קנ"ד ע"א) שכתב בזה וז"ל: דשמעתי ביאור הפסוק הגיד לך אדם מה טוב כו', ר"ל שכדי שיהיה בתואר אדם צריך שיהיה בתואר מה דהיינו שפל ועניו, כמאמר משה רבינו עליו השלום ונחנו מה כו' עכ"ל.

ט. ובמקום אחר פירשתי בזה מאמר הגמרא (סוטה דף ה' ע"א) א"ר יוחנן אד"ם אפ"ר ד"ם מר"ה. דאפ"ר רומז על מדת הענוה כמאמר אברהם אבינו ע"ה (פ' וירא) ואנכי עפר ואפ"ר. וזהו אד"ם אפ"ר ד"ם מר"ה, דע"י שהאדם הוא בעיני עצמו כאפ"ר, שמחזיק עצמו לאפ"ר ממש, עיי"ז זוכה לתואר אד"ם בגימטריא מ"ה כמ"ש בבן פורת יוסף ובתולדות יעקב יוסף הנ"ל.

י. ועד"ז (דהעניו אוהב את כל ישראל כנפשו) פירשתי גם מה דאיתא בגמרא (סוטה שם) אמר רב חסדא ואיתימא מר עוקבא כל אדם שיש בו גסות הרוח אמר הקב"ה אין אני והוא יכולין לדור בעולם שנאמר מלשני בסתר רעהו אותו אצמית גבה עינים ורחב לבב אותו לא אוכל, אל תקרי אותו אלא אתו לא אוכל, איכא דמתני לה אמספרי לשון הרע שנאמר מלשני בסתר רעהו אותו אצמית, ע"כ. ולדרכינו י"ל דשני הפשטים אחת הם, דהמתגאה ממילא שונא בני אדם אחרים (דהרי חושב בדעתו שהוא גדול מהם) וממילא מדבר נגדם לשון הרע, ונמצא

דשנים שהן אחת הם, משא"כ אם הוא עניו אינו שונא בני אדם, וממילא אינו מדבר לשון הרע נגדם.

יא. ועד"ז יש לפרש מאמרם ז"ל (אבות פ"ד) **מאד מאד** הוי שפל רוח. וכתבו המפרשים דרומז לשלשה בני אדם שנשתבחו במדה זו, אברהם דוד משה, ר"ת מא"ד, אברהם אמר ואנכי עפר ואפר, משה אמר ונחנו מה, דוד אמר ואנכי תולעת ולא איש. ולדרכינו הנ"ל יתבאר יותר, **דמאד** אתוון **אדם**, והרי העניו נקרא אד"ם כנ"ל, ע"כ נקטו רז"ל לשון זה, **מאד מאד** הוי שפל רוח.

יב. וזהו ג"כ הביאור במה שכתבו בספרי המקובלים דד' שמות יש לאדם, אנוש, גבר, איש, אדם, והמעלה הגדולה שבכל המדרגות הוא בחינת אד"ם, ועל דמות הכסא דמות כמראה **אדם** עליו מלמעלה, ואדמה לעליון כנודע. ולהנ"ל דהעניו נקרא אד"ם יתבאר שפיר, דהנה הקב"ה משכין שכינתו על נמוכי רוח כארז"ל (סוטה דף ה' ע"א), וע"כ על דמות הכסא דמות כמראה **אדם**, דמי שהוא עניו בחינת אד"ם כנ"ל ראוי להיות בסמוך לכסא הכבוד, כי הקב"ה משכין שכינתו עליו.

יג. עכ"פ מכל הנ"ל נמצא דהעניו נקרא אד"ם בגימטריא מ"ה. וזהו שאמר הכתוב כאן **לא תעמוד על דם רעך**, שלא תעמוד בבחינת דם רק תהי' במדרגת **אדם**, והיינו ע"י שתהי' בענוה בבחינת מ"ה בגימטריא אד"ם, וכיון שתהא עניו ממילא תאהב את כל אחד מישראל, דהרי תחשוב על עצמך שכל אחד מישראל הוא גדול ממך וע"כ צריך אתה לאהוב אותו, ולזה אמר הכתוב אח"כ **לא תשנא את אחיך בלבבך**, דע"י שתהי' עניו ממילא לא תשנא את אחיך, ואז ממילא הוכח **תוכיח את עמיתך**, תוכל להוכיחו בדברי מוסר, כי ידע חבירך שאין אתה מתכוון לבזותו ח"ו, רק כוונתך להורות לו דרכי השם, כיון שאתה אוהבו.

עוד אפ"ל, ושאינו יודע לשאול, שמפחד לשאול מטעם החז"ל (ברכות דף ג"ד) שנענש על זה, דאמר ר' יצחק המעיין בתפלתו מזכירין עונותיו, ופירש"י ז"ל, המעיין בתפלתו, אומר בלבו שיעשה בקשתו לפי שהתפלל בכונה ע"ז מזכירין עונותיו, שעל ידו מפשפשין למעלה מעשיו לומר בוטח בה בזכותיו נראה מן הן, עכ"ל רש"י ז"ל.

ודודי הגה"צ רבי מרדכי ראטשטיין מביא ע"ז בספרו תורת חסד עה"ת, וז"ל: הרי לפניך שע"י שהוא חושב שהתפלל בכונה מזכירין ומפשפשין זכותיו לראות מה הנה. אוי ואבוי על זה האדם שחושב כן להתפאר בלבו על תפלתו בכונה וע"ז מפשפשין בזכותיו מה הנה, על כן צריך אדם להתבונן בשפלות ערכו תמיד לומר מה אני מה חיי לעמוד להתפלל לפני אדון גדול ונורא ית"ש ולא לחנם תקנו הקדמונים נוסח אחר התפלה לומר ולמקללי נפשי תדום ונפשי כעפר לכל תהי', כדי שלא יבא בלבו שום התפארות, אדרבא רק שפלות וענוה ע"י תפלתו, כי מי יוכל להתפאר שיצא ידי חובתו בתפלתו נגד מלך מלכי המלכים הקב"ה, ע"כ יסמר בשר אדם תמיד איך שהבורא הוא מלא כל הארץ כבודו וישמח בלבו שזכה קצת לעבוד מלך גדול ונורא כזה אך לא שיבא בלבו גאווה ח"ו וחלילה ויחשוב תמיד שלא עבד עוד את הבורא בשלימות כל ימיו כמו שכתב בס' הקדוש תולדות אהרן (פ'

על פסוק והנה הנער בוכה היינו שאוחז תמיד א"ע בבחינת נער ולא כזקן מלא חכמה רק שעדיין חסר תבונה ולא עבד הבורא ית"ש בשלימות ולא תיקן מה שפגם ולכך הוא בוכה תמיד לתקן מה שפגם כי מי שמדמה בעצמו שבא לשלימות בודאי אין לו לב נשבר ועל מה יבכה ולכך ותאמר מילדי העברים זה, ומפרש בזה"ק ולא מקשי קדל ולכך ותחמול עליו לפתוח לו שערי חכמה והשפעה הולכות על ידו כי מי שהוא עניו הולכת השפעה על ידו לכל העולם עכ"ד הקדושים. וכאשר פירש בס' הקדוש דגל מחנה אפרים על הפסוק שבשפלנו זכר לנו וז"ל שבשפלנו זכר לנו היינו כשאדם הוא בבחינת שפלו לגבי הקב"ה אז הוא זוכה להשראת השכינה עליו כמ"ש אשכון את דכא ושפל רוח ונעשה בזה בחינת זכר שמשפיע שפע וחיים לכל העולמות וכל השפע הוא על ידו עכ"ד הקדושם ובודאי יכול אדם מי שיש לו שכל לחשוב שפלות ערכו היאך הוא מתנהג במאכלו ובשינה כדת וכראוי למה שחושב שהקב"ה רואה במעשיו תמיד והוא לא ידע להתנהג ואוכל ושותה כמצות אנשים מלומדה בלי צניעות כראוי לעשות ואם יעלה בלב אדם מחשבה כזו בודאי לבו נשבר בקרבו לקנות הצניעות והשפלות וכן יעזרה האב הרחמן לבא למדת הענוה כן יעזרנו האב הרחמן לזכות לזה המעלה, אמן. (וכבר הזכרתי מזה בספרי שערי פרנסה טובה). ע"כ לשון דודי בספרו תורת חסד הנ"ל. אבל בפסח אנו במדריגה של פה סח, שאנו יכולים לדבר ולשאול, שואלים ודורשים.

פרק ז'

שאלה: למה הרב כותב כל כך הרבה על לימוד הזוהר - תכתוב דברים נחוצים של יסודי הדת שלא יודעים, כמו על שבת: <http://www.israel613.com/SHABBAT1.htm>

תפליין: <http://www.israel613.com/TEFILLIN1.htm>

מזוזות, שלום בית: http://www.israel613.com/books/SHALOM_BAYIT178.pdf

טהרת המשפחה: <http://www.israel613.com/MIKVAH2.htm>

מספיק על הזוהר!!! תעשה כמו כ"ק האדמו"ר מחב"ד שעשה אלפים בעלי תשובה בתי מדרשים וכו'?

תשובה: א. כתבנו כבר על כל הדברים הנ"ל [ראו קישור], ראו מה כותב כ"ק האדמו"ר מחב"ד בצוקללה"ה!!!

ענף א'

גילוי פנימיות התורה הולך ומוסיף מדור לדור ע"י רבותינו נשיאינו...

הזכיר כמה פעמים את דברי הזוהר: **ובשנת שש מאות לחיי נח נבקעו כל מעינות תהום רבה** – שבאלף הששי ייפתחו כל שערי החכמה העליונה ושערי החכמה התחתונה ויתכונן העולם להיכנס לאלף השביעי, כמו שאדם מכין את עצמו ביום הששי להיכנס ליום השבת. ומסביר הרבי מה"מ שיל"ו שבפתיחת שערי החכמה התחתונה רואים בגשמיות ובמוחשיות עניינים שפעם היו נחשבים למעלה מהשכל, כמו למשל, היכולת לשמוע ולראות מקצה העולם ועד סופו. שעל ידי זה רואים במוחש ובגלוי את אחדות ה'. ועוד שיש לנצל את כל החכמות האלה לעבודת ה' ויראתו בכלל ולהפצת המעיינות בפרט. ואלה דבריו: **עיקר הגילוי דפנימיות התורה התחיל בזמנו של האריז"ל שאמר ש"בדורות אלו האחרונים מותר ומצוה לגלות זאת החכמה", ועוד יותר לאחרי שנת הת"ק באלף הששי** - התחלת הבוקר **דיום** (אלף) הששי, או חצות יום הששי - בגילוי תורת החסידות ע"י הבעש"ט, ובפרט בתורת חסידות חב"ד ע"י רבינו הזקן, ובפרט לאחרי הגאולה די"ט כסלו שאז התחיל עיקר הענין ד"פוצו מעיינותיך חוצה", והולך ומוסיף ע"י רבותינו נשיאינו מדור לדור, עד לנשיא השמיני, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, הן באופן נשיאותו בחיים חיותו בעלמא דין, והן באופן נשיאותו לאחרי ההסתלקות (ש"אשתכח יתיר מבחיהי") כנשיא התשיעי דדור התשיעי (מהבעש"ט), דור האחרון של הגלות ודור הראשון של הגאולה - דור עשירי (הרבי, התועדויות ה'תש"ג, ח"ב, עמ' 183).

*

מה ההבדל בין נגלה דתורה לפנימיות התורה?

התורה היא חכמתו ורצונו של הקב"ה. אך מכיון שירדה בסתר המדרגות כדי להגיע לעולם הזה – עולם העשי, היא התלבשה בדברים גשמיים: לא תחרוש בשור וחמור יחדיו, לא

תבשל גדי בחלב אמו וכיו"ב. ולכן צריך יגיעה רבה כדי להרגיש שזוהי חכמתו ורצונו של ה'. משא"כ בפנימיות התורה, שבה הכל אלוקות, כולה רוחניות.

*

כלומר בחסידות יש לימוד וידיעת אלוקות:

ומובנת עוד יותר שייכות הפצת לימוד הדא"ח בכל החוגים של אחינו בני"י יחיו... לפני [שהיתה תורת ה] חסידות לא כל יהודי יכול להשיג אלוקות. נוסף לזה היו צריכים שיהי נשמה גבוה. או למי שלא היתה נשמה גבוה, אז עיי"ז שהוא תיקן את כל העניינים שצריכים תיקון וזיכך את עצמו. חסידות פעלה, שכל יהודי יהי בכוחו להבין ענין אלוקי ולהשיגו [על בוריו]... (הרבי, תורת מנחם ב עמ' 97).

*

ועוד מסביר הרבי בשיחותיו הקדושות שבלימוד גמרא שזה נגלה דתורה, הלשון היא: תא שמע - לימוד בדרך שמיעה, ובזהר - פנימיות התורה, הלשון היא: תא חזי - לימוד בדרך ראייה. לימוד נגלה דתורה מלוּבש בעץ הדעת טוב ורע - ענינו איסור והיתר, טומאה וטהרה, דיני נזיקין וכו'. הוא מתלבש בטענות של שקר, כמו ראובן טוען כך ושמעון אחרת, כדי לברר את האמת מן השקר. יש בו מחלוקת שבתחילה סוברים כך וכך ואחר כך מגיעים להבנה עמוקה יותר ושוללים את הסברה הקודמת. יש בו קושיות ותירוצים וכו'... כלומר: בלימוד הנגלה ישנה עבודת הבירורים, לברר את הטוב מן הרע, שזוהי למעשה עבודת האדם לאחר שגורש מגן עדן.

ואילו פנימיות התורה זהו עץ החיים - אילנא דחיי. והעוסק בה מתקשר לאילנא דחיי. אין בה לא קושיה ולא מחלוקת. הלימוד והעסק בה הם מתוך מנוחה. על ידה הופכים הכוחות הטבעיים לכוחות אלוקיים. לגבי נגלה דתורה נאמר: זכה - נעשית לו סם חיים, לא זכה - ח"ו נעשית לו סם דהיפך. מה שאין כן בפנימיות התורה לא שייך ענין זה כלל, מפני שהעסק אינו בענינים גשמיים וחומריים, אלא בענינים רוחניים, כגון: בעניני סדר ההשתלשלות, או אהבה ויראה, או כיצד יבוא לאהבתו ויראתו. ועוד זאת, שבנגלה דתורה אופן הלימוד הוא שעיקר כוונת הלימוד היא להכניס את שכלו בסוגיא הנלמדת ולהשיג ולהתייגע ולחדש בתורה כפי שורש נשמתו. ולא עוד, אלא שהוא מחוייב לייגע את שכלו עד כמה שידו מגעת, הרי אפשר שזה יגרום אצלו להרגשת ה"יש", שיהיה יש ומציאות בעיני עצמו, כלומר: שלא זו בלבד שהתורה אינה פועלת בו את הענין: ונפשי כעפר לכל תהיה, ושזה יביא לפתח לבי בתורתך, אלא להיפך, הלימוד יכול להביאו לידי ישות וגאווה. מה שאין כן בפנימיות התורה הרי עיקר אופן הלימוד הוא ללמוד את דברי הרב. וזהו מה שאמרו רז"ל (חגיגה יג א): אין מוסרין רזי תורה אלא למי שדואג בקרבנו, כי כאשר אדם יודע נפשו ומצבו וזה גורם לו דאגה תמידית, איך הגיע למצבים וענינים כאלה, הרי זה גורם לו שיגלו לו רזי תורה. ולכן מדייקת הגמרא ואומרת: "מוסרים לו" - שמוסרים לו דבר גמור, אלא שדורשים ממנו שבינו ושיגו, אבל גם ענין ההבנה וההשגה אינו עיקר העבודה, וקל וחומר שעיקר העבודה אינה לחדש בזה.

אם כן מה תפקיד הלומד? הוא אינו צריך אלא להסיר ההסתרים וההעלמות בזה. ועוד זאת, שגם אם זה אינו, לא הפסיד מאומה, שהרי עיקר ענין החסידות הוא לשנות טבע מידותיו. ומכיון שבלימוד פנימיות התורה אין דורשים מהאדם את המציאות שלו, הרי רחוק הדבר מאוד שיבוא לידי ישות וגאווה. ובפרט, כאמור, שאינו עוסק אלא בדברים רוחניים כמו אהבה ויראה, ולכן נקרא לימוד פנימיות התורה: **אילנא דחיי** (זהר חלק ג קכד, ב ואילך – ברעיא מהימנא), שאינו מתלבש בענין של טוב ורע כמו בנגלה דתורה.

*

בפנימיות התורה יש ריבוי אור, בדרך מלמעלה למטה לגמרי, וגם עבודת הבריורים היא בדרך מנוחה לגמרי כמו שיהיה לעתיד לבוא, שגם הדבר הגשמי יתברר ויזדכך, ולא עוד אלא שנעשה מסייע.

*

לימוד חסידות הכרחי אף להבנת הפשט, ואף להתגברות על היצר, כפי שמסביר הרבי באגרות קודש:

מובן ופשוט שמוכרח לימוד פנימיות התורה אשר בדורנו נתגלתה בתורת החסידות... ואפילו אלו שהן מתלמידי תלמידיו של הגר"א הנה זה לשון הגר"א בענין הנ"ל: וכל זמן שאינו מבין הסוד אפילו הפשוט אינו ברור בידו... והעוסקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגרות בהם (הגר"א, אבן שלמה פרק ח') (הרבי באג"ק חט"ו עמ' של"א).

ענף ב'

וב"ה שזכינו לפרסם את פסק בית דין של כ"ק האדמו"ר מחב"ד זיעוכי"א: אור הזוהר גליון 252 אלול תשע"ג; זוהר חב"ד - הגאולה; אדמור"י חב"ד והזוהר.

רבי שניאור זלמן מלאדי - האדמו"ר הזקן "בעל התניא"

שְׁמַעְתִּי מִמְהָרִים הַלְוֵי יִפֶּה שְׁאֲמַר בְּשֵׁם אֲדָמוֹר הַזְקֵן נבג"מ סָגְלָה לְמַחְשָׁבוֹת זָרוֹת בְּעַת הַתְּפִלָּה הוּא ג' דְּרָכִים וְכוּ', וְכֵן סִפֵּר הַזֶּהר הַלְשׁוֹן מִסָּגְל לְנִשְׁמָה אַעפ"י דְּלֵא יִדַע מַאי קָאָמַר, וְלָכֵן פִּינֵן שִׁג' דְּבָרִים אֱלוֹ אֵינִם צְרִיכִים פְּנִינָה, לָכֵן מוֹעִילִים לְטָהַר הַמַּחְשָׁבָה מִמַּחְשָׁבוֹת זָרוֹת. (ס' מַגְדֵּל עוֹ, מַאֲמְרֵי דֵא"ח מֵאֲדָמוֹר"י חֲב"ד, ע' תכ"ו)

מי שהוא בעל עסק גדול יְהִי רַב לְמוֹדוֹ בְּזֶהר אֶף שְׁאִינוּ מְבִינֵי, פִּי מָה אֲכַפֵּת לִיהֵ שְׁאִינוּ מְבִינֵי אֶפְלוֹ הֲכִי הוּא סָגְלָה. (רבי שניאור זלמן מלאדי, אדמו"ר

הזקן (בעל התניא), מאמרי האדמו"ר הזקן הקצרים דף תקע"א)

לימוד בזהר הקדוש מסיר טמטום הלב (מאה שיערים לבעל התניא). הלומד בספר זהר הקדוש בעולם הזה, אז לעתיד לבא לא ישב בבושה (זהר פרשת וישב דף קפה ע"א בכללות, ובפרטות בלקוטי תורה לבעל התניא פרשת צו). "ג דברים הם להסיר כל המונעים בתפילה וכו', והג' הוא עסק

ולימוד דברי מוסר הנמצאים בזוהר מלשון הארה, שמאיר במקום החושך שהוא חכמת אמת, (לקוטי תורה פ" תבוא).

"צמח צדק" - האדמו"ר השלישי בשושלת חב"ד

חבר גם את הספר "ביאורי הזוהר" - ובו ביאור מאמרי הזוהר.

הרבי "צמח צדק" אמר פעם ביחידות: לימוד הזוהר מרומם את הנפש. לימוד המדרש מעורר את הלב ואמירת תהלים בבכי ודמעות "שוטפת את הכלי". - טז טבת (ספר חגי ומועדי ישראל ש"ע" ר. זמיר, וכן נדפס בספר שיחות לנוער

כרך ד' תשכ"ו - תשכ"ח)

האדמו"ר מליובאוויטש - האדמו"ר האחרון בשושלת חב"ד

הוראותיו האחרונות של כ"ק אדמו"ר שליט"א בקשר לכינוסי הילדים, לימוד הזוהר וכו' מוכיחים למעלה מכל צל של ספק, על גודל השעה בה אנו נמצאים, ולכן דווקא ברגעים גדולים אלו, מוטלת החובה של כולנו - ללא יוצא מהכלל להתגייס במרץ למבצעיו הק', של כ"ק אדמו"ר שליט"א ... (עלון כפר חב"ד תש"מ - תשמ"א, דבר המערכת)

תעשה פלקטים גדולים בכל רחבי ארץ ישראל, על דעתי שאני סובר ומצוה לכולם שילמדו ויהגו בספר הזוהר.

כ"ק מרן אדמו"ר מליובאוויטש

הרבי שאל הראשון לציון הגאון הרב מרדכי אליהו, האם בארץ הקודש לומדים זוהר, ענה לו, רק הספרדים לומדים זוהר תמידים כסדרן, אמר לו הרבי מה האפליה, הרי ספר הזוהר גם לאשכנזים ניתנה, ובודאי שהאשכנזים גם כן צריכים ללמוד ספר הזוהר, ואמר לו הרבי, כשתגיע לארץ ישראל (בשנת תשמ"ד) תעשה פלקטים גדולים בכל רחבי ארץ ישראל, על דעתי שאני סובר ומצוה לכולם שילמדו ויהגו בספר הזוהר.

זה דבר הפגישה אצל הרבי מליובאוויטש המובא בספר "הרבי ויהדות ספרד": החיבור של אשכנזים וספרדים:

"מדברים רבות על הצורך לבטל את המחיצות. שבין ספרדים לאשכנזים וכו'". - בשנת תשד"מ ביקרו אצל הרבי שני הרבנים הראשיים, האשכנזי והספרדי - מיד אחרי בחירתם לתפקיד (הרב אברהם שפירא כהן והרב מרדכי אליהו, שיחיו ויאריכו ימים [זצ"ל]). בין היתר, נסבה השיחה על לימוד תורת הסוד ועל ביטול המחיצות שבין אשכנזים לספרדים.

להלן נעתיק את רשימת הדברים מתוך הספר "בצל החכמה": הרב שפירא שליט"א: לימוד הקבלה היה נפוץ אצל הספרדים יותר מאשר אצל האשכנזים, וגדולי האשכנזים שבאו לארץ ישראל קיבלו את לימוד הקבלה מהספרדים (בשער "שורשי החסידות" נצטט את דברי הרבי הריי"צ שהמפיצים הראשונים של תורת הסוד בארצות אשכנז הם הספרדים, שהגיעו לשם בעקבות גירוש ספרד. ולפי זה הן "גדולי האשכנזים שבאו לארץ ישראל" והן הפצת הקבלה בארצות אשכנז נזקפת לזכותה של יהדות ספרד. וכדברי הרבי, שהובאו בהערה ו' של הפרק הבא, שהספרים קדמו לאשכנזים בתורת הסוד).

כבוד קדושת אדמו"ר שליט"א: לימוד פנימיות התורה שייך לכל בני ישראל הן אשכנזים והן ספרדים. בנוגע לאשכנזים הרי הגר"א, מגדולי האשכנזים כותב בפירושו למשלי (פרק ב' פסוק ט. ונצטט את דברי הגר"א מילה במילה: "כי כאשר יבין הסוד על בוריו, יהיה לו הכל אצלו על בוריו: הפשט והרמז הדרוש וסוד. אבל כל זמן שלא יבין הסוד אפילו הפשט אינו ברור בידו", עד כאן לשון הגאון מוילנא. בהמשך היחידות הזאת ביקשו הרבנים הראשיים מהרבי ברכה "שלא נכשל בדבר הלכה". והרבי ענה להם על פי דברי הגר"א, שרק אם לומדים פנימיות התורה רק "אז בטוחים שיצליחו לכיין לאמיתתה של תורה בנגלה דתורה, הן "יורה יורה" והן "ידין ידין" וכפי שהוזכר לעיל מפירוש הגר"א" [=ההעתקנו כאן], ("בצל החכמה" עמוד 220). שמי שלא למד חכמת הנסתר אי אפשר שידע דין לאמיתו! ובדור שלאחריו הדפיס תלמידו המובהק ר' חיים מוולוז'ין – את ספרו "נפש החיים" שרובו לקוח מספרי קבלה [...] ובנוגע לספרדים [...]

ונמצא שהלימוד דפנימיות התורה שייך לכל החוגים של בני ישראל, הן אשכנזים והן ספרדים [...] מכיון שהצטיינותם של הספרדים בלימוד הסוד וזכות ראשונים ששמורה להם בזה אינה שוללת או מבטלת, חלילה, את חובת הלימוד הזה מאחינו האשכנזים; שכן תועלת עצומה יש בלימוד זה, וכדברי הגר"א שהרבי מצטט (העתקנו אותם לעיל בהערה 9) ודבר נוסף: זוהי הדרך הנכונה לבטל את המחיצות ולחבר בין אשכנזים וספרדים). שספרדים היו רגילים בלימוד הקבלה יותר מאשר האשכנזים, ולכן צריך לבטל מחיצה זו [...] ("בצל החכמה" עמודים 208-209).

הרבנים הראשיים בארץ הקודש הרב אברהם הכהן שפירא והרב מרדכי אליהו

אור ליום ב' פרשת ויצא, ב' דראש חודש כסלו התשד"מ

(הועתק מספר שיח שרפי קודש מעמוד 424 והלאה)

כ"ק אדמו"ר שליט"א: בהמשך להמדובר אודות האריז"ל – ישנו ענין מיוחד שנתחדש בזמנו של האריז"ל בנוגע ללימוד פנימיות התורה: בדורות הראשונים היתה חכמת הקבלה "נסתרה כו' ונעלמה מכל תלמידי חכמים כי אם ליחידי סגולה, ואף גם זאת בהצנע לכת ולא ברבים", ואילו בדורו של האריז"ל נשתנה מצב זה, "כמ"ש האריז"ל דדוקא בדורות אלו האחרונים מותר ומצוה לגלות זאת החכמה" (אגה"ק סכ"ו). וכמפורש בזהר (ח"א קיז, א). שלפני ימות המשיח יהי' הגילוי דפנימיות התורה בריבוי מופלג: "בשית מאה שנין לשתיאתא יתפתחון תרעי דחכמתא לעילא כו' וסימנך בשנת שש מאות שנה לחיי נח גו' נבקעו כל מעיינות תהום רבה גו'" (נח ז, יא. וראה שיחת ש"פ בהו"ב תשמ"ג ס"ז), ובהמשך הענין שם (קיה, א): "כך יהא קריב ליומא משיחא אפילו רביי דעלמא זמינין לאשכחא טמירין דחכמתא כו'".

זאת ועוד: הלימוד דפנימיות התורה מקרב את הגאולה – כמבואר בזהר (ח"ג קכד, ב – ברע"מ. הובא ונת' באגה"ק שם). "ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי, דאיהו האי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמים" (כ"ה באגה"ק שם [ברחמים]. ובזהר שם: ברחמי.).

וכידוע מ"ש הרח"ו בהקדמתו לשער ההקדמות (נדפסה גם בקונט' עץ החיים לכ"ק אדמו"ר [מהורש"ב] נ"ע ע' 61 ואילן). אודות גודל הנחיצות דלימוד פנימיות התורה, ועד שהעדר הלימוד דפנימיות התורה היא הסיבה היחידה לאריכות קץ הגלות!

ואם דברים אלו נכתבו בזמנו של הרח"ו – הרי עאכו"כ כאשר נמצאים בימים אלו, ארבע מאות שנה לערך לאחרי הרח"ו, ורואים ש"עבר קציר כלה קיץ ואנחנו לא נושענו" (ל' הכתוב – ירמ"ו, ח, כ.), הרי בודאי שהסיבה היחידה לכך היא – החסרון בלימוד פנימיות התורה.

כל הסימנים שהובאו בחז"ל אודות סוף זמן הגלות – נתקיימו כבר, ולדוגמא – הסימנים בענינים בלתי-רצויים שבסוף מסכת סוטה, "חוצפה יסגין.. נערים פני זקנים ילבינו.. בת כמה באמה כו" – ענינים אלו נתקיימו כבר ובאופן של "הידור דהידור"! [חס וחלילה ללמד היפך הזכות על בני", אבל, לדאבוננו, כך הם פני הדברים!] וכמו כן הסימן ד"מלכויות מתגרות אלו באלו" [שעל זה אמרו חז"ל (ב"ר פמ"ב, ד. ט.) "אם ראית מלכויות מתגרות אלו באלו צפה לרגליו של משיח"] – כפי שרואים בתקופה הכי אחרונה: וכן בנוגע לסימנים בענינים טובים, ולדוגמא: "אין לך קץ מגולה מזה שנאמר (יחזקאל לו, ח.) ואתם הרי ישראל ענפיכם תתנו ופריכם תשאו לעמי ישראל וגו'", כשתתן ארץ ישראל פרי' בעין יפה, אז יקרב הקץ כו" (סנהדרין צח, א ובפרש"י), הסימן היחידי שלדאבוננו לא נתקיים עדיין הוא – מאמר הזהר (הנ"ב) ש"כד יהא קריב ליומא משיחא אפילו רביי דעלמא זמינין לאשכחא טמירין דחכמתא"!

וכאמור – אם הרח"ו כתב בנוגע לזמנו שהסיבה היחידה לאריכות הגלות היא העדר הלימוד דפנימיות התורה, הרי עאכו"כ שכן הוא עתה – ארבע מאות שנה לאחרי זה!

ולכן, דרישת השעה היא – ששני הרבנים הראשיים יצאו יחדיו ב"קול קורא" לעורר ולהלהיב את לבבות אחינו בני ישראל בכל מקום שהם אודות הצורך והנחיצות הכי גדולה בלימוד פנימיות התורה, ולפרסם זאת בפירסום הכי גדול. וכאשר יפרסמו "קול קורא" כזה, בדברים נלהבים, בדרכי נועם ובדרכי שלום – בודאי יפעלו הדברים את פעולתם.

הרב שפירא: ישנם כיום יהודים שלומדים נסתר דתורה ב"נסתר" – באופן שאף א' לא ידע מזה, וכמו כן ישנם קבוצות שמתכנסות מידי שבוע (בליל שישי) כדי ללמוד פנימיות התורה, אלא שעושים זאת בצניעה ובהחבא, ומשתדלים שהדבר לא יתפרסם וכו'.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: שמח הנני לשמוע על כך, והלואי יתרבו קבוצות כאלו, אבל – צריכים להשתדל לפרסם ולגלות את הדברים, כי רק עי"ז יוכלו להרבות ולהפיץ את לימוד פנימיות התורה אצל כל בני" מכל החוגים, ובפרט כאשר מדובר אודות תלמידים – שהרי התלמיד אינו יכול לדעת מה עושה רבו בחדרי חדרים, ולכן, ולכן כל זמן שהתלמיד אינו יודע שרבו לומד פנימיות התורה – הרי לא יתחיל ללמוד פנימיות התורה בעצמו.

הרב שפירא: אכן, א' מראשי ישיבת "מיר" אמר פעם שאילו "אכשור דרא" והיו שומעים לו – הי' קובע בישיבות שיעור ללימוד קבלה, והסביר את דבריו – שבדורות שלפנינו, כאשר היו ממשיכים לעסוק בלימוד התורה גם לאחרי סיום הלימוד בישיבה, היתה אפשרות להשאיר את לימוד הקבלה לשנים שלאחרי הלימוד בישיבה; אבל כיום נשתנה המצב לדאבוננו, ואם לא ילמדו קבלה בישיבות – מי יודע אם ילמדו בכלל את חלק הקבלה שבתורה.

וכמו כן ישנם גם כמה מכתבים של הרב קוק ז"ל, שבהם מזהיר בדברים קשים אודות ההכרח והצורך בלימוד הקבלה, שלולי זאת אי אפשר ללמוד תורה לאמיתתה, וכותב שעיי"ז מעכבים את הגאולה כו'.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: אם דבריו היו מתקבלים – לא הי' מקום לפגישה שלנו בחוץ לארץ, כי היינו כבר כולנו בארץ הקודש, ביחד עם משיח צדקנו!

הרב אליהו: ברצוני לבשר לכבודו אודות לימוד הקבלה אצלנו – הספרדים:

יש לנו בירושלים עיה"ק כמה ישיבות שבהם לומדים נסתר דתורה לבילי שישי רבנים ובחורים צעירים מתקבצים יחדיו ללמוד בספרו של מורי ורבי ע"ה – "כרם שלמה", (פירוש על עץ חיים). ועוסקים בלימוד זה עד חצות הלילה, וישנם שמתחילים ללמוד בשעה שתים לאחר חצות עד נץ החמה, ישנם ישיבה של מקובלים ("בית א-ל") שבה לומדים קבלה בכל יום אחר הצהרים, ומתפללים מתוך סידור שישינם בו כוונות הרש"ש!

כ"ק אדמו"ר שליט"א: ראוי ונכון לפרסם גם מחוץ לכתלי בית המדרש.

הרב אליהו: כן, ישנם מזדעזעו על כך, וכל הרוצה יכול לבוא להשתתף בלימוד זה – לימוד של נסתר דתורה בנגלה (בגלוי), לא רק בנסתר.

הרב שפירא: לימוד הקבלה הי' נפוץ אצל הספרדים יותר מאשר אצל האשכנזים, וגדולי האשכנזים שבאו לארץ ישראל – קיבלו את לימוד הקבלה מהספרדים.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: לימוד פנימיות התורה שייך לכל בני"הן האשכנזים והן ספרדים:

בנוגע לאשכנזים – הרי הגר"א, מגדולי האשכנזים, כותב בפירושו למשלי (עה"פ ה, יח. וראה שם ד, כב, ז, יב. ועוד). שמי שלא למד חכמת הנסתר אי אפשר שידע דין לאמיתו! ובדור שלאחריו – הדפיס תלמידו המובהק, ר' חיים מוולוז'ין, את ספרו "נפש-החיים" שרובו לקוח מספרי קבלה. וכמו כן ידוע שאחרים מתלמידי הגר"א עסקו גם בלימוד הקבלה [אבל כנראה הזהירו הם את תלמידיהם שלימוד זה שייך ליחידי סגולה בלבד, ולכן, אלו ההולכים בשיטת הגר"א ממעטים בלימוד הקבלה].

[הרב שפירא הזכיר עוד כמה מגדולי האשכנזים בליטא שעסקו בלימוד פנימיות התורה – בעל ה"לשם", ועוד].

ובנוגע לספרדים – מי לנו גדול מהרמב"ם שהי' ספרדי, שפסק פס"ד מפורש בהתחלת ספרו "יד החזקה", ספר של "הלכות" (כמ"ש הרמב"ם בהקדמתו לספרו יד החזקה – בסופה): **"יסוד היסודות ועמוד החכמות לידע שיש שם מצוי ראשון כו"** – והרי ענין זה שייך רק ע"י **לימוד פנימיות התורה** (ראה קונט' תורת החסידות פי"ג [ע' 14] ובהערה 3 שם. קונט' לימוד החסידות פי"י [עמ' 16 ואילך]. אג"ק אדמו"ר מוהר"צ ח"ב ס"ע תלה ואילך).

ונמצא, שהרמב"ם פוסק בפירוש שלימוד פנימיות התורה הוא **"יסוד היסודות ועמוד החכמות"** – דחכמת התורה [ופשיטא שאין כוונתו לחכמות סתם, כי אם ובעיקר לאמיתות ענין החכמה – חכמת התורה]!

יכולים ללמוד את כל חלקי התורה כולה, ואעפ"כ, אם לא לומדים פנימיות התורה – אזי חסר ח"ו "יסוד היסודות ועמוד החכמות"!

[הרב אליהו הזכיר שישנם כו"כ פסקי דינים ברמב"ם שהמקור להם – מדברי הזהר, ולדוגמא – פס"ד הרמב"ם בהל' יבום וחליצה (פ"ד ה"ו) שלאחרי החליצה "משלכת אותו לארץ", והמקור היחידי לזה הוא – בדברי הזהר (ח"ג קפ, א. וכמ"ש בטור אה"ע סקס"ט: לשון הרמב"ם כו' וחולצת המנעל ומשלכת אותו לארץ ע"כ. ואיני יודע למה כו' ועוד למה הצריכה להשליכו לארץ. ובביאורי הגר"א לשו"ע שם סקס"ט (סדר חליצה בקצרה) ס"ק פב מציין ע"ז: הוא מנהג הקדמונים וכמ"ש בזוהר ריש חוקת כו.), ואמר כ"ק אדמו"ר שליט"א שישנם מקומות רבים כיו"ב (בכל זה – ראה מקומות שנשכחו בלקו"ש ח"ג ע' 768 הערה 18. הקדמת הר' מנחם כשר ע"ה לספר מפענח צפונות [ע' יד]).].

וכאמור – ספרו של הרמב"ם הוא "הלכות הלכות", כולל – גם הענינים שכותב בספר המדע, ובתחלתו פוסק (כאמור) ש"יסוד היסודות ועמוד החכמת לידע שיש שם מצוי ראשון כו", שזהו כללות הענין דלימוד פנימיות התורה.

ונמצא, שהלימוד דפנימיות התורה שייך לכל החוגים דבני, הן אשכנזים והן ספרדים, ובודאי תהי' התעוררות מיוחדת בדבר – כאשר שני הרבנים הראשיים, הרב האשכנזי והרב הספרדי, יפרסמו "קול קורא", לעורר אודות החובה והנחיצות ללמוד פנימיות התורה.

ועוד ענין בזה:

מדברים רבות על הצורך לבטל את המחיצות שבין ספרדים לאשכנזים וכו', ומכיון שכל הענינים התחלתם בתורה, כמאמר (זח"ב קסא, רעב.) "אסתכל באורייתא וברא עלמא" – צריכים לכל לראש לבטל את המחיצות שבין ספרדים לאשכנזים בנוגע ללימוד התורה: כפי שאמר מר היו הספרדים רגילים יותר בלימוד הקבלה מאשר האשכנזים, ולכן צריכים לבטל מחיצה זו, עיי"ז ששני הרבנים הראשיים, הרב האשכנזי והרב הספרדי, יצאו בקריאה משותפת אודות הצורך בלימוד פנימיות התורה.

ט. דרושה רק זהירות שלא לעשות מזה ענין פוליטי הקשור עם מפלגה זו או אחרת, ענין השייך לחוג זה או לחוג אחר, וכיו"ב.

אין זה חידוש השייך לחוג מסויים – דרישתו ותביעתו של הרח"ו ז"ל ללמוד פנימיות התורה מקובלת היא בכל חוגי בני, ספרדים, אשכנזים, יוצאי ליטא, יוצאי הונגרי, חסידי ליובאוויטש וכו' – הרח"ו ז"ל הי' מקובל אצל כולם! ולכן, כאשר יצטוו ב"קול קורא" את דבריו של הרח"ו ז"ל אודות הצורך והנחיצות בלימוד פנימיות התורה, ויעוררו על קיום הדברים בפועל ממש – "גדול תלמוד שמביא לידי מעשה" (קידושין מ, סע"ב. וש"נ, וראה הל' ת"ת לאדה"ז פ"ד ה"ב-ג), הרי בודאי יתקבלו הדברים אצל כל החוגים.

בכלל – תיכף ומיד לאחרי דורו של הגר"א השתדלו כל גדולי ישראל לבטל את המצב של חילוקי זרמים ופלגים ביהדות, ובפרט בדורו של אדמו"ר הצ"צ – כידוע (ראה "התמים" חוברת א' עמ' לח-לט) שהיו חסים קרובים ביותר בינו לבין ר' חיים מוולוז'ין וכן בדורות שלאח"ז (ראה ספר "נשיאי חב"ד ובני דורם" [אה"ק תשל"ב]).

... ומסקנת הדברים היא – שיש להשתדל ביותר להפיץ את הרעיון של לימוד פנימיות התורה בכל חוגי בני, ולכל לראש – כאמור – ע"י פירסום "קול קורא" משני הרבנים הראשיים, כנ"ל.

1. הרב שפירא: השאלה היא – אם ישמעו לדברינו, והרי ידוע ש"כשם שמצוה על אדם לומר דבר הנשמע כך כו" (יבמות סה, ב. וראה זח"ג פה, סע"ב. וראה שד"ח אסיפת דינים מע' ה"א ס"ב [תתקעו, ב ואילך]).

כ"ק אדמו"ר שליט"א: לשם מה לחשוב בכיוון בלתי רצוי, חשבונות מצד "מרה שחורה" וכו' – הרי כל ישראל בחזקת כשרות (רמב"ם הל' קדה"ח פ"ב ה"ב. וראה גם הל' יסוה"ת ספ"ז). ומדוע לחשוש שלא ישמעו?! – בכלל צריכים לגשת לכל דבר מתוך שמחה ובטחון, ולא רק בטחון באלקי ישראל, אלא גם בטחון בעם ישראל!

אפילו אם קריאה זו תפעל על יהודי אחד בלבד – כדאי הדבר, שהרי אמרו חכמים במשנתם (סנהדרין לו, א.) "כל המקיים נפש אחת מישראל מעלה עליו הכתוב כאילו קיים עולם מלא, ועאכו"כ שבודאי וללא כל ספק יהיו רבים מישראל שישמעו לקריאה זו.

זאת ועוד: איתא בגמרא (שבת נה, א. וראה כת"ס חלק אה"ע סמ"ז) "אם לפניך גלוי להם מי גלויי"? היינו, שאפילו כאשר גלוי וידוע לפני הקב"ה שלא יקבלו את המחאה, אין זה פוטר מחיוב המחאה – "להם מי גלויי"! וכפי שרואים במוחש, לדאבוננו, שישנם כו"כ ענינים שרבנים עוררו אודותם, ובעוונותינו הרבים לא תוקנו הדברים, ואעפ"כ, לא נמנעים הרבנים לחזור ולעורר על הדברים פעם נוספת!

זכורני מתקופת הילדות שפגשתי את המלמד שלי לשבת וללמוד בתשעה באב, ולשאלתי לפרש הדבר, הרי אין ללמוד בת"ב כי אם דברים מסויימים כו' – השיב לי: הלואי שזה יהי' החטא שלי! – "אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא" (קהלת ז, כ.). ולכן, אם צריך להיות ענין של חטא, אזי מוטב שהחטא שלו יהי' – לימוד התורה בתשעה באב!... ועד"ז בעניננו: הלואי שהחטא היחידי יהי' – ההוכחה על הצורך בלימוד פנימיות התורה למרות החשש ד"מצוה על אדם שלא לומר דבר שאינו נשמע"... והעיקר הוא – כאמור – שבודאי יהיו רבים מישראל שישמעו לקריאה זו, ויתחילו ללמוד פנימיות התורה.

1א. הרב שפירא: כוונתי בעיקר ל"עולם הישיבות" – עולם בפ"ע, מעגל בתוך מעגל, כיצד יתקבל הדבר בעולם הישיבות, ומה תהי' תגובתם של ראשי הישיבות.

בכלל – לומדים בישיבות נגלה, ובנגלה גופא – מסכתות מסויימות, וגם באותם מסכתות – לא מספיקים לסיימם. וישנם רבנים שעושים רעש מדוע לא לומדים יותר בכמות כו', ולכן, קשה לדעת מה תהי' תגובתם של ראשי הישיבות על קריאה זו.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: בודאי ידוע לכת"ר שלפני שני דורות היתה התנגדות גדולה ביותר ללימוד ה"מוסר" בישיבות, בטענה שלימוד המוסר שייך לנשים ועמי-הארץ, ובשביל בני-תורה הרי זה בבחינת "ביטול תורה", ואעפ"כ, בימינו אלו נתקבל הדבר בכל הישיבות, וטעם הדבר – מכיון שנוכחו לדעת עד כמה נחוץ ומוכרח הדבר, וכמו כן מובא בנוגע ללימוד פנימיות התורה (ראה בכ"ז קונט' לימוד החסידות פ"ט).

הרב שפירא: אכן ראו בפועל בעת המהפכה ברוסי', כאשר ה' משבר נורא בכל הישיבות, שהיחידים שהחזיקו מעמד בכל הנסיונות הם – אלו שלמדו בישיבות חסידיות שבם למדו מוסר חסידות, עניני אמונה ודעות המחזקים את האמונה.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: בסיום מסכת סוטה אמרו חז"ל שבסוף זמן הגלות "בכל יום ויום מרובה קללתו משל חבריו". ולכאורה תמוה: לשם מה הודיעו לנו חז"ל ענין זה – ענין שיכול להביא לידי "מרה שחורה" ח"ו?! אלא ודאי כוונת חז"ל בזה היא – שכאשר רואים שישנה הוספה בצד לדעו"ז, "בכל יום ויום מרובה כו' משל חבריו", צריכים להוסיף בעניני קדושה, תורה ומצוות'. ועי"ז – הנה לא זו בלבד שמבטלים את הענינים הבלתי-רצויים, אלא פועלים זאת באופן ד"כל המחלה גו' לא אשים עליך (בשלה טו, כו.) מלכתחילה" (כפרשי עה"פ – "לפי פשוטו").

ובענינינו (בהבא להלן ראה גם לקו"ש ח"י ע' 237. ועוד. קונטרס עה"ח פ"ג. קונטרס הנ"ל בסופו): בסורות שלפנינו לא היו כל ה"מחלות" (בחולי הנפש) שנתחדשו בעקבתא דמשיחא, ולכן, היתה קיימת אפשרות לנהל אורח-חיים יהודי גם ללא לימוד פנימיות התורה; אבל לאחר שנתחדשו מחלות נוספות שלא היו בדורות שלפנינו – בהכרח למצוא "תרופה חדשה". והתרופה היא – לימוד פנימיות התורה, ובפרט תורת החסידות- שבה מבוארים עניני אמונה השגחה פרטית וכו' וכו', באופן של הבנה והשגה. וכפי שהוזכר לעיל שהיחידים שעמדו בנסיונות במדינה היא הם – אלו שלמדו בישיבות החסידיות (ובפרט תורת חסידות חב"ד ראה לקו"ש ח"ב ע' 475). ו"תרופה" זו היא באופן ד"כל המחלה גו' לא אשים עליך" מלכתחילה, כנ"ל.

ומי שאומר שאינו רוצה להשתמש ב"תרופה" זו מכיון שלא השתמשו בה בדורות שלפנינו – הרי זה דומה לחולה שלא ירצה לשמוע להוראת הרופא להשתמש בתרופה שהומצאה סדור האחרון, מכיון שבדור הקודם לא ידעו אודות תרופה זו...

כיום נתבטלה גם ההגבלה שהיתה בדורות הראשונים בנוגע ללימוד הקבלה לפני גיל ארבעים שנה (ש"ך יו"ד סרמ"ו סק"ו בסופו. וראה מדרש שמואל לאבות ספ"ה. שערי זהר לאבות שם. ניצוצי זהר לזח"א קצא, א (ג). וכ"כ בסידור בית יעקב (להר"י עמודין) הל' ת"ת ס"ח). – ישנם כיום רבנים בני ח"י שנה! מעולם "לא זכינו" לדור כזה שבחור צעיר בן ח"י שנה יאמר שיש לו שכל כמו בן ארבעים, ולכן ראוי הוא להורות!... ועפ"ז – אין כל תמיהה בכך שבטלה גם ההגבלה בנוגע ללימוד פנימיות התורה. [וכאמור לעיל (ס"ה) אם משהו צריך לקיים את הענין "אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא", מוטב ש"חטאו" יהי' – לימוד פנימיות התורה לפני שמלאו לו ארבעים שנה!...]. וענין זה מתאים לדברי הזהר – "אפילו רביי דעלמא זמינין לאשכחא טמירין דחכמתא כו'", היינו, שמדובר אודות לימוד פנימיות התורה ע"י בחורים צעירים, "רביי דעלמא".

ובנוגע לזמני הלימוד – אין צורך לגרוע מזמני הלימוד דשאר עניני – התורה, ישנו מספיק זמן במשך היום שבו לא עוסקים בלימוד התורה [פעם היו לומדים בישיבות 17-18 שעות ביממה, אבל כיום נשתנה המצב גם אצל ה"מתמידים"!], ואם ינצלו את הזמן הפנוי ללימוד הקבלה – הנה במשך זמן קצר יוכלו להיות "מקובלים"!!!

יב. כ"ק אדמו"ר שליט"א: בנוגע למה שהזכיר מר אודות עולם הישיבות, הנה המצב בישיבות כיום הוא – שהולכת וגוברת ההתעניינות בכל הקשור ללימוד קבלה וחסידות. תלמידי ישיבות רבים ממתנינים שיתנו להם "היתר" ללמוד פנימיות התורה – הם לא מחכים על "ציווי", כי אם על "היתר" בלבד. ובניתיים – לומדים הם בצנעה, כדי שלא לחולל מהפכה נגד המשגיח והנהלת הישיבה!

ישנם כאלו שהתעניינותם היא מפני שמחפשים דרך בעבודת ה' כו', וישנם כאלו שהתעניינותם נובעת מתוך סקרנות גרידא: הם שמעו שהמשגיח מתנגד ללימוד הקבלה והחסידות, ואינם מבינים למה ומדוע! – פנימיות התורה נתגלתה ע"י רשב"י, שגדלותו מודגשת בנגלה בתורה – כפי שאמר עליו רבי עקיבא רבו (ירושלמי סנהדרין פ"א ה"ב ג, ב): "דיין שאני ובוראך מכירין כחך", הם שמעו אודות גדלותו של האריז"ל, הרח"ו וכו', ויודעים שגם המשגיח "מודה" בגדלותם וכו', ולכן, אינם מבינים את יחסו של המשגיח ללימוד קבלה וחסידות. וענין זה גופא מעורר אצלם את הסקרנות לדעת מהו הלימוד דקבלה וחסידות, כדי לדעת על מה מתנהל הויכוח.

דרך אגב: עצם העובדה שבחור-ישיבה רואה שקיים יחס שונה לב' חלקים בתורה – לימוד הנגלה הוא בפרהסיא, ללא כל מניעות והגבלות, ואדרבה: טופחים לא על שכמו, מעודדים אותו, נותנים פרסים וכו', ואילו כאשר רוצה ללמוד קבלה וחסידות, עליו לעשות זאת בחדרי-חדרים, בין השמשות, בשעה שאינה לא יום ולא לילה – הרי זה יכול לגרום אצלו ענין בלתי-רצוי, לבוא ולומר "שמועה זו נאה ושמועה זו אינה נאה" (עירובין סד, א) ח"ו!

ולהעיר: הלשון הוא "שמועה זו נאה וזו אינה נאה", כלומר, בודאי מודה גם הוא שזוהי שמועה אמיתית, חלק מ"תורת אמת" שניתנה למשה מסיני, אלא אומר ששמועה זו "אינה נאה"!

ואין צורך להבהיר מה הן התוצאות העלולות לבוא כתוצאה מזה!

ולכן, כאשר יהי "קול קורא" בנוגע ללימוד פנימיות התורה שעליו יחתמו שני הרבנים הראשיים, הנה כאשר יבוא התלמיד ויראה למשגיח או לראש הישיבה "קול קורא" זה, שבו מצוטטים דבריו של הרח"ו ז"ל אודות הצורך והנחיצות ללמוד פנימיות התורה – סביר להניח שישתנה יחסו של המשגיח או ראש הישיבה כלפי אותו בחור שרוצה ללמוד גם פנימיות התורה.

יג. הרב אליהו: בקשר לדברי הרח"ו שהוזכרו לעיל (ס"ו) אודות הצורך ללמוד פנימיות התורה – כותב הרב החיד"א שמי שלומד קטע מזוהר ב"חק לישראל" – מתקן הוא מ"ש הרח"ו ז"ל אודות העונש למי שלא לומד פנימיות התורה, וזה נקרא "תיקון" כו'. ואכן ישנם הרבה יהודי שלומדים קטעים מהזהר ב"חק לישראל".

כ"ק אדמו"ר שליט"א: כוונתי לא לענין של "תיקון" בלבד, כי אם בעיקר – להביא את הגאולה!... ואם ה' מספיק בלימוד קטע מסויים ב"חק לישראל" בלבד כדי להביא את הגאולה – ה' בא משיח צדקנו כבר בזמנו של החיד"א! ומכיון שעדיין לא בא בהכרח

להוסיף בלימוד פנימיות התורה בשופי, וכדברי הזהר דלעיל: "יתפתחון תרעי דחכמתא לעילא כו', עד שאפילו רבי דעלמא זמינן לאשכחא טמירין דחכמתא כו'.

בימינו אלו אין שום הגבלות בנוגע ללימוד פנימיות התורה – לפני כמה דורות היה מחסור בספרי קבלה, והיו צריכים לחפש כתבי-יד כו', ועד כדי כך – שבדורות הקודמים היו צריכים לפתוח קבר כדי להוציא משם כתבי-יד בעניני פנימיות התורה (ראה שה"ג להחיד"א ח"א מע' ח: אך אין בשערים הנז' [שמונה שערים להרח"ו] מהדורא בתרא כי מהרח"ו צוה לגנוזה בקברו, ורבנן קדישי אשר בודר ע"י יחודים הוציאוה מקברו ברשותו ע"י שאלת חלוס כו')!... אבל כיום, ישנם ריבוי ספרים הנדפסים, והם בהישג ידו של כו"א, ולא נותר אלא ללמוד בהם בפועל.

הרב אליהו: בנוגע להדפסת ספרים בעניני פנימיות התורה – הדפסנו את ספר "כרם שלמה", פירושו של אבי מורי ורבי על "עץ חיים", ובנתיים יצאו לאור ששה חלקים. בלי ספר זה – אומרים כמה וכמה – אי אפשר להכנס היום לתורת הקבלה. ספרים אלו נדפסו בכמות מצומצמת, מכיון שחשבנו שלא ירבו הקונים. ולכן, חלק מהספרים כבר אזלו מן השוק.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: כיום אפשר לחזור ולהדפיס בדפוס צילום, במשך זמן מועט, באופן ד"אחישנה".

הרב אליהו: עד שנחזור ונדפיסם – יבוא כבר משיח צדקנו!

כ"ק אדמו"ר שליט"א: יהי רצון שיהיו שני הענינים במהרה – הן ביאת משיח צדקנו, והן הדפסת הספרים, ואז – תרבה הדעה והחכמה כו' (רמבם הל' תשובה פט הב).

מעניין לדעת האם ישנו ביאור בספר הנ"ל אודות סיום וחותם הע"ח, ששם מדובר בעניני גלות וקליפות כו' – דלכאורה, כיצד מתאים הדבר עם הכלל (ראה תוס' סוף נדה [מברכות לא, א], ועוד), שיש לסיים בטוב.

הרב אליהו: החלק הסופי של הפירוש – לא הגיע לידינו, וכפי הנראה – נאבד חלק זה. [הנ"ל הבטיח לשלוח לכ"ק אדמו"ר שליט"א ספרים אלו, וכ"ק אדמו"ר שליט"א ביקש שישלח לו באופן ד"אחישנה", והודה לו למפרע].

יד. כ"ק אדמו"ר שליט"א: לימוד פנימיות התורה בזמן הזה מהוה הכנה ללימוד פנימיות התורה לעתיד לבוא, כמובן ע"פ מארז"ל (פסחים נ, א. וש"נ) "אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו" (וכדוגמת המבואר בביאור מארז"ל זה [לקו"ת שה"ש כב, ד. ובכ"מ] שע"י "הלימוד שלמד בבחי' הנגלות שבתורה (בעוה"ז) מזה נעשה בחי' לבוש שבו וע"י יוכל להשיג פנימיות התורה (בג"ע)". וע"פ המבואר בתניא דפל"ז י"ל, שעד"ז הוא גם בנוגע לתורתו של משיח, שההכנה לזה הוא לימוד פנימיות התורה במשך זמן הגלות).

הרב שפירא: ע"פ מארז"ל (קה"ר פי"א ח. וראה גם שם פ"ב, א.) ש"תורה שאדם לומד בעוה"ז הבל היא לפני תורתו של משיח" – נמצא, שלעתיד לבוא יצטרכו לכתוב ספרים אלו מחדש!

הרב אליהו: מכיון שענין זה (לימוד תורתו של משיח) נפעל ונגרם ע"י הלימוד בעוה"ז, הרי מובנת גודל החשיבות שבדבר, ולכן, בודאי לא יתבטל דבר זה.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: ח"ו לומר שהתורה שאדם למד בעוה"ז תתבטל לעתיד לבוא. הפירוש דהבל הוא – בערך וביחס לתורתו של משיח.

וראי' לדבר – איתא במדרש (שם פ"א, ב. מדרש תהלים צב, א. ורה ספר הליקוטים-דא"ח צ"צ ערך הבל (הבלים) ס"ה) בענין "ז' בהלים שאמרו קהלת", שהם "כנגד שבעה ימי בראשית", שבהם נברא העולם כולו, כולל – ארץ ישראל ובית המקדש כו'. וידוע גם גודל העילוי ד"הבל פיהם של תינוקות של בית רבן" – שעל זה מתקיים העולם (שבת קיט, ב. וראה ספר הליקוטים שם ס"ח.). ומזה מובן גם בענינו – שהענין ד"הבל היא לפני תורתו של משיח", אינו פוגע ח"ו בגודל חשיבות הדבר.

טו. הרב אליהו: בנוגע להצעת כת"ר אודות "קול-קורא" – אולי כדאי שיחתמו על זה עוד כו"כ רבנים, הן מארץ ישראל והן מחוץ לארץ.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: דבר טוב ונכון, אבל – כמובן – לא לדחות את הדבר עד שיאספו את כל החתימות, כי חבל על הזמן שעובר בינתיים! אם ימתנו עד שיחתמו כל הרבנים, או אפילו רובם – יבוא כבר משיח צדקנו, ואז יאבדו ח"ו את הזכות הגדולה לעורר את אחינו בני" ע"ד לימוד פנימיות התורה.

בענין זה דרוש מישהו שיתנהג כ"נחשון בן עמינדב" (סוטה לז, א. מכילתא עה"פ בשלח יד, כב. במדבר"ר פ"ג, ז). ויקפוץ ויצא ב"קול קורא". ובפרט כאשר בענין זה יהיו שני "נחשונים" – שני רבנים ראשיים, אשכנזי וספרדי, הרי בודאי שדעתם תתקבל אצל כלל ישראל.

טז. הרב אליהו: הסימנים שהוזכרו לעיל בקשר לביאת משיח צדקנו אמורים הם בנוגע לגאולה באופן ד"בעתה" (ישע"י ס, כב, סנהדרין צח, א.), אבל אנו מאמינים ומקווים שהגאולה תהי' באופן ד"אחישנה", ללא צורך בסימנים מיוחדים.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: וודאי תהי' הגאולה באופן ד"אחישנה" – הנני מסכים לכך במאה אחוז!... אבל אין זה שייך לתוכן המדובר לעיל, כלומר, אין לעכב את ה"קול קורא" עד שמשיח צדקנו יבוא "עם ענני שמיא" (דניאל ז, יג. סנהדרין שם.)!

הרב אליהו: ברור, בודאי צריכים אנו לעשות את כל התלוי בנו כדי להביא את הגאולה, כולל – הפעולה בענין הנ"ל, אלא שביחד עם זה צריכים אנו להאמין ולקוות שמשיח צדקנו יבוא באופן ד"אחישנה", גם ללא סימנים מיוחדים כו' (ראה כרתי ופלתי יו"ד סק"י סוף בית הספק, ועוד).

כ"ק אדמו"ר שליט"א: כאמור – מסכים הנני לכך במאה אחוז! הלואי יסכימו הרבנים הראשיים להצעת (בדבר ה"קול קורא") כפי שהנני מסכים להצאת כת"ר שמשיח צדקנו יבוא באופן ד"אחישנה"!!!

הרבנים הראשיים: בודאי מסכימים אנו להצעת כת"ר בענין ה"קול קורא"!

כ"ק אדמו"ר שליט"א: כוונתי לא רק להסכמה בלבד, כי אם בנוגע לפועל ממש – כשם שהנני מסכים שמשיח צדקנו יבוא באופן ד"אחישנה" בפועל ממש!

הרב שפירא: אני מקווה שמשיחתנו יצא משהו בנוגע למעשה בפועל.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: אין כוונתי למשהו, כי אם לענין שלם, ענין שיכולים לברך עליו לא רק "ברכה ראשונה" (שהיא גם על "משהו"), אלא גם "ברכה אחרונה" – על דבר שיש בו שיעור דוקא (רמב"ם הל' ברכות פ"א ה"ב, פ"ג ה"ב. טושו"ע או"ח ר"ס ר"י. שם סו"ס קפד [בנוגע לברכת המזון]. ובשו"ע אדה"ז שם ס"ב כותב: ודין צירוף לכזית יתבאר בסימן ר"י. אבל בסו"ס ר"ז הוסיפו המדפיסים: הסימנים החסרים (ר"ח-ר"יא) לא נדפסו בתוך השו"ע מעולם וכל מבקשם ימצאם בתוך סדר ברכת הנהנין מהרב המחבר וצלה"ה. סדר ברכה"ע לאדה"ז רפ"ח).

הרב אליהו: הט"ז (או"ח שם סק"א. אבל במג"א שם סק"צ סק"ד פסק דאפילו על יין שרף בעיניו כשיעור, דלא כהט"ז. וכה"ג דעת אדה"ז בסדר ברכה"נ שם. וכ"כ בבאה"ט סר"י סק"ב בשם בית יעקב סנ"ז. א"ר או"ח שם סק"ו. וכ"כ בפמ"ג [מ"ז] שם סק"ב) פוסק שעל משקה חריף מברכים ברכה אחרונה גם בפחות משיעור.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: לדבר חריף יש תכונה מיוחדת – שהוא פועל ונרגש בכל המאכל, ולכן אינו בטל [ע"ד ובדוגמת דבר המעמיד, ברי', חתיכה הראוי' להתכבד (ראה אנציק' תלמודים בערכם. וש"נ) וכיו"ב]. ולכן, אם לימוד ה"משהו" דפנימיות התורה יהי' באופן שהדבר יהי' נרגש בכללות ההנהגה במשך כל היום – אזי אסתפק גם ב"משהו"!!! אבל – כאמור – "משהו" זה צריך להיות חריף, דבר ההמעמיד, וחתיכה הראוי' להתכבד – לא בהצנע לכת! מובן ופשוט שאין הכוונה בכל הנ"ל לאמירת "מוסר" – שהרי חסיד הנני ולא "מוסר'ניק". [הרב שפירא: גם אנו זקוקים לשמיעת מוסר, זה מביא תועלת גדולה, קבלתי תועלת מגדולה משיחתנו זו].

כ"ק אדמו"ר שליט"א: ח"ו, כאשר רוצים לומר מוסר למישהו – צריכים ללכת אליו, ולא להיפך – מכבדים אותי בביקור כדי שאומר "מוסר" – ח"ו!].

אלא הכוונה היא לגלות שכת"ר ידעו שיש בידם הרשות והיכולת, הציווי והנתינת-כח לעורר את כל בני' לענין חדש, כולל – לעסוק בלימוד פנימיות התורה.

וענין זה הוא בבחינת "מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש" (ראה בהנסמן בלקו"ש ח"ט ע' 252...): הכל יודעים מ"ש בהקדמת הרח"ו ז"ל אודות הצורך והנחיצות דלימוד פנימיות התורה, הכל יודעים מ"ש הגר"א בפירושו למשלי שכל רב בישראל חייב ללמוד פנימיות התורה כדי שיהי' בטוח שיכוין לאמיתתה של תורה, ואעפ"כ, עד עתה לא יצאו ב"קול-קורא" לעורר אודות לימוד פנימיות התורה. ולכן, יציאתם של שני הרבנים הראשונים בקול-קורא כזה, תהי' בבחינת "מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש", ענין של חידוש.

הרב אליהו: עה"פ בפרשתנו (כח, יא.) "וישכב במקום ההוא" איתא במדרש (בר" פס"ח יא. וראה גם שם פע"ד, יא.) "כאן שכב, אבל כל כ' שנה שעמד בביתו של לבן לא שכב (כדכתיב [בפרשתינו לא, מן] "ותדד שנתו מעיני" – יפ"ת לב"ר שם [פס"ח]. וראה גם מת"כ לב"ר פע"ד שם), ומה הי' אומר (בליה, לא,

כיון שלא שכב, ואמרינן במסכת אבות [פ"ג מ"ד] הניעור בלילה ומפנה לבו לבטלה הרי זה מתחייב בנפשו – מת"כ לב"ר (סם). – כל ספר תהלים". ושואלים על זה: הרי לדעת האריז"ל (בפרע"ח שער הנהגת הלימוד כתב: ובלילה לא תקרא מקרא. וכ"ב גם בסידור הארי ז"ל [להרש"ש] סדר הלימוד באשמורת. כוונת הלימוד [ליל ששין]. ק"ש שעל המטה. שו"ע האריז"ל תוספת שבת ס"א שם ס"ז. וראה בהערה הבאה.) (ועוד) אין לומר תהלים בלילה? – ואיתא בספרים שבליילה למד יעקב אבינו קבלה.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: לאחר חצות הלילה – מותר לומר תהלים לכל הדעות (בשו"ת חיים שאל [להחיד"א] ח"ב סכ"ה [הובא בהגהות מראה כהן לשו"ע האריז"ל [ירושלים תשכ"א] שם ס"ז אות טו] כתב והרב האריז"ל זצ"ל הזהיר שלא יקראו מקרא בלילה. וההולכים אחרי ההדרי"ם מנהגי האריז"ל זצ"ל אין קורין אפי' אחר חצות מקרא, וזה פשוט אבל ממשך שם: ושמעתי מהמקובל כו' כמוהר"ר שלום שרעבי זלה"ה שהי' מפקפק על מה שנהגו לקרות בבתי כנסיות סמוך ליום תהלים, והי' אומר שאולי אין תהלים בכלל אזהרת הרב, ואין ולא ורפיא בידו. ונתפשט מנהג זה בכל ארץ ישראל שיש חבורות לזה. ומסיים החיד"א: והמקובלים נמנעו מלקרות תהלים בחול כל שלא האיר היום.) וא"כ, יתכן שהתחיל לומר תהלים לאחר חצות הלילה, ועוד ועיקר: לפני מתן תורה לא היתה הגבלה זו שלא לומר תהלים בלילה [משא"כ בזמנו של משה רבינו, בזמן מת" – כפי שמצינו במדרש (תנחומא תשא לו. יל"ש תשא רמז תו. מדרש תהלים עה"פ יט, ג. יל"ש עה"פ [רמז תרעג]). בנוגע למשה שז"בשעה שהי' הקב"ה מלמדו מקרא הי' יודע שהוא יום].

הרב אליהו: בנוגע לפירוש המדרש שיעקב אבינו הי' אומר "כל ספר תהלים" בלילה – שמעתי פעם פירוש, שזהו ע"ד אמירת תהלים בלילה ע"י דוד המלך, מכיון שאצל דוד המלך לא הי' זה בגדר של "תהלים" (חלק מתנ"ך – מקרא), כי אם בגדר של שירות ותשבחות, וכמו כן אפשר לומר בנוגע ליעקב אבינו.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: בנוגע לרמז דלימוד פנימיות התורה בפרשתנו – הרי זה מרומז בהתחלת הפרשה, "ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה": "באר שבע" קאי על דרגות געלות ביותר (ראה זהר ריש פרשתנו. אוה"ת ריש פרשתנו. ועוד. ספר הליקוטים-דא"ח צ"צ ערך יעקב ס"ח [ע' תתקפב ואילך]), וכאשר יוצאים מ"באר שבע" ל"חרן", היינו, שמוציאים ומגלים את הענינים הכי געלים דפנימיות התורה ("באר שבע") למטה מטה, "חרנה" – עי"ז בונים בית בישראל!

יח. הרב אליהו: עד עכשיו דובר אודות פנימיות התורה, ועכשיו רוצים אנו ברכה על נגלה תורה – "שלא נכשל בדבר הלכה", שעל זה דרושה ברכה מיוחדת.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: הא בהא תליא, כאשר לומדים פנימיות התורה, אז בטוחים שיצליחו לכיין לאמיתתה של תודה בנגלה דתורה, הן "יורה יורה" והן "ידין ידין", כפי שהוזכר לעיל (ס"ח) מפירוש הגר"א.

"אגרות קודש" עמוד קמב: עבודת ה' - פנימיות התורה לעומקה

... פשיטא שצריך להיות זה לעומת זה להרבות הבנה והשגה ע"י לימוד לעומקה בפנימיות התורה הנקראת בזוהר הקדוש אילנא דחיי, ומוסיפה חיות בלימוד תורת הנגלה בקיום מצותי' וכו' עד לחיי הגוף של איש הישראלי, אשר גם הוא קדוש הוא, והרי מבוארים

הענינים בארוכה בכ"מ ומהם באגה"ק לרבנו הזקן בעל התניא (פוסק בנסתר דתורה) והשולחן ערוך (פוסק בנגלה דתורה) בסי' כ"ו, ובקונטרס עץ חיים לנכדו ומלא מקומו אדמו"ר מוהרש"ב, ויהי רצון שגם בלימוד זה יבשר בקרוב אשר מרגיש בטוב ומוסיף וכו'. בברכה לבריאות הנכונה ולבשו"ט בכל האמור ולקבלת התורה בשמחה ובפנימיות.

"אגרות קודש" בעמוד קמז להנ"ל: קירוב הגאולה

ב"ה, אדר"ח אלול, תשי"ד

... ומדגיש אני התיבה מבין כי בודאי ידוע לכל מהכרח לימוד פנימיות התורה היא תורת החסידות ובפרט בדורנו זה אשר נוסף על מה שכתוב בזהר ח"ג דף קכ"ד ע"ב שבלימוד זה יפקון ישראל מן גלותא ברחמי הנה מבואר בהקדמות הרח"ו בשער ההקדמות שהעדר הלימוד ובמילא מובן שגם המעטת הלימוד מאריך את הגלות ולא רק גלות בני"א אלא גם הענין דשכינתא בגלותא וכשיתבונן כאו"א מאתנו שע"י מה שממעט בלימוד פנימיות התורה יהי ח"ו שכינתא וכנסת ישראל ובמילא גם בני"א נשמות בגופים עכ"פ רגע אחד יותר בהגלות וחשך כפול ומכופל הרי תסמר שערות ראשו האחריות המוטלת עליו והענינים שתלוי בלימוד פנימיות התורה וכל הקושיות שיש על זה הרי ידוע פתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר אשר היצה"ר אומן במלאכתו ובא לכאו"א לפי מהותו וישנם כאלו שבא אליהם לבוש במעיל משי, והבחינה בזה שאם הסברות מונעים העבודה בפועל הרי מקורם בצד דלעומת זה.

זוהר - מרומם את הנפש

"זוהר" מרומם הנפש, מדרש - מעורר הלב, ותהלים בדמעות - מדיח את הכלי. (סי' היום יום בשם ה"צמח צדק").

מותר ומצוה לגלות זאת החכמה: שיטת חסידות חב"ד היא, שהזוהר וספרי פנימיות התורה בכלל, צריך ללומדם וכמו הלימוד דנגלה דתורה, וביחוד בתקופתינו זו, אשר כלשון האר"י החי - מצוה לגלות זאת החכמה, ואף מי שאין אפשר לו מפני סיבות שונות שאינן תלויות בו כלל לעסוק בהנ"ל באופן של לימוד, הרי סגולה ישנה גם באמירת האותיות. (אגרות קודש יז, קסה).

דווקא לימוד בהבנה ובהשגה: ... פשוט שצריך להשתדל ככל האפשרי להפיץ לימוד האמור. ויעוין דברים מבהילים שנאמרו בגודל העונש על מניעת לימוד זה [=פנימיות התורה], שמזה מובן גם גודל השכר, בהקדמת הרב חיים ויטאל [תלמיד האריז"ל] לשער ההקדמות (מיוסד על דברי זוהר ומדרשי רז"ל), שממש מובן שדווקא לימוד באופן של הבנה והשגה מביאים גאולה, וכלשון הבעש"ט באגרת הק' שלו הידועה, שבהיותו בהיכל משיח, המענה היה, "לכשיפוצו מעיינותיך חוצה". (אגרות קודש יז, קסה).

"אגרות קודש" עמוד קמג: תורת החסידות - הכרח הלימוד

ב"ה, י"א תמוז, תשי"ז... ועד כמה גדול העלם והסתר דגלותנו זה דעקבתא דמשיחא, אשר לאחר המובא בכמה מקומות בזה (בהקדמת הרח"ו לשער ההקדמות, באגרת הקודש לרבנו הזקן בעל

התניא והשו"ע בקונטרס עץ חיים לאדמו"ר מוהרש"ב ועוד), אודות ההכרח דלימוד פנימיות התורה בדורותנו אלה, עדיין עומדים בספק בזה?... אי אפשר להסתפק בלימוד חלק הנגלה תורה, וגם אפילו כשמצטרפים אליו לימוד תורת המוסר, ומוכרח הלימוד דפנימיות התורה אשר בדורותנו נתגלתה באופן דהבנה והשגה רק בתורת חב"ד וכנראה במוחש ובהתבוננות אפילו לשעה קלה בדברי הרח"ו בהקדמתו לשער ההקדמות בהנוגע לעקבתא דמשיחא, ובהתבוננות אפילו לשעה קלה בדברי הקונטרס עץ חיים הנ"ל כל איש ישר הולך ואשר אין הרצון שליט על השכל תיכף יתחיל ויתמיד בלימוד זה וכל המקדים בזה וכל המגדיל בזה הרי זה משובח... בברכה לבשו"ט.

בכחינו לשנות את המצב, בְּיַדְנוּ הַדֶּבֶר, בואו נתגייס כולנו, בְּמִיָּחַד לְהַזְהִיר גְּדוּלִים עַל קְטִינִים, אֲבִי יִלְמַד עִם בְּנוֹ, מִחֲנֹךְ עִם חֲנִיכּוֹ, וּמִלְמִיד עִם תַּלְמִידוֹ, שֶׁהָרִי אִם אֵין גְּדִיִּים אֵין תִּישִׁים, כִּי יַחַד תַּלְמוּדִים מְנַעְרוֹתֶם, לְתַלְמוּדֵי תוֹרָה, לְיִשִּׁבוֹת וּלְכוֹלָלִים, וְכָל יִשְׂרָאֵל יִתְאַחַדוּ בְּלִמּוּד הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה, וְתוֹרַת הַסּוּד תִּקְבַּל תְּנוּפָה, וְנִזְכָּה לְהִיּוֹת מְבֻנֵי עֲלֵיהָ כְּמוֹ שִׁפְתוֹב בְּכֶסֶף מְלֶכֶךְ בְּהַקְדָּמָה לְבִאוּרוֹ עַל תִּיקוּנֵי זוֹהַר. וְנִפְעַל בְּדֶרֶךְ זוֹ לְקַרֵּב וּלְהַבִּיאַת אֶת הַגְּאוּלָּה הַשְּׁלֵמָה בְּרַחֲמִים, וּבְאַמְרֵי פִּנְחָס הַשְּׁלֵם (דף ק"ו), לְקְדוֹשׁ רַבִּי פִּינְחָס מְקַאֲרִיץ זִי"ע, וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: "צִרְיָן מְלַמֵּד (לְתַלְמִידִים) לְלַמֵּד זֶהר, שֶׁהוּא בְּחִינַת עֵץ הַחַיִּים, שֶׁיִּכּוֹל לְהַמְשִׁיךְ נְשָׁמָה לְתַלְמִידִים. כִּי מֵה שֶׁהָרַב נֹתֵן שֶׁכָּל יִשְׂרָאֵל לְתִינוּקָה, בְּזֶה מֵנִיחַ בּוֹ נְשָׁמָה אֲמִתִּית", עַד כָּאֵן לְשׁוֹנוֹ. (וְאֵנִי שִׁמְעֵתִי שֶׁזֶה מְקַבֵּל עוֹד מֵהַבַּעַל שֵׁם טוֹב זְכוּתוֹ יְגוֹן עֲלֵינוּ). כִּי הַזֶּהר מְלַהֵב וּמְאִיר אֶת הַנְּשָׁמָה שֶׁל כָּל אִישׁ מִיִּשְׂרָאֵל, בְּאִפְנוֹ שֶׁיִּכּוֹל לְהַשְׁפִּיעַ הָאֶרֶה שֶׁל נְשָׁמָה קְדוּשָׁה גַם בְּזוֹלָתוֹ, עַכ"ל. (חֲכָם הַרְזִים).

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוֹן מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

העולם מכין עצמו לגאולה השלמה, כמו שהבטיח משה רבינו לרשב"י – **בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוֹן מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי**. ובזכות מזכרי הרבים ישפע שפע רב בכל העולמות ונזכה להבטחות הגדולות של הרשב"י (בזהר תרומה קכ"ח).

אמר רבי שמעון בן יוחאי זיע"א: **מַעִיד אֲנִי עַלֵי שְׁמַיִם וְאָרֶץ, שֶׁכָּל הַמְּזַכֵּה אֶת הַרְבִּים וּמְחַזְרֵן לְמוֹטֵב [שְׁזָה נַעֲשֶׂה עַל יְדֵי הַפְּצַת הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ] מֵתַעֲלָה בְּשִׁלְשׁ מַעְלוֹת, מֵה שְׂאֵין כָּל אָדָם זֹכָה לָזֶה - כּוֹפֶה אֶת מַלְכוּת הַרְשָׁעָה. - עוֹשֶׂה נַחַת רוּחַ וְעֲלוֹי לְהַשֵּׁם יִתְבָּרָךְ. - מַעֲמִיד אֶת כָּל הָעוֹלָם שְׁלֵא יַחֲרַב, וּמְרַבֵּה שְׁלוֹם.**

ועל זה מבטיח לו הרשב"י: זֹכָה לְרֵאוֹת בְּנִים לְבָנָיו. - זֹכָה לַעֲשִׂירוֹת בְּעוֹלָם הַזֶּה. - זֹכָה לְעוֹלָם הַבָּא. - אֵין שׁוּם אֶחָד שֶׁיִּכּוֹל לְהַזִּיק וּלְהַרְעֵ לוֹ. - נִכְנַס לְשָׁנִים עֶשְׂרֵי שְׁעָרֵי גֵן עֵדֵן – וְאֵין מוֹחֶה בְּיָדוֹ. - מְשַׁפְּיעִים עֲלָיו שִׁפְעַת בְּרָכָה וְהַצְלָחָה לוֹ בְּכָל עֲנִיָּוִים לוֹ וּלְזָרְעוֹ עַד סוּף כָּל הַדּוֹרוֹת. - הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהַרְשָׁב"י מְבָרְכִים אֹתָם בְּכָל הַבְּרָכוֹת שֶׁנִּתְבָּרַךְ בָּהֶם אֲבָרָהֶם אֲבִינּוּ, שֶׁגַם הוּא קָרַב אֶת כָּלֶם לְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. - הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא קוֹרָא לְאַרְבַּע מַחֲנוֹת מְלֹאכִים עֲלִיוֹנִים וּמְלוּיִם אוֹתוֹ, וְנִכְנַס לְשִׁבְעִים עוֹלָמוֹת גְּנוּזִים (גִּמְטְרִיאַ "סו"ד"), שְׁלֵא זֹכָה בָּהֶם שׁוּם אָדָם אַחַר – וּמִיָּחַדִּים רַק לוֹ.

וכל המלמד ומדפיס ספרי הזוהר הקדוש הוא בסוד אֶלְף הַמִּגֵּן תְּלוּי עֲלוּי, שְׁבֻזוֹת הַיְצִדְקָה שְׁנוֹתוֹן לְהַפְיֵץ אֶת תּוֹרַת הַרְשָׁב"י אֲזַכֶּה לְהַגֵּן עַל אֲלָפֵי יִשְׂרָאֵל, וְלֵהוּיֹת בַּמַּחֲצוּתוֹ¹⁰ שֶׁל הַרְשָׁב"י זי"ע.

פי אֶהְבֵּת נֶפֶשׁ אֶהֱבֵ אוֹתוֹ. כְּאֲמֹר מִפְּנֵי שְׁהִיָּה מֵאֵד יִרְאֵ שְׁמִיִּם וְרָשָׁם כֹּל מַעֲשָׂיו בְּפִנְקָסוֹ. הִיָּה צַר לוֹ מֵאֵד מֵאֵד עַל יְדִידוֹ הַטּוֹב, שֹׁפֵה אֲרַע לוֹ. אוֹלַם הוּא יָדַע כִּי צִדִּיק הַשֵּׁם בְּכֹל מַעֲשָׂיו וְכֹל דְּרָכָיו מִשְׁפֵּט, וְלִכֹּן לֹא הִרְהֵר אַחֲרֵי מַעֲשָׂיו שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְהַיְצִדְקָה אֶת הַדִּין. זְמַן מֵה לְאַחֵר כֹּן חֵלֶם חֵלֹם וְהִנֵּה חֲבֵרוֹ הַנְּפֹטֵר, מְרַדְכֵי פוֹלֵק ז"ל, נֶצֶב לִפְנֵי פְּנֵי הַפִּיקוֹ אוֹר יְקוּרוֹ, וְנִרְאָה הִנֵּה בּוֹ כִּי מֵאֲשֶׁר הוּא. "רְאִיתִי כִי הִצְטַעַרְתָּ עָלַי צַעַר רַב" אָמַר: וְלֹכּוֹ בְּאִתִּי לְעוֹדֵד אֶת רוּחִי, דַּע לִךְ שְׁמִידֵי הוֹכְנָסִיתִי לְגֹן עֲדוֹן וְהַמְקַבֵּל הַאֲלָקִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאֵי, הַכְּנִיסֵנִי יִשְׂרָאֵל לְמַתִּירָתָא שְׁלוֹ שְׁבַשְׁמִיִּם וְשֵׁם זֹכֶה אֵינִי לְלַמֵּד תּוֹרָה מִפִּי שֶׁל הַרְשָׁב"י הַקְּדוֹשׁ מִשׁוּם שְׁהִיִּיתִי זָקֵךְ בְּכֹל עֲרַב שְׁבֵת קוֹדֵשׁ בְּזִמְנֵן שְׁקִרְאִיתִי אֶת פְּרֻשַׁת שְׁמוֹת" (ר"ת שְׁנֵים מִקְרָא וְאַחֵד תַּרְוַח) לְלַמֵּד עִם פְּרוּשׁ רַש"י ז"ל. וְכַשְׁלֵךְ לִי זְכִירַתִּי שֶׁרַש"י. הַקְּדוֹשׁ לְמַד עִמִּי וְאֶסְתַּוֵּף בְּצִלוֹ, הַשְׁתוּמֵם מִנְחָם הַלְוִי בְּחִלּוּמוֹ, וְשָׂאֵל אֶת חֲבֵרוֹ הַנְּפֹטֵר (כְּמָה שְׂאֵלוֹת. א) כִּיצַד הַתִּירוֹ לוֹ לְהַכְנִסֵנִי לְגֹן עֲדוֹן מִבְּלִי שְׁיַעֲבֹר תַּחֲסֵלָה אֶת כֹּל הַתַּחֲלִיף שֶׁל בֵּית דִּין שֶׁל מַעֲלָה? (ב) מֵה הַטַּעַם שֶׁצָּרִיר הִנֵּה הוּא וְחֲבָרָיו יִרְאֵי שְׁמִיִּם לְמוֹת מִיתָה מֵה מִשְׁנֵה בְּקִצּוֹר יָמִים. עֵנָה לוֹ חֲבֵרוֹ כִּי לִפְנֵי כֶּשֶׁנָּה, כְּרַחֵם הַשֵּׁנָה הַיּוֹם הַכְּפוּרִים, נִגְזְרָה גְזִירָה קְדוּשָׁה עַל הַיְצוּבֵי הַיְהוּדִי בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר לְפִיָּה הִנֵּה הַלְתַּנְחָשׁ כִּי אֶסּוֹן כְּבֵד לֹא עָלִינוּ. הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּרַחֲמָיו רַחֵם עַל בְּנֵי אֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה בְּעַתָּה. וְכַתְּחִלִּיף הַחֲלֵט בְּשִׁמְיִם, אֲשֶׁר יִקְרָה אֶסּוֹן לִישִׁיבָה קְדוּשָׁה בִּירוּשָׁלַיִם עִיר הַקְּדוֹשׁ, וְיִמְתוּן אֶרְבָּעָה צַעֲרִים, בְּעָלִי לְשִׁמּוֹת זְכוֹת וְסוּרוֹת. כִּי אֲרַע בְּתוֹם שְׁנֵה זו, לִפְנֵי יָמֵי הַדִּין שֶׁל הַשְּׁנָה הַשְּׁנִיָּה, שֶׁהַמְכוּנִית אֲשֶׁר בָּהּ נִסְעָה נַתְּהַפְּכָה וְנִרְגָּנוּ אֵינִי, שְׁלוּשַׁת הַתַּלְמִידִים, וְכַבֵּד עִם הַנֶּהֱג. נַחֲבֵרְנוּ פְּלִנוֹ עַל יְדֵי הַשְּׁעָתָה הַעֲלִינָה לְהוּיֹת קֶרְבָּנוֹת מִכְּפָרִים עַל כֹּל יִשְׂרָאֵל, גַּם עֲנִין פְּצִיעַתֶם שֶׁל שְׂאֵר הַמְשַׁתְּתֵפִים בְּטִילֵי מַצָּה זֶה קְשׁוֹר בְּחֻשְׁבוֹן מַהֲשִׁמְיִם. פַּעַת גַּם יוֹכֵן לִךְ כִּי בַּחוּרִים שְׂכָאֵלָה וְכַנְסוּ יִשְׂרָאֵל לְגֹן עֲדוֹן וּמִדַּת שְׁכָל הַאֲנוּשִׁי לֹא תוֹכֵל לְהַשְׁיֵג אֶת רוֹב אֲשֶׁרְנוּ.

דְּמוּתוֹ שֶׁל הַנְּפֹטֵר נְעֻלְמָה זֶה הִנֵּה סוֹף הַחֵלֹם. מִנְחָם הַלְוִי הַתְּעוֹרֵר, כְּמִי שְׁטֹלְטוּלוּהוּ גְלִי הֵיִם בְּתוֹזְקָה. הוּא פִקְחָ עֵינָיו בְּהַתְּנַגְשׁוֹת וְחֻשְׁבַּ רְבוֹת עַל אוֹדוֹת הַחֵלֹם, בְּמִשְׁחָ הַיּוֹם וּבְנִמְיִם שְׂלֹאֲחֲרֵיו חֵי בְדַמְיוֹנוֹ אֶת אֲשֶׁר רָאָה אִזּוֹ בְּחִלּוּמוֹ, אֶת פְּנֵי הַשְּׁמַחִים וְהַמְפִּיעִים כֹּל כִּי הִרְבָּה שֶׁל חֲבָרוֹ. אֶת שְׂאֵלוֹתָיו הוּא וְתוֹשׁוּבוֹתָיו שֶׁל הַחֲבֵר וְסִפּוֹרוֹ הֶסְבְּרָיו.

יֵשׁ כֵּן אֵין שְׁמִיִּם אֶפְשָׁרִיּוֹת חֻשְׁב. א) שְׁזָהוּ חֵלֹם נִכּוֹן אֲשֶׁר

10 מִיתַת צִדִּיקִים מִכְּפָרַת וּמִבְּשֻׁלַת גְּזֵרָה
הוֹכָא עַל יְדֵי מַר שְׁמַעוֹן נָסִים שְׂרִים עֵינַתְבִי הִי"ו. שְׁהִבִּיאוּ מִהַעֲתוֹן קוֹל הַשְּׁבֵת סִינַן תַּשְׁכ"ה מַעֲשֵׂה שְׁהִיָּה זֶה לִפְנֵי שְׁשֵׁה שְׁנִים בְּכ"ב אֶלּוֹל תַּשְׁכ"ג. הַסְּפּוֹר שְׁלִפְנֵינוּ בּוֹ לְרְבוֹת שְׁמוֹת הַאֲנָשִׁים הַמְּקוּמוֹת וְהַתְּאָרִיקִים, פְּלֵם נְכוּזִים וּמִצִּיאוֹתִיִּים. בִּשְׁעַתוֹ הַיְהִתָּה הָאֶרֶץ כְּמִרְקַחַת בְּשֵׁל הַמְּקָרָה הַזֶּה, וְאֵינִי עֵבֶדְכֶם הַכּוֹתֵב רְאוּבוֹן נַעֲמֵה זֹכֵר הַמְּקָרָה שְׁקָרָה וְכֹל אֵלוֹ שְׁהִיָּה בְּאֶרֶץ בְּאוֹתוֹ תְּקוּפָה זֹכָרִים אֶת הָאֶסּוֹן הִיטֵב. וְעַכְשָׁו בְּהַמְשָׁךְ הַסְּפּוֹר יְבֹאֵר וְיִבּוֹן כִּי לֹא הִנֵּה מְקָרָה כְּלָל וְכֹלֵל. לֹא הִנֵּה בְּדַעֲתִי לְכַתֵּב עָלָיו, אֲשֶׁר רְאִיתִי בְּזֶה דְּבַר רִגִּיל בְּיָמֵינוּ, אוֹלַם הַסְּפּוֹר הַתַּפְתָּח וְכִסּוּפוֹ שֶׁל דְּבַר עַמְדוֹ כְּמָה וְכְמָה אֲנָשִׁים יִרְאֵי שְׁמִיִּם וְיַחֲדִי כְּגוֹלָה, שְׂרָאוֹ כֵּן עֲנִינוּ שֶׁל אֲצַבֵּעַ אֲלָקִים. וְהַמַּעֲשֵׂה מִכּוֹן מִלְמַעְלָה, בְּזִמְנֵן "עַקְבָּתָא דְּמִשְׁתַּחֲוִי" וְהִבִּינוּ אֶת יְדַעְתָּם כִּי מִן הָרְאִי הַתְּעֵלוֹת עַל הַכְּתָב וְלִפְרָסְמוֹ בְּרִבִּים, זֶה מֵה שְׁקָרָה.

בְּיוֹם הָרְאִישׁוֹן שֶׁל הַסְּלִיחוֹת שְׁחֵל בְּכ"ב בְּאֶלּוֹל שְׁנַת תַּשְׁכ"ג, (הוּא מִנְחָה שֶׁל הָאֶשְׁכְּנָזִים לְהַתְּחִיל סְלִיחוֹת שְׁבוּעָה לִפְנֵי רַאשׁ הַשָּׁנָה) כְּלוֹמֵר לִפְנֵי כֶּשֶׁשֶׁה שְׁנִים מִיּוֹם שְׁהַעֲלִיתִי אֶת הַמַּעֲשֵׂה הַזֶּה בְּ"אוֹצֵר הַמַּעֲשִׂוִּת". יִצְאוּ תַלְמִידִים מִשְׁיַבַּת כְּרֶשְׁבוּרְגַּ שְׁבֵט סוֹפֵר שְׁבִירוּשָׁלַיִם בְּלִיַּת מוֹרִיָּהִם, לְהַתְּפַלֵּל בְּמִקְוֹמוֹת הַקְּדוּשִׁים. עַל קֶרְבוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאֵי בְּמִירוֹן שְׁלִד צַפֵּת, וְעַל קַבְרוֹת הַצִּדִּיקִים בְּטַבְרִיָּה. תַּחֲסֵלָה הַגִּיעוּ לְקֶבֶר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאֵי בְּמִירוֹן, וְכִילוֹ אֶת הַלִּילָה בַּתְּפִלוֹת וּבְ"תַקוּנִים" וְאֵלוֹ בְּבִקְרָה עָלוּ לְמַשְׁאִית כְּשִׁמְחוּז חֶפְצָם טַבְרִיָּה. בְּדַרְכָּם נִתְּהַפְּכָה הַמְּכוּנִית וְנִפְלָה בְּעָרוֹץ שְׁלִצַּד הַדְּרָךְ. הִיָּתָה זֶה תְּאוּנָה קְטָלִינִית שְׁבָהָה כְּפָחוֹ אֶת חֵיָּהִם הַנֶּהָגָה בְּרַאשׁוֹ וְשִׁלּוּשָׁה בַּחוּרִים מְצַנִּים מְבַחֲרֵי הַשְּׁיִבָּה, וְאֵלוֹ הֵם, מְרַדְכֵי פוֹלֵק, יִצְחָק נַחִים נוּיִשְׁט, וְאֶבְרָהָה בְּנִמְיֵן פְּרִדְמוֹ, זְכָרוֹנָם לְבָרְכָה. שְׂאֵר הַנוֹסְעִים נִפְצְעוּ וְכְמָה מֵהֵם בְּאֶפֶס קִשְׁוָה. פְּלֵם הִיִּי צִדִּיקִים וְקוֹדְשִׁים שְׁבַחֲהֵם וּבְמוֹתָם לֹא נְקָדְרוּ. וּבְמִקְוֹד אֶחָד מֵהַתַּלְמִידִים הַהַרְוּגִים מְרַדְכֵי פוֹלֵק ז"ל הִנֵּה יִרְאֵ שְׁמִיִּם בְּתַכְלִית, וְנוֹסֵף לְצִדְקָתוֹ, צִנְיַעוֹתוֹ וְעִיסוּקוֹ בְּתוֹרָה וּבְגַמְלוֹת חֻסְדִים, כְּסִדִּים נוּהָה הִנֵּה לְרַשָּׁם אֶת כֹּל מַעֲשָׂיו וּפְעֻלוֹתָיו בְּמִשְׁחָ הַיּוֹם בְּפִנְקָסוֹ. וְלִפְנֵי לְכַתּוֹ לִישׁוֹן הִנֵּה קוֹרָא בּוֹ עַל מִנְתָּ לְבַבְךָ אֶת עֲצָמוֹ וְלִרְאוֹת אִם חֵס וְשֵׁלוֹם לֹא חִטָּא מִתּוֹךְ בְּלִבּוֹל הַדַּעַת, וְאִם יֵשׁ צוֹרֵף לְתַשּׁוֹן מִשְׁאוּהָ אוֹ לְכַפֵּר עַל אִיָּנָה מַעֲשֵׂה שְׁלִילִי בְּגְדוֹל וְיַקְטָנוֹ. חֲבָרוֹ שֶׁל מְרַדְכֵי פוֹלֵק ז"ל, מַהֲשִׁיבָה הִנֵּה בַּחוּר בְּשֵׁם מִנְחָם הַלְוִי יְבַדֵּל לְחַיִּים אֶרְכִּיבִים. בְּשֵׁל סְבוֹת שׁוֹנוֹת לֹא הִצְטַרֵּף לְנִסְיַעָה, וְכִשְׁהִגִּיעָה הִזְיַיעָה עַל הַתְּאוּנָה הַמְּחִירָדָה, נְדוּעָזַע מֵאֵד

כתוב בספר "אור החמה", שאפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעוטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל"ק (הצה"ק רבי אברהם אזולאי, הצה"ק רבי אברהם גלאנטי זיע"א, "אור החמה" קכ"ג ע"ב). אז אין לך דבר גדול מזה שהרשב"י יושב אתכם ביחד מידי יום ביומו, וכשיבוא מלך המשיח הוא יהיה הראשון שיציביע ידו ויאמר בזכותך היגעת!

כמו שהתבטא פעם צדיק ואמר: בבוא מלך המשיח, עם ישראל נקבצו ובאו לך, ופליטת העם ששים ושמים. בעת הזו יתבונן מלך המשיח בעיניו הטהורות, יבחן כל אחד ואחד לפי מעשיו, ולפתע ירים ידו ויראה באצבעו, כולם ירימו עיניהם בפליאה, ויביטו במחזה, אז ישמיע מלך המשיח את קולו ויאמר, בפנותו אצבעו על יהודי מסוים: "בזכותך היגעת, לך יש חלק בגאולת העם". כך יראה על כל יהודי ויהודי שפעל למען ביאתו. ונברך את כל היהודים, בוודאי בזכות לימוד תורת הרשב"י תזכו להיות מן הזוכים המאושרים, שהמשיח בכבודו ובעצמו יעיד עלינו – "בזכותך הגעת".

אביה שמעון ממש כפי שהודיעו חברו בחלום. גם הסימן השני התקיים. דודה של הפערה שבזמן השואה באירופה נשלח למחנה השמדה ולא נראה מאז הופיע פתאום בבית קרוביו בארץ. נתברר כי לאתר תקופת סבל ופחד הצליח להמלט לרוסיה ושם נשלח למחנות עבודה. ונשאר פעל פורחו במשך שנים רבות של סבל ועבודות. מבלי שירשו לו לבוא בקשרי דאר עם קרוביו שנמצאו בארץ ישראל ובארגונייה. בארץ פלא שהרר זה לא מכבר, והוא עלה לארץ זמן מועט לאחר בואם של אחותו, בעלה ובתם מארגונייה. וכך נתאחדו כלם ונקשרו בבית אנשי המשפחה שבארץ. אכן על ידי כך נגזרו ספקותיו של מנחם הלוי, והוא ידע באופן ברור ומחלט, כי דבריו של חברו הנפטר בחלום הראשון נכונים. שלושת תלמידי הישיבה עם הנהג שמשו כקרוב לשוב הייחודי בארץ, ועם מותם נתבטלה הגזירה הקשה מהשמים שנגזרה על ארץ ישראל. מה שהיה חשוב במיוחד שגילו לו כי הנה עומדים אנו זה עתה, לפני בואו של משיח צדקנו אשר עם ישראל מצפה לו במשך שנים פה רבות בכלל עינים. במשך חדשים מספר שמר מנחם את הדבר בלבו מבלי שישגלה מאומה לאיש, לאחר מחשבות רבות והתקבטיות נגש אל ראש הישיבה וספר לו הכל, מתחלה ועד הסוף. והמעשה ספר מאיש לאיש עד שהגיע לעתון קול השבת על פתב בקשתם של יהודים טובים מיקירי ירושלים כפי שכתב העתון בהתחלה העלה את המעשה על הפתב על מנת לחזק את רוחו של העם. כן אני הצב"י ראובן נענה המחבר ומוציא לאור את "אוצר המעשיות" ראיתי לנכון גם להכניסו בין המעשיות של "אוצר המעשיות" בפרט דבר שקרה בימינו. יהי רצון שהמשיח הגואל יבוא מהרה בימינו ויגאל אותנו גאולה שלמה, אמן כן יהי רצון.

הביא לפניו מלאך בעל החלומות, בהתאם למאמר חז"ל. או... ב) שהחלום הובא על ידי שדים לפי מאמר רבותינו דיל. "רבי רמי כתיב בחלום אדבר בו וכתוב וחקלמות השוא נדברו. לא קשאי, כאן על ידי מלאך כאן על ידי שד" (פרכות נ"ה). "פיצד", קשב הלוי, "אדע שהחלום הנו מן הסוג הראשון או מהסוג השני"? לבסוף החליט לעשות שאלת חלום. וזאת יש לדעת כי לשאלת חלום צריך אדם להודיע ולהיות צדיק גמור. עשה הלוי את כל ההכנות הגופניות והנפשיות, הוא טבל במקנה ונהג בקדושה ובטהרה, גם להתפלל אל קונו ובקש ממנו חסד שיבוא לפניו שוב בחזיון הליל את חברו על מנת לשאול אותו שאלה. לצערנו לא חלם שנית על חברו הנפטר, לא פללה ההוא ולא פלילתו שלחארי. אי הנדאות הציק לו והוא התהלך כל הזמן תפוס בשרעפיו, הוא לא התניאש והוסיף לנהג בארץ של קדושה וטהרה, והתחנן אל ה' ותברך ששפחה לראות בחלומו שוב פעם את חברו ויקבל תשובה ברורה לספיקותיו. כך חלפו קשנה ויצי, מיום האסון קשהו אצל לפניו ומפטי בו רצונו, והנה לילה אחד ראה בחלומו את חברו אמר לו: גזרו עליך בשמים להתמתן עד שתהא ראוי לך שימלאו את בקשתך, ועתה גדי להוציא ספקות מלבך צו עלי לתת לך שני סימנים. הסימן הראשון שבעוד שבועה שבעות שבועות תתארס בשעה טובה, עם נערה הגונה אשר שמה דבורה בן שמעון. הסימן השני, שלושה שבועות לאחר מכן יופיע פתאום, דוד ארוסתך, לאחר שנעלמו עקבותי באירופה, בתקופת השואה ונקשב קמת. מנחם הלוי התעורר בבקר ומיד רשם את פרטי החלום בפנקסו. כעבור ימים מספר דבר בו נבדדות ושדכרהו עם נערה שעלתה זה לא מכבר מארגונייה. שבועה שבועות בדיק נמרץ מיום החלום, נערכו התנאים והוא התארס בשעה טובה ומצלחת. שם הנערה דבורה ושם

על כן, יהודים יקרים, תנו לימוד לשם שמים, ותמשיכו להביא עוד הרבה תלמידים, והקריבו מדקותיכם למען השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח ליוצרינו, לגרום לפדות נפשנו, ונלך כולנו כאחד יחד לקבל את אור פני מלך המשיח בב"א.

